

在没有你的余生

我学会了湮没在你的回忆里

Mười Năm Sau

Tên Ebook: Mười Năm Sau

Tác Giả: Nam Phái Tam Thúc

Thể Loại: Trộm mộ, Phiêu lưu, Kỳ bí,
Văn học phương Đông

Bộ sách: Đạo mộ bút ký

**Edit: Thanh Phong Ngân Nguyệt,
June, HangNguyen995**

**Beta: Thanh Phong Ngân Nguyệt,
Phong Thanh Dương, June**

Nguồn:
thanhphongngannguyet.wordpress.com

Ebook: Đào Tiểu Vũ eBook - <http://www.dtv-ebook.com>

*Ebook được blog **Đào Tiểu Vũ** hoàn thành với mục đích phi thương mại, nhằm chia sẻ với những bạn ở xa hoặc không có điều kiện mua sách, khi sao lưu xin ghi rõ nguồn.*

Trong điều kiện có thể bạn hãy mua sách để ủng hộ nhà xuất bản và tác giả.

Mục lục

Giới thiệu:

Chương 1

Chương 2: Mũi tên

Chương 3: Lâm trường.

Chương 4: Vương Minh

Chương 5: Tàu hỏa

Chương 6: Kén tơ hồng

Chương 7: Khe nứt

Chương 8: Cá nheo

Chương 9: Giếng

Chương 10: Ngân hà trên dưới

Chương 11: Mắ^ống

Chương 12: Đứng lên

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16: Khuôn mặt lớn

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22 (25, 26, 27)

Chương 23 (28)

Chương 24 (29): Bí mật

Chương 25 (30, 31)

Chương 26 (32) Dấu hiệu

Chương 27 (33, 34)

Chương 28 (35): Vách cửa Thanh
Đông khổng lồ

Chương 29 (36, 37)

Chương 30 (38): Vào cửa

Chương 31 (39): Kì quái

Chương 32 (40 - end)

Giới thiệu:

Uớc hẹn mười năm đến gần, Ngô Tà đến Trường Bạch sơn đón Trương Khởi Linh

Trương Khởi Linh là chấp niệm của Ngô Tà, ĐMBK là chấp niệm của tôi, dù chỉ là cập nhật weibo nhưng vẫn muốn làm, vì tất cả thời gian, công sức và tâm trí tôi đã bỏ vào ĐMBK. Mong là tất cả người còn sống sẽ có một kết thúc tốt đẹp, còn người đã chết thì mồ yên mả đẹp.- Thanh

Phong Ngân Nguyệt

Mời các bạn đón đọc.

Chương 1

Edit & beta: Thanh Phong Ngân Nguyệt

Nhiệt độ đã lên cao.

Tôi đã cai thuốc lá được một thời gian, nhưng lúc này không kìm chế được lại đốt lên một cây. Mặt trời đã mọc, sương sớm và cảm giác nóng bức làm tôi khá nôn nóng. Thuốc sẽ làm tôi bình tĩnh lại.

“Hay là cậu ta đã sớm đi ra rồi.” Bàn Tử ở bên cạnh cũng rút thuốc ra, “Cậu cũng

biết tính tình của cậu ta, chỉ là chúng ta quá hiền lành, bị lão nhân gia người ta lừa.”

“Vậy thì hẳn sẽ triệt để đắc tội với tôi.”
Tôi suy nghĩ một chút, không phải không có khả năng này, nhưng tôi không biết nếu khả năng này là sự thật thì tôi sẽ tức giận hay là thấy mừng cho hắn.

Bia mộ Phan Tử từ từ hiện rõ trong nắng sớm, những dòng chữ vừa rồi còn mờ nhạt, mỗi đường mỗi nét tôi đều rất quen

thuộc, chính tôi đã tự tay viết. Sơn đỏ phía trên đã bong ra từng mảng.

Trong một thời gian dài tôi đã không tiếp nhận được sự thật là Phan Tử không còn ở bên cạnh tôi nữa. Hôm nay, tôi đã chấp nhận kết cục này, mười năm sau, cho dù không có anh, tôi ngồi trước bia mộ cũng không còn bất kỳ tia rung động nào.

Có người liều mạng muốn từ tảng đá biến thành một người, mà tôi, lại bất tri bất giác biến thành một tảng đá.

Bàn Tử đặt trước mặt Phan Tử một xấp tiền giấy lớn, dùng bật lửa đốt lên, tôi móc từ trong túi ra mấy điều Bạch Sa, đặt lên trên xấp tiền giấy.

(Bạch Sa: một nhãn hiệu thuốc lá)

“Mẹ cậu, có tiền như vậy còn không gửi cho Đại Phan ít hàng cao cấp.” Bàn Tử nói.

“Đây là chuẩn bị cho tôi.” Tôi nói với hắn, nếu như lần này bất thành, vậy mấy

điều thuốc này sẽ gửi Phan Tử cầm hộ. Nói đùa một câu, nếu chú ba đã ở dưới đó, đoán chừng hai người họ đã lật đổ Diêm Vương chờ tôi xuống cùng hưởng vinh hoa phú quý. Tôi chuẩn bị ít đồ mang theo có gì sai.

Bàn Tử lẩm bẩm mấy câu trước bìa mộ Phan Tử, đại thể tôi cũng nghe được hẳn nói gì. Nhiều năm như vậy rồi, cũng lười nghe lười phản bác.

Một xấp tiền giấy phải đốt 15 phút mới

xong, tôi đứng lên, Bàn Tử cũng đứng lên, chúng tôi nhìn nhau.

Tóc mai Bàn Tử đã điểm bạc, nhưng tinh thần của hắn thì một chút cũng không thay đổi, mà tôi đã thay đổi rất nhiều.

Mặc kệ nói như thế nào, người đã trải qua tất cả những chuyện đó, đều không thể bỏ lỡ giờ khắc này.

“Đi đi, đừng có làm cao.” Bàn Tử vỗ tôi, “Cậu phải cố gắng tìm lại cảm giác

của cậu trước kia, đây là một lần cuối cùng, chúng ta phải vui vẻ mà làm.”

Chúng tôi ra bên ngoài nghĩa trang, mấy người giúp việc đang gọi điện thoại không ngừng, thấy chúng tôi đi tới đều nghênh đón, tôi xua tay, bảo bọn họ quay lại xe của mình.

Phía ngoài đã bị đoàn xe vây chặt như nêm cối, tôi đi qua bọn họ, đèn xe lóe ra, có thể thấy từng đôi mắt trong mỗi chiếc xe, đều tràn đầy niềm khao khát.

Ngay cả bây giờ, vào lúc này, đám người này vẫn có đôi khi phạm sai lầm, quân đoàn tập hợp dày đặc ở đây như thế, quá gây chú ý cho người khác.

Có bao nhiêu người, thực sự tôi cũng không nhớ rõ, tất cả đã ở bên cạnh tôi trong mười năm này, sẵn lòng trợ giúp tôi, tất cả đều ở đây, trên con đường này. Đây là toàn bộ tài sản của Ngô gia Tiểu Tam Gia.

Tôi cùng Bàn Tử lên xe Jeep, Ách tử

ngồi bên cạnh tài xế đưa bộ đàm cho tôi. Tôi bấm tần số, thét lên: “Toàn bộ nhà chính Ngô gia, bấm còi xe nói với Phan gia một tiếng: Chúng ta đi.”

Khắp núi khắp nơi tôi không thể nhìn thấy, đồng thời vang lên tiếng còi ô tô rung trời.

“Xuất phát, chúng ta đến một nơi mát mẻ tránh mùa hè này.” Tôi ném bộ đàm trả lại Ách tử.

Tiếng động cơ khởi động của đoàn xe nổ vang, Bàn Tử nhìn ra ngoài cửa sổ, điện thoại di động của tôi reo lên, cầm lên, là tin nhắn của Tiểu Hoa. Đoàn xe ở Bắc Kinh và Trường Sa đã xuất phát từ trước.

Tôi hít sâu một hơi, xoa nắn khuôn mặt vô cảm của mình.

Đã mười năm.

Chương 2: Mũi tên

Edit & beta: Thanh Phong Ngân

Nguyệt

Con đường đi ra khỏi Hàng Châu này quá quen thuộc, tôi nhanh chóng mơ màng ngủ, cảm giác mệt mỏi này không hề giống năm đó, như thủy triều làm người ta muốn gục ngã không thể đứng lên. Càng giống như một loại bệnh mãn tính, nếu anh nghĩ nó vẫn ở đây, rồi anh không thèm để ý đến nó nữa thì dường

như cũng không còn quá nghiêm trọng như thế.

Sắp xếp lại mọi việc, tôi vẫn đang làm phép trừ, trước đây không ngừng phức tạp hóa sự việc, đến bây giờ tôi chỉ chuyên tâm vào mục đích chủ yếu của mình. Không chỉ một lần tôi đã tự hỏi, rốt cuộc mình muốn cái gì, mình muốn câu trả lời hay là muốn người bên cạnh bình an.

Hiện giờ tôi muốn kết thúc chuyện này.

Triệt để kết thúc âm mưu vô hạn không tuần hoàn bắt đầu từ mấy nghìn năm trước này. Vì thế, mấy năm nay, tôi đã mang tổn thương gieo lên những người vô tội.

Chỉ cần kết quả tốt đẹp, tôi tình nguyện trở thành người cuối cùng giống như chú ba. Cho dù như vậy mang đến sự căm ghét bản thân. Như vậy là tốt rồi, chỉ cần đối mặt trực diện thì việc này cũng đã lắng xuống như cát bụi. Lòng vòng như

tài xế xe bus đi một vòng cuối cùng, đến giờ thì tan ca, trái lại còn có thể nghe nhạc ngắm cảnh.

Khi đến Nhị Đạo Bạch Hà, tôi bảo nghỉ ngơi một thời gian, như vậy tất cả mọi người có thể được nghỉ ngơi trọn vẹn, cũng có thể giảm bớt khao khát trong lòng họ.

Nhị Đạo Bạch Hà cực kỳ náo nhiệt, rất nhiều thanh niên tụ tập ở đây, dường như khu vực núi Trường Bạch đang có một số

hoạt động, còn hơn lúc tôi mới vào được, khu không người ở Trung Quốc bây giờ càng ngày càng ít, đường sá được sửa chữa càng nhiều, mọi người đều đến vùng hoang sơ để dã ngoại, cứ như thế thì thứ Uông Tàng Hải muốn giấu e rằng không thể duy trì được bao lâu nữa.

Đoàn tiên phong nghỉ ngơi một ngày đêm rồi hướng ngọn núi xuất phát, có một khách sạn tên là Trường Bạch Tùng,

quản lý nơi đó có quan hệ không tệ với chúng tôi, Bàn Tử trực tiếp sắp xếp một tổng bộ lâm thời ở bên trong, bởi vì thực sự quá nhiều người, bọn Tiểu Hoa ở khách sạn gần đó còn phải ở phân tán. Đêm hôm đó ăn hết tất cả 30 con dê.

Mùa hè phương bắc tương đối mát mẻ, lại ở trang trại ngoài trời, chủ quán giới thiệu mùa hè mới có mầm đậu nha và ngưu mao chiên rất phổ biến. Bà Tử liền thấy lạ: “Thứ này không phải cỡ đại

trong vườn sau cửa hàng của tôi sao?
Cái này ăn được thật à?”

“Sao lại là cỏ dại, loại rau này ăn rất ngon.” Chủ quán là một đại tử, “Lúc đại ca trở về chú chó nói lung tung, cẩn thận đại ca đánh chú. Đại ca nóng tính lắm đó.”

“Bây giờ là thời đại kinh tế thị trường, làm sao có thể đánh khách hàng?” Bàn Tử không ăn. Suy nghĩ một chút vẫn không ăn, quay lại xé đùi dê. Trên lớp da

giòn là thì là Ai Cập và hồ tiêu thơm phức, tôi nhìn hấn ăn mà chảy nước miếng.

“Đánh khách hàng là đặc sắc của nhà nông chúng tôi.” Bà chị cười, nếu không phải hơi mập thì bà chị này còn đẹp hơn Ách tỹ, Bàn Tử lau mỡ trên miệng, nói với tôi: “Đại tỹ đây cũng kết hôn rồi, về sau chúng ta đừng đến ăn ở đây, đổi sang nhà nào có các em gái trẻ trung.”

“Ăn thịt dê rất nóng người, đừng có liếc

ngang dọc, đại ca sẽ đánh anh.” Tôi nhìn cũng vui vẻ. Tiểu Hoa đi từ cửa vào, mặc jacket đen, cầm theo hai bình rượu nho, hỏi tôi sao lại kéo cả đoàn đến Đông Bắc. Kéo ghế ngồi xuống, Tiểu Hoa nhẹ giọng nói: “Đoàn tiên phong có phát hiện.”

Nói xong thả vật gì đó lên bàn.

Bàn được làm bằng chất liệu đơn giản, dùng loại gỗ sam phế liệu đặt trên chân bàn bằng sắt, ghế là loại ghế plastic có

chỗ tựa lưng các quây hàng thường dùng, Bàn Tử phải chồng hai cái lên nhau mới có thể ngồi.

Đây là một mũi tên hình dạng kỳ quái, giống như đúc với mũi tên tìm được trong tro cốt của ông nội tôi. Mũi tên đó ở trong cơ thể ông nội nhiều năm như thế mà ông cũng không hề nhắc đến với bất kỳ người nào. Chúng tôi nghi ngờ những mũi tên này đến từ một cỗ mộ không biết tên. Mà cỗ mộ này nhất định có liên quan

đến bí mật cốt lõi nhất.

Tôi nhớ rõ tâm trạng của mình khi mở quách thấy bình tro cốt của ông nội tôi, hôm nay thấy mũi tên này tim lại có cảm giác bức bách y như thế. Mũi tên gỉ sét rất nặng, bề mặt còn có rất nhiều vỏ gỗ mục, chắc là lấy ra từ vật liệu bằng gỗ. Tôi nhìn Tiểu Hoa, muốn nghe hắn nói cụ thể, mũi tên này ở đâu ra?

Chương 3: Lâm trường.

Edit & beta: Thanh Phong Ngân

Nguyệt

Tiểu Hoa nói cho tôi biết, mũi tên này được một nông dân tìm được. Sau khi trải qua rất nhiều điều, tôi đã thành thói quen đầu tiên phải thu thập tất cả đầu mối, từ đó có thể nhìn ra rất nhiều ẩn ý bên trong, mức sống ở nơi đây trước kia như thế nào, có câu chuyện cũ nào không. Những manh mối nhỏ này dần dần sẽ

ghép thành rất nhiều tin tức.

“Người này tên là Miêu Học Đông, cha hắn là một công nhân trên lâm trường.

Mũi tên này được tìm thấy trong một thân cây mục. Cha hắn phát hiện ra khi đang cưa một mảnh gỗ. Ông ta nói mũi tên như thế này trước kia khi bọn họ làm việc trên lâm trường thường xuyên tìm thấy trong một số cây gỗ mục lớn, đều đã bị gỉ nát.”

“Lâm trường?” Bàn Tử quay đầu hỏi bà

chủ: “Đại tỷ à, ở chỗ này còn có cả lâm trường sao?”

“Vùng Đông Bắc sao lại không có lâm trường?” Bà chị cũng không ngẩng đầu lên.

“Vẫn còn chặt sao? Không thể chừa lại cho con cháu chúng ta ít cây cối sao?”

Bàn Tử tức giận nói: “Bà chị không biết cây sinh ra dưỡng khí sao? Không có dưỡng khí Bàn gia tôi sống thế nào?”

“Có giỏi anh lên lâm trường mà gào thét, tôi có chặt cây đâu.” Bà chị giận dữ nói.

Bàn Tử lẩm bẩm, quay lại nhìn Tiểu

Hoa: “Bà chị này biết lâm trường ở đâu,

lát nữa nhờ bà chị dẫn chúng ta đi, A

Hoa cậu nói tiếp đi.”

“Tôi không tên là A Hoa.” Tiểu Hoa vỗ trán.

Tôi châm thuốc, bảo Bàn Tử đừng ngắt lời.

“Trên lâm trường có rất nhiều cây khô bị chôn trong đất, khi đào ra là từng tảng gỗ mục.” Tiểu Hoa nói. “Đều là do binh đoàn kiến thiết chở từ trong núi sâu trở về, gỗ có vấn đề có lẽ do điều phối bị gián đoạn nên không có nhân công chuyên chở ra ngoài, chồng chất lâu năm nên bị mục nát. Miêu Học Đông nói, đồng gỗ này nhất định vẫn còn mũi tên.”

Trong thân cây có mũi tên, không biết là do chiến tranh ở triều đại nào thân cây

đã bị bắn tên vào, từ hình thức mũi tên có thể là được sử dụng trong đại chiến cuối cùng giữa người người Mông Cổ và Vạn Nô Vương, nếu phần lớn thân cây đều có thì những cây đó hẳn là đến từ cùng một chiến trường cổ.

Chỗ đó nhất định có đầu mối. Mang theo nhiều người như vậy, con đường này khi tôi đi lần trước thì có tuyết, cũng không quá hiểu rõ nên bây giờ cần tìm hiểu nhiều hơn về địa hình nơi này, Tôi cũng

không vội, ngày ước định còn lâu mới tới, thậm chí tôi còn có thể ở đây đến hết hè. (vâng, ƯỚC ĐỊNH của các anh là lập thu cơ)

Gọi người tới, nhờ bà chị dẫn đường, mang theo Miêu Học Đông, chúng tôi bắt đầu đi lên lâm trường.

Lái xe một lúc lâu, sơn đạo lúc rộng lúc hẹp, may mà ở đây không có đường đất, đường bê tông đến giữa sườn núi thì có một cửa sắt lớn, cửa mở, xe lái vào

trong. Bên trong là một mảnh đất bằng phẳng được khai phá từ một ngọn núi, mặt đất chất đầy gỗ vụn, Miêu Học Đông nói, gần đây cũng không có nhiều gỗ nguyên liệu.

“Phía đó là rừng nguyên sinh.” Miêu Học Đông nói: “Khu vực này là lâm trường cũ.”

Chúng tôi đi tới kéo dây leo dạt ra, khóa thời kỳ đó có đủ loại chất liệu, tuy đã gỉ sét toàn bộ nhưng vẫn còn chắc chắn

muốn chết, thấy trong lâm trường không có ai, chúng tôi dùng áo bọc lấy tay cầm dây leo kéo ra. Một người ở bên cạnh ném dụng cụ đến.

Đi vào cỏ dại cao đến đầu gối, chúng tôi thấy cả khoảng sân bên trong toàn cỏ dại, không có phiến gỗ nào, chỉ có mấy nhà xưởng lụp xụp.

“Có vấn đề.” Tôi vừa định đi về phía trước liền thấy Bàn Tử ngồi xổm xuống.

“Làm sao vậy?” Tôi hỏi.

Bàn Tử nhìn Miêu Học Đông hô: “Lâm trường này đã từng xảy ra chuyện gì sao?”

Mười năm sau

Chương 4: Vương Minh

Edit & beta: *Thanh Phong Ngân
Nguyệt*

“Xảy ra chuyện gì là sao?” Miêu Học Đông khó hiểu, không biết trả lời thế nào, anh ta là một thanh niên bản địa, hiển nhiên không rõ chúng tôi đến nơi này làm gì. “Chưa từng xảy ra chuyện gì cả.”

“Vậy tại sao các anh khóa cửa lại, trong

này cũng chẳng có thứ gì đáng tiền.” Bàn Tử nói.

“Này, ông chủ, điểm chú ý này của anh cũng thật quái dị. Chẳng lẽ ở đây không được có thú dữ à?” Miêu Học Đông trực tiếp đi vào bụi cỏ, đi thẳng đến giữa sân.

Tôi đốt thuốc, nhìn dòng chữ “cẩn thận hỏa hoạn” ở nhan nhản khắp nơi mà lòng không có chút xấu hổ nào.

Nhìn vẻ mặt Bàn Tử không hề thả lỏng,

Miêu Học Đông khó hiểu quay lại nhìn chúng tôi vẫn đứng ở cửa không hề nhúc nhích.

Tôi ngồi xổm xuống: “Bàn Tử, nếu thật sự không có chuyện gì, tiếng tăm chúng ta là một đám bệnh tâm thần sẽ truyền ra khắp vùng này đây.”

“Thiên chân, Bàn gia tôi đã nửa đời dùng súng lục, thị lực giờ đã sút đi nhưng ánh mắt càng ngày càng độc, nơi này có chỗ không đúng.” Bàn Tử quay

đầu lại, hấn rất quen thuộc với tất cả hỏa
kế của tôi, hấn gọi: “Khảm Kiên!”

Khảm Kiên cũng đã từng là lính, trong
đội của tôi có không ít hỏa kế là quân
nhân xuất ngũ cùng đi trong chuyến đi
này, khi họ nghe chuyện của Phan Tử liền
có cảm tình với tôi nên đã tụ tập cùng tới
đây. Phan Tử chính là người như vậy,
cho dù đã mất thì bóng dáng của anh vẫn
trở thành một loại sức mạnh.

“Bàn gia, có cái gì vậy?” Khảm Kiên cúi

người xuống.

“Cái cây ở góc đông bắc, cách ba tấc, đừng bắn trượt.” Bàn Tử nói.

Tôi cùng Tiểu Hoa đều nhìn, đã nhiều năm như vậy, chuyện làm Bàn Tử phải nghiêm túc nhất định phải rất nghiêm trọng. Chỉ thấy Bàn Tử vừa nói xong, Khảm Kiên lấy ná thun ra, kéo căng đến cực hạn, “Phụt” bắn ra một tiếng xé gió.

Cấu tạo và tính chất của đai ná này tạo

uy lực rất lớn, chợt nghe một tiếng “Á”, một người lăn ra từ bên cạnh cái cây Bàn Tử nói, bung cổ mình ngã ra đất.

Sau khi người này bị lộ, sau những gốc đại thụ và bụi cỏ lùm cây chung quanh lập tức có động tĩnh, thì ra người nấp ở đây không ít.

“Bắn thoải mái đi.” Bàn Tử dờ khóc dờ cười nhìn Miêu Học Đông đang đứng giữa sân, bên cạnh Khảm Kiên tiếp tục dùng ná bắn từng người đang nấp văng ra

ngoài. Mỗi một tiếng xé gió đều nghe một tiếng kêu thảm thiết, người đang ẩn nấp trúng đạn đều bị đau kêu to.

Tổng cộng mười bảy người đều bị đánh tan. Sau khi lộ ra, có mấy người còn muốn xông tới chỗ chúng tôi, mấy người chúng tôi vừa giơ côn ra, những người đó lại thay đổi ý định, quay đầu chạy khỏi lâm trường vào thẳng trong rừng, chạy nhanh đến mức cái bóng cũng không kịp thấy, chỉ còn lại một mình Miêu Học

Đông, hoàn toàn không biết chuyện gì xảy ra.

Chúng tôi đi tới bên cạnh Miêu Học Đông, hỏi: ”Những người đó là ai?”

Miêu Học Đông nhìn mấy người đang chạy xa xa, lấp bắp nói: “Không biết, đều không phải dân bản địa.” Chợt nghe trong rừng có người gọi: “Ngô Tà con mẹ nó nguoi cứ chờ đây!”

Tôi lập tức đoán được, người đó là ai.

“Mình không được có kẻ thù.” Mấy năm qua tôi vẫn quán triệt điều này, bởi vì thời điểm tôi cần giúp đỡ đã nhận được sự giúp đỡ lớn nhất, phá vỡ tất cả trở ngại. Một khi xuất động toàn bộ người trên địa bàn của tôi sẽ dễ làm cho người ta nghĩ tôi đã phát hiện ra điều gì đó, khiến cho nội bộ người trong nghề cảnh giác, khi đó sẽ thường gặp phải sự cản trở.

Tôi không có hơi sức mà đi đối phó với

họ, vì thế cho tới nay tôi vẫn kiên quyết không gây thù hằn, cũng không thường huy động tất cả lực lượng để làm cho người ta nghĩ tôi là hạng người thích đao to búa lớn. Tất cả cũng là để không làm cho người ta chú ý.

Thế nhưng bất luận tôi làm như thế nào, vẫn có một người coi tôi là kẻ địch.

Mà tôi không biết phải làm thế nào với người này.

Tên của hắn là Vương Minh, khi tôi mới bước vào nghề này, hắn là người giúp việc duy nhất trong cửa hàng của tôi. Sau khi tôi trở về, hắn đã mở một cửa hàng mới ở ngay địa chỉ cũ của cửa hàng tôi, gọi là “Vương Tử Quy Tắc”, hiển nhiên hắn thật sự không ngờ tôi sẽ trở về.

Giống như người ở góa cuối cùng đã quên đi quá khứ, chuẩn bị bắt đầu một cuộc sống mới, một nửa đã chết kia lại đột nhiên xuất hiện, hắn cực kỳ không

thích ứng nổi với sự trở về của tôi.

Khi Ngô Tà không có ở đây, Vương Minh được các bạn bè và thủ hạ của ông chủ “đã chết” giúp đỡ. Khi Ngô Tà đã trở về, Vương Minh không còn là ông chủ Vương, giống như lại trở về thời gian luôn ở sau quầy chơi dò mìn. Tuy nhiên đã trải qua nhiều chuyện như vậy, tiểu tử này lần đầu tiên bắt đầu chống đối.

Hắn đã biết quá nhiều chuyện của tôi,

đám ô hợp lúc này không giống như chỉ tìm tôi gây sự, cũng không rõ muốn làm gì.

Tôi quyết định không để ý tới, bảo mọi người nhặt tên lên, hỏi Miêu Học Đông: Tìm thấy chúng như thế nào?

“Ở dưới này tất cả đều là gỗ mục, có thể đào ra từng tảng, được chôn ở dưới lâm trường này rất nhiều năm. Cha tôi nói ông ấy không thể nhớ rõ gỗ đó đốn được ở đâu nhưng ông nhớ kỹ khi tìm được

mũi tên này thì khúc gỗ đó ở phía đông bắc lâm trường.”

Chúng tôi đi tới góc đông bắc của lâm trường, bắt đầu đào xới, Tiểu Hoa nhìn hướng Vương Minh vừa chạy mất, bỗng nhiên hơi sững sờ, nói: “Các anh thấy ngọn núi này nhìn giống cái gì?”

Mười năm sau

Chương 5: Tàu hỏa

Edit & beta: Thanh Phong Ngân Nguyệt

Tôi nhìn theo ánh mắt Tiểu Hoa thì thấy ngay sườn núi chúng tôi đang đứng có thể thấy được sơn thế cao ngất ở cách một khe núi đối diện, vì trước kia là lâm trường nên cây cối quanh đây đều từng bị đốn một lần, giờ chỉ còn những cây chưa được tính là cỏ thụ. Nhưng ngọn núi này không lớn cũng không có gì kỳ lạ. Lập tức tôi nhìn ra ngọn núi Tiểu Hoa nói.

Ngọn núi đó ở phía sau ngọn núi ngay trước mặt chúng tôi, đó là một ngọn núi lớn đến biến mất trong mây mù, có thể thấy tuyết trắng phủ trên đỉnh núi.

Ngọn núi này cách chúng tôi rất xa, tục

ngữ nói “vọng sơn bào tử mã” nhìn ra đã xa như vậy, khoảng cách thực tế còn lớn hơn nhiều, hình dạng ngọn núi này rất giống một cái ấn tỳ, đây là nguyên nhân làm Tiểu Hoa chú ý.

(vọng sơn bào tử mã: Nghĩa là thấy núi gần nhưng giục ngựa chạy đến chết vẫn chưa tới, thấy vậy nhưng vẫn còn xa lắm)

“Ngọn núi này có phải cùng một hướng với ngọn núi chúng ta muốn đến hay không?”

Nếu ngọn núi này ở phụ cận dãy núi tuyết Tam Thánh thì có lẽ cũng nằm trên cùng một sơn mạch, hình dạng này có khả năng không phải là trùng hợp ngẫu nhiên.

Tiểu Hoa lấy di động ra chụp lại, hỏi Miêu Học Đông ngọn núi đó như thế nào,

Miêu Học Đông lắc đầu: “Thanh niên bây giờ hầu hết đều muốn ra bên ngoài, ai còn quan tâm trong núi, hơn nữa ngọn núi như thế này có chẳng phải hỏi những thợ săn già mới biết được, tuy nhiên bay giờ khó mà tìm được ai.”

Mười năm có thể thay đổi những gì? Năm đó khi chúng tôi tới nơi này vẫn còn có thể tìm được những thợ săn già 89 đến hơn 90 tuổi, còn có thể hỏi thăm tin tức ở khắp nơi, mười năm sau, tôi biết có thể chẳng còn người thợ săn già nào nữa.

Nếu có thời gian thì có lẽ nên đi tới đó xem sao, tới gần ngọn núi đó mới có thể xem xét tình hình rõ ràng.

Bên kia đã đào xong, mặt đất bị xới lên, móc sâu xuống phía dưới hơn một thước

đã bắt đầu xuất hiện những mảnh gỗ vụn, gỗ vụn lẫn lộn với bùn đất, những phiến gỗ tuy đã mục nát nhưng muốn đào ra vẫn rất khó khăn, liên tục đụng phải những phần cứng rắn.

Người của tôi nhanh chóng mất sức, chúng tôi đã coi như là người thành phố có thể lực cực kỳ tốt nhưng quả thực chuyện này cần đến thể lực vượt quá tưởng tượng của chúng tôi.

Kết quả tới khi trời tối đen mới đào được một cái hố lớn.

Nhớ đến năm đó Tần Thủy Hoàng đào lăng mộ cần đến 70 vạn người, cũng là do bất đắc dĩ.

Tôi lại bảo một đội khác dựng lều trại để ngủ ở chỗ này, đốt lửa trại, một đội dùng

sàng rây đất và gỗ mục như đãi vàng.

Đào được gần sáu mét, bên dưới đã không còn gỗ vụn, lại đào sang bên cạnh, đến hừng đông thì có người lay túi ngủ gọi tôi dậy, đưa tôi xem vật phát hiện được.

Lại một mũi tên nữa, vẫn còn ướt, hẳn là vừa sàng ra được, tôi mang đến dưới ánh mặt trời nhìn, nó giống như đúc với mũi tên trong tro cốt ông nội tôi.

Toàn bộ lâm trường đã bị đào tung lên, mũi tên này được phát hiện khi đào đến hơn mười mét đất phía ngoài, đồng thời còn đào ra được rất nhiều quả thông, chứng tỏ đây là những cây thông rụng lá.

“Chí ít chúng ta biết được nơi có những mũi tên bắn vào có rất nhiều thông rụng

lá. Ở đây ban đầu là rừng thông nguyên sinh, thông rụng lá cũng có giới hạn, ít ra thì phạm vi chúng ta cần tìm đã giảm bớt một nửa, chỉ cần 200 năm là có thể tìm ra.” Bàn Tử nói: “Bàn gia tôi từ giờ trở đi mỗi ngày đều tập thái cực quyền, có thể giúp cậu đổi phỏ 30 năm, ngày tháng còn lại cậu tự cố gắng!”

Tôi liếc hẩn một cái, cầm một quả thông bị phơi nắng hoặc hòn đá nhỏ vừa sàng được, “Nếu có thể biết được con đường chặt cây năm đó thì còn có thể thu hẹp phạm vi hơn nữa.” Thực sự không ổn, nếu tiếp tục kiên trì đi con đường cũ, tôi chỉ còn nhớ mang máng, tuy nhiên nếu thế thì phải xuất phát ngay lập tức, bởi vì một khi có tuyết rơi thì địa mạo sẽ thay đổi thất thường, không thể nhận ra nữa.

“Đường sắt.” Tiểu Hoa bỗng nhiên nói.

Chúng tôi quay đầu nhìn hấn, hấn nói: “Tất cả tuyến đường chặt cây của các lâm trường đều đi dọc theo đường sắt, binh đoàn phía trước lắp đặt đường ray, binh đoàn kiến thiết phía sau đốn cây, tất cả gỗ đều được chuyển ra ngoài bằng tàu hỏa nhỏ.”

Tàu hỏa nhỏ ở đây là nói đến đầu tàu chuyên dùng để vận chuyển, nhỏ hơn đầu tàu bình thường rất nhiều.

Khảm Kiên ra lệnh một tiếng, nhóm hỏa kế bắt đầu bỏ qua tìm mũi tên, chuyển sang tìm đường ray.

Đường ray nhanh chóng được tìm thấy, đã bị gỉ sét nhưng tà vẹt phía dưới vẫn còn, dưới tà vẹt là đá vụn. Cỏ dại cũng

mọc đầy nhưng vì có đá vụn nên cũng thừa hơn ở ngoài một chút.

Đường ray đi ngang qua sân của lâm trường, thông qua một căn phòng bằng gạch xây đã không còn mái lại đổ nát. Vương Minh vừa chạy dọc theo hướng đó.

“Nên làm gì?” Khảm Kiên hỏi tôi.

Tôi “chặc” một tiếng, hỏi Tiểu Hoa: “Cậu lăm tiền nhiều của, biết chỗ nào bán xe lửa không?”

Chương 6: Kén tơ hồng

Edit & Beta: Thanh Phong Ngân Nguyệt

Tiểu Hoa lạnh lùng nhìn tôi, hiển nhiên không thèm để ý lời tôi vừa nói. Những người khác thì nhìn Tiểu Hoa với vẻ

mong đợi, hi vọng cậu ta có thể thật sự mua về một cái tàu hỏa.

“Tập trung đi.” Tiểu Hoa lại nói.

Cậu ta quả thực luôn nhắc nhở tôi tập trung, sự nhắc nhở này thật ra cũng để tôi có động lực. Cuối cùng tất nhiên không mua tàu hỏa về mà huy động một nhóm người, tổng cộng mười hai người đi dọc theo đường ray vào trong.

Lại tìm người mượn gần hai mươi bảy con la, một nửa để cưỡi một nửa để chở đồ tiếp tế, chúng tôi xuất phát.

Mười năm nay tôi đã rất quen thuộc với kiểu đi như vậy, mặc áo gió đã cũ nhưng vẫn còn dùng tốt, chỉnh đốn tất cả giày, lều trại, hương muối, vũ khí. Cương đao tra vào vỏ, đặt trên lưng la, đeo bên hông

và để ở bên sườn ba lô. Tiểu Mãn Ca dẫn theo ba con chó ngao, ăn no phê phỡn, cả nhóm liền hướng tới rừng thông nguyên sinh mà đi.

(Tiểu Mãn Ca: Con chó ông nội để lại cho Ngô Tà, trong Sa hải 4)

Một đường không nói chuyện, đi một mạch bốn ngày đã đến giữa rừng thông nguyên sinh, đi ngang qua một mảnh rừng cây có vẻ thưa thớt, Tiểu Hoa nói không thể nào là nơi này, nhưng để ngừa vạn nhất chúng tôi vẫn đi tìm một vòng, cũng không tìm thấy chỗ nào đặc biệt.”

“Mảnh rừng này cách lâm trường có bốn ngày đường, chính là mảnh rừng ở gần nhất, chắc cũng bị chặt sớm nhất để dựng nhà ở lâm trường. Gõ mục chúng ta đào được dưới đất nhất định phải đến từ nơi

sâu hơn nhiều.”

Vì vậy lại tiếp tục đi.

Ban đêm cánh rừng vừa âm u lại ẩm ướt, đốt lửa trại lên nấu mì ăn liền, Tiểu Mãn Ca mỗi ngày đều có thu hoạch, không phải thỏ rừng thì là chim trĩ, Khảm Kiên và Bàn Tử đều thành thạo làm mấy món thôn dã, hai người ngày nào cũng nướng thịt, mấy năm nay tôi đã không ăn được nhiều thịt, chỉ có thể ăn vài miếng. (Anh cạo đầu giả sư mà thành sư thật à : D)

Một tuần sau, chúng tôi tới một khe núi, Bàn Tử là người đầu tiên “A” lên một tiếng, những người khác cũng dừng cả lại.

Khe núi này có một cái kén tơ hồng lớn, rậm rạp như một cái kén tằm, xung quanh

kén tơ hồng có rất nhiều cánh khô đã bị dây tơ hồng cuốn kín như những cái “gậy tóc”. Ngay cả tơ hồng cũng đã chết, dây leo vàng vọt quấn quanh một tảng đá lớn. Cỏ dại trên đất héo rũ cũng màu vàng, nhưng rất cao, hiển nhiên trước khi héo đã từng sinh trưởng rất tươi tốt.

Chúng tôi đều bị cái kén tơ hồng này thu hút, đi lên nhìn thì phát hiện cái kén này thực sự rất lớn, tảng đá bên trong có lẽ cũng rất lớn.

“Hẳn chính là chỗ này.” Trực giác của tôi cho tôi biết, nhìn cánh rừng thông thưa thớt ở bốn phía lại có địa mạo kỳ quái như thế, sơn thế hai bên bằng phẳng mà tảng đá này lại đột ngột xuất hiện trong khe núi thì đúng là quá kỳ quái.

Người xung quanh bắt đầu dùng máy

thăm dò kim loại để quét trên mặt đất, nhanh chóng đã có phát hiện, đào lớp đất mặt lên liền xuất hiện một ít vụn sắt, đều không phải là mảnh áo giáp cổ binh khí hay là mũi tên.

“Đây là một chiến trường thời cổ.” Bàn Tử bắt chước động tác của Hoắc Khứ Bệnh, quay đầu chỉ vào một vách núi, “Khối đá này chắc là từ trên núi kia, khi quân đội Mông Cổ tiến vào đây, quân đội của Vạn Nô Vương đẩy khối đá này xuống, sau đó cũng xung phong lao xuống theo khối đá.”

Là một trận đánh mai phục sao? Nếu là trận có mai phục thì phải có rất nhiều đá rơi mới đúng, một tảng đá lớn chắc là để tấn công trại, tôi quay lại nói với Bàn Tử: “Quân đội của Vạn Nô Vương thủ ở

một nơi hiểm yếu để khi người Mông Cổ tấn công lên núi thì lập tức đánh tan, mới cần đến một tảng đá lớn một đường lăn xuống nghiền nát. Chúng ta sẽ lên núi từ chỗ này, đi gọi thêm người đến. Trên đỉnh núi nhất định phải có thứ gì.”

Mười năm sau

Chương 7: Khe nứt

Edit & beta: *Thanh Phong Ngân*

Nguyệt

Từ chân núi mà leo thẳng lên đỉnh núi, đối với người thường hẳn là cực kỳ khó khăn, nhưng đối với Tiểu Hoa thì từ vách núi hay sườn núi leo lên như bay cũng chỉ là trò chơi.

Mười phút sau một mình Tiểu Hoa đã leo lên tít trên cao, đoàn người chúng tôi thấy cậu ta leo như du xuân thì cực kỳ cảm phục.

“Thanh niên đúng là dẻo thắt lưng.” Bàn Tử thở hồn hển nói, thể lực của anh ta

cũng không tốt như trước, “Nhớ năm đó khi tôi đảo đầu ở Đông Bắc, ngọn núi như thế này một ngày đêm lên bảy lần xuống bảy lần cũng không chảy mồ hôi.” (Ít nhất Hoa gia cũng phải 35 tuổi rồi, thanh niên gì nữa)

“Bàn gia, trước kia anh từng lăn lộn ở Đông Bắc?” Khảm Kiên muốn giúp Bàn Tử mang trang bị, lại bị Bàn Tử một tay đẩy ra. Khảm Kiên lại hỏi: “Vậy anh có biết tứ đại khoái hoạt ở Đông Bắc là gì

không?”

“Cái này ai mà chẳng biết.” Bàn Tử nói:
“Con mẹ nó không phải là đi giày to, phóng rầm vang, ngồi xe bò, xem kinh kịch sao? Cho chú biết, cái khác anh đây không biết nhưng phóng rầm vang thì anh đây có một lần thiếu chút nữa phóng luôn cả cái mạng nhỏ của ông chủ các chú đây. Nhưng mà Bàn gia anh vẫn trước sau như một, tiếp tục quán triệt truyền thống cách mạng này.”

(Chắc nói vụ thả rắm trong Lỗ Vương
Cung hồi tập 1 : D)

“Bàn gia quả nhiên kiến thức rộng rãi.”
Khảm Kiên vắn nắp một chai rượu đế,
“Tôi đã từng lăn lộn ở vùng Đông Bắc
này, tôi với đại ca tâm liên tâm, nhất
định phải uống một chén, tới đây, tới
đây.”

Không biết là loại rượu gì mà rất thơm,
Khảm Kiên mang hộ Bàn Tử hơn một
nửa số trang bị, tiện thể đưa cốc cho Bàn

Tử. “Bàn gia uống một chén!”

Tôi liếc mắt khen ngợi Khảm Kiên, Bàn Tử nhấp một ngụm rượu, giật mình một cái, khen tôi: “Cậu còn lợi hại hơn chú ba nhà cậu, nhìn các hỏa kế của cậu toàn là kẻ tinh anh. Khảm Kiên, chờ đến lúc đi vào Bàn gia sẽ tìm cho cậu thứ tốt, đảm bảo tốt hơn hàng nhà ông chủ cậu.”

Vừa nói xong, những người khác lập tức tiến lên, người dâng thuốc lá, người nhận ba lô.

Tiểu Hoa ở trên đầu gọi xuống một tiếng, chúng tôi tăng tốc, đi tới gần đỉnh núi, từ thân cây nhìn ra mặt trời đang lặn, mặt trời chiếu xuống muện, toàn bộ sơn cốc được bao phủ bằng một loại ánh sáng mờ ảo, khi chiếu vào cây cối rậm rạp thì giống như dưới mỗi lá cây trong tán cây đều có một đám đom đóm màu vàng, hiệu quả ánh sáng như sóng lân quang.

...Trăng đã lên, nhiệt độ không khí giảm xuống, cả người dính mồ hôi giờ bỗng

thấy lạnh cả người.

Từ vị trí này nhìn tiếp là có thể thấy một quỹ tích rõ ràng, nhìn rõ khối đá dưới chân núi kia lăn xuống như thế nào, đọng phải những nơi nào. Bởi sơn thế cứ cách một khoảng lại có một cái hố lớn, hiển nhiên là do khối đá va đập lúc lăn xuống tạo thành.

” Trong sơn cốc này dây tơ hồng tươi tốt như vậy chẳng lẽ vì ở đây đã từng máu chảy thành sông, trong đất toàn là thi thể

những người Mông Cổ?” Khảm Kiên hỏi.

“Dừng lại.” Tôi nói: “Con mẹ nó, chuyện mấy nghìn năm trước đừng lôi ra nói bây giờ, tất nhiên có nguyên nhân khác, chúng ta chỉ cần tiếp tục thăm dò xuống đất ở đây là có thể có phát hiện.”

Vị trí sườn núi chúng tôi đang ở toàn là đá vụn và đất cát, cây cối không cao, Bàn Tử gật đầu với tôi, lúc trước chúng tôi đến Vân Đỉnh Thiên Cung đã thấy địa mạo trên những ngọn núi phụ cận đều

giống thế này, nếu Vạn Nô Vương đã từng đóng quân ở nơi này thì hẳn là manh mối nằm ngay dưới tầng đá vụn dưới chân chúng tôi.

Mang ngòi nổ và thuốc nổ ra, tôi tránh ra xa, Bàn Tử phát ra tình yêu từ nội tâm với hoạt động đánh mìn nổ núi. Bây giờ kỹ thuật thuốc nổ hiện đại hơn xưa rất nhiều, nhóm tiểu quỷ đều rất hưng phấn, giống như sắp đốt pháo mừng năm mới.

Tôi cùng Tiểu Hoa tính toán một hồi lâu,

đi tới cánh rừng bên cạnh, nơi đó an toàn nhất, tôi lại gọi: “Cẩn thận sập cả đỉnh núi xuống thì mấy người cũng bị chôn luôn!”

” Ai nha yên tâm, cái này người ta gọi là thuốc nổ định hướng, đặt vào trong lòng đất chỉ nổ tung đá vụn thành một cái hố sâu.” Bàn Tử nói: “Kỹ thuật của Bàn gia tôi các cậu còn không biết sao?”

Tôi cùng Tiểu Hoa đã lui đến cánh rừng bên cạnh, tôi gãi đầu, vẫn cảm thấy Bàn

Tử sẽ gây họa, Tiểu Hoa chột vồ bả vai tôi, tôi quay đầu nhìn lại, lập tức gọi Bàn Tử dừng tay.

Chúng tôi lùi một mạch về sau, bất tri bất giác đã lùi đến sát cạnh một khe nứt trên sơn thể, khe nứt này lại ở trên đá núi, xuất hiện bất ngờ như vậy vừa nhìn liền biết nguồn gốc bất thường.

Mười năm sau

Chương 8: Cá nheo

Edit: *Thanh Phong Ngân Nguyệt*

Beta: *Phong Thanh Dương*

Bàn Tử đi tới xem khe nứt, khe nứt rộng đến hai thân người, cũng tính là khá khoa trương, đá núi lộ cả ra. Loại khe nứt này ngoại trừ hình thành do địa chấn thì không có khả năng nào khác.

Bởi đã hình thành được một thời gian dài nên trên vách khe nứt còn có rất nhiều

bụi cây nhỏ, ném cục đá vào trong có thể nghe thấy tiếng va chạm truyền tới từ rất sâu.

Đây là một khe nứt lớn trên sơn đạo, dường như thông đến tận lòng núi.

Theo khe đi lên, khe càng lên cao càng rộng, chém thẳng đến đỉnh núi, xem ra cái khe này còn tiếp tục phát triển thành một tuyến đường thông lên tận đỉnh của địa mạo. Trong khe nứt những thảm thực vật được hình thành từ những đám phân

chim trộn lẫn bùn đất, nơi càng rộng thì
thảm thực vật càng lớn, còn có một cây
thông to chừng miệng chén sinh trưởng
trong khe đá.

Trở về nơi phát hiện ra khe nứt, Tiểu
Hoa cẩn thận thăm dò từng đường vân
của nham thạch trên vách khe, khi leo
xuống đến nơi tranh tối tranh sáng, cậu ta
mở đèn pin.

“Nước!” Cậu ta thất vọng hô. Đồng thời
tôi cũng thấy phản xạ đặc trưng của mặt

nước.

Tôi hít sâu một hơi, có nước chúng tỏ phía dưới đã bị chặn, có thể là do lá rụng và bùn cát trộn lẫn, sau đó được nước mưa tưới vào tạo thành một hồ nước trong khe đá.

Mặc kệ nơi này có phải là một lối đi ngầm hay không thì nhất định cũng không có cách nào đi vào.

“Nước đọng hay chảy?” Bàn Tử hỏi.

“Làm sao để biết?” Tiểu Hoa hỏi.

“Cậu cúi đầu xuống, xoa gàu xuống nước xem nước có phải đang lưu động rất chậm hay không.”

“Đầu tôi không có gàu.” Tiểu Hoa cả giận nói.

“Ít mẹ nó lời vô ích, là người thì phải có gàu, không ai chê cười cậu.” Bàn Tử nói.

Im lặng một hồi lâu, Tiểu Hoa ở bên dưới lại kêu lên: “Là nước chảy.”

Bàn Tử nhìn về phía tôi, nhẹ giọng nói:
“Nước chảy chứng tỏ đây là nước ngầm,
suối nước nóng ở đây rất nhiều, hệ thống
nước ngầm ở khắp nơi, hoang vắng chúng
ta đi lần trước là có sông đào bảo vệ
thành, chứng tỏ miệng núi lửa lớn trong
lòng đất kia cũng có sông ngầm tồn tại,
đó là một đầu mối.”

Tôi gật đầu, biết hấn muốn làm gì, vẫy
tay gọi người khiêng lên một cái thùng
gỗ. Trong thùng là hơn mười con cá

nheo, trên mang mỗi con đều đeo một GPS định vị, đều được tháo ra từ loại đồng hồ điện tử bán buôn 80 đồng một chiếc, dùng sáp bọc lại. Thông chúng xuống khe đá để Tiểu Hoa thả xuống nước.

“Đáng tiếc.” Bàn Tử không đành lòng, tôi rất kinh ngạc, có phải hẳn đã có tuổi rồi nên cũng có chút nhân từ hay không. Bàn Tử lại nói tiếp: “Uớp tỏi ớt xào lên rồi nấu canh, hương vị nhất định cực kỳ

hấp dẫn.”

Ngày hôm đó cuối cùng cũng không nổ mìn, sợ cái khe kia mở rộng, nếu làm cho chính thể ngọn núi đều rạn nứt thì Tiểu Ca còn chưa đi ra, tôi đã an nghỉ ở đây trước, thật quá bất công.

Trở lại dưới chân núi chặt một ít cây khô và dây tơ hồng để đốt lửa, chờ đến ngày hôm sau lên xem kết quả.

Bàn Tử muốn tìm hiểu xem tại sao dây tơ

hồng ở đây lại tươi tốt như vậy nhưng chẳng có kết quả gì. Tôi vẫn nhắm mắt dưỡng thần, suốt một ngày đêm không nói chuyện, sáng sớm ngày thứ hai, tôi ước tính chắc đã đủ thời gian, liền mở máy tính ra xem nơi cá nheo bơi đến.

Ngoài dữ liệu của tôi chính là tất cả tín hiệu từ đám cá nheo đều phân bố trong một khu vực hẹp dài như một con rết, khu vực này cách chúng tôi đến mười mấy cây số.

GPS chỉ có thể bắt được tín hiệu khi nằm lộ thiên, nơi có một cái khe hẹp dài có thể là một bãi sông trên mặt đất. Bàn Tử nghĩ không có ý nghĩa, kiên trì muốn nổ mìn phá núi, Tôi cùng Tiểu Hoa bàn bạc, mặc kệ như thế nào cũng phải đi đến đó xem sao.

Vì vậy chia ra hai đường, tôi cùng Tiểu Hoa mang theo Khảm Kiên bắt đầu đi lúc xế chiều, tới nơi có tín hiệu GPS.

Đi qua đỉnh núi tôi đã nghĩ sẽ nhìn thấy

một hồ nước hoặc một con sông nhỏ, kết quả tôi lại nhìn thấy một cánh rừng, thảm thực vật rất dày đặc, không có bất kỳ thủy hệ nào.

“Quái thật.” Tôi nhìn tín hiệu phân bố trên màn hình Ipad, cá nheo vẫn ở ngay trong cánh rừng rậm rạp này, lẽ nào trong đó có rất nhiều vũng nước thông tới mạch nước ngầm?

Trước khi mặt trời lặn, chúng tôi đi vào rừng, trong rừng um tùm đầy thông và

cây bụi, dây tơ hồng thì lan tràn như trải một tấm lưới lên mặt đất, đi lại khó khăn, Khảm Kiên dùng dao mở đường.

Tôi càng lúc càng cảm thấy kỳ lạ, đi vào càng sâu thì cây khô càng nhiều, dây tơ hồng bò sát mặt đất thành từng tầng, gần như bao trùm khắp mặt đất, mà chúng tôi cũng nhìn thấy giữa vòng vây của đám tơ hồng là những miệng giếng cổ đồ nát, phân bố giữa đám dây leo trong rừng, mỗi cái giếng cách nhau hơn một trượng,

số lượng phải đến cả trăm cái, giống như
cả trăm năm mộ.

Chương 9: Giếng

Edit: Thanh Phong Ngân Nguyệt

Beta: Phong Thanh Dương

Khảm Kiên thấy cảnh tượng đồ sộ này, một hồi lâu không nói được lời nào.

Tiểu Hoa liếc mắt nhìn tôi, ánh mắt rất nhiều ẩn ý, vùng hoang dã này lại có rất nhiều giếng cổ ở cùng một chỗ thì cũng quá ly kỳ.

“Năm đó bộ lạc Bồ Tiên Vạn Nô lẫn trốn ở chỗ này, nói vậy nhưng cũng không phải là quanh năm đều trốn dưới đất, khi cuộc sống yên bình cũng phải hoạt động trên mặt đất chứ, quả thực cần đào giếng

lấy nước.”

“Đây là đào giếng phát nghiệm rồi à, nhiều miệng giếng như vậy làm mặt đất như cái mặt rỗ ấy.” Tôi yên lặng đếm những miệng giếng tôi có thể nhìn thấy bằng mắt thường, không dưới một trăm.

“Có thể là đào một cái, lấy hết nước rồi lại đào tiếp cái khác?” Khảm Kiên hỏi.

“Nước ngầm thông nhau chứ không phải nước tiểu lợn.” Tôi đi tới một miệng

giếng, rút đao ra chém đứt dây tơ hồng bao bên trên, gạt miệng giếng bị che phủ ra, dây tơ hồng bò lan rất nhiều trong miệng giếng. Giếng không sâu, bên dưới toàn là lá rụng, không có nước.

Lại nhìn tín hiệu GPS trên Ipad, mấy con cá ở trong khu vực này, chẳng lẽ dưới lớp lá rụng kia là mặt nước sao?

Khảm Kiên ném một hòn đá xuống, hòn đá rơi thẳng xuống lớp lá rụng. Thật sự là mặt đất.

Giếng được xây bằng loại đá bình thường, chỉ là dùng đá vụn đắp quanh một vòng, bên trên toàn rêu xanh, tôi bám vào miệng giếng, muốn nhảy xuống xem xét một chút thì bị Tiểu Hoa ngăn cản.

“Anh có cần phải liều mạng như vậy không?” Tiểu Hoa nhú mày nhìn tôi: “Anh không đến đây để tìm cái chết đấy chứ?”

Khảm Kiên cũng gật đầu nói: “Ông chủ, chịu chết thì để tôi, tiếng xấu thì anh tự

chịu đó.” Nói xong liền nhảy xuống.

Tầng lá rụng bên dưới rất dày, hấn nhảy xuống đã bị ngập đến mắt cá chân, gạt đám lá rụng ra liền thấy dưới lớp lá rụng có rất nhiều bình, hầu hết đều đã vỡ.

Khảm Kiên nhắc lên một cái bình còn tương đối hoàn chỉnh, ném lên, tôi bắt lấy, đây là rượu ngâm đầu khỉ, lúc trước từng gặp không ít trong mộ huyết.

Người Đông Hạ rất thích uống loại rượu

này, lẽ nào những miệng giếng này đều dùng để ủ rượu lạnh, nước ngầm ở đây thông với mạch nước từ núi tuyết tan ra, lạnh thấu xương.

“Thật tinh tế, con mẹ nó tinh tế.” Tiểu Hoa nhìn miệng giếng, vậy mà lộ ra biểu cảm ngưỡng mộ.

“Cậu đúng là ung nhọt của giai cấp tư sản.”

“Người ta phải mưu cầu một ít hạnh phúc

nhỏ nhỏ, thí dụ như trong mùa hè được uống rượu lạnh, không tệ đâu, trong núi thế này mà không có vật như thế thì rất khó chịu.” Tiểu Hoa gửi cái bình, còn muốn gửi ra một ít mùi rượu.

Bình tiếp tục được ném lên, đất cát dưới đáy bình đều khô, giếng ở đây chắc đã khô cạn từ mấy trăm năm rồi.

Chém hết đám tơ hồng bao phủ, từng miệng giếng lộ ra, tình trạng cũng giống y như đúc, thẳng đến lúc đi vào giữa “rừng

giếng”, không gian trở nên rộng rãi, tán cây không còn, thì ra đây là một lòng sông cạn.

Ngồi xõm xuống sờ mặt đất, sông cạn khô không biết đã bao nhiêu năm, cánh rừng đối diện vẫn rậm rạp nhưng lòng sông chỉ có đá vụn và cây bụi.

Trời bắt đầu tối, không khí cũng càng ngày càng lạnh.

“Cá nheo có thể bò ở chỗ này sao?”

“Đương nhiên không thể.” Tôi mắ²ng
thẳ²m, có mà cá nheo tì²nh mới bò đượ²c.

“Mẹ nó, mấy cái tìn hiệ²u này!” Khẳ²m
Kiên vò đầ²u “Đám cá đó ở đầ²u mới
đượ²c, chỗ nào có nước chứ?”

Tiể²u Hoa sờ sờ cằ²m, bỗ²ng nhiên nói:
“Không đứ²ng, chẳng lẽ là như vậy?”

Tôi nhìn Tiể²u Hoa, Tiể²u Hoa nói: “Có
con gì đó đã ăn hết chỗ cá nheo.”

Chương 10: Ngân hà trên dưới

Con gì ăn hết cá nheo, ý niệm đầu tiên xuất hiện trong đầu tôi là Bàn Tử.

Lòng nghĩ lẽ nào Bàn Tử không cam lòng, thừa lúc chúng tôi không chú ý, đuổi chúng tôi đi trước để bắt cá nheo ăn. Ôi mẹ ơi, nếu đúng như vậy tôi nhất định phải bóp chết cái lão không biết ngượng này.

Nghĩ lại thì không thể, đừng nói là không tìm được bọ cá nheo mà hình dạng phân bố của tín hiệu GPS kéo dài đến hơn mười thước, Bàn Tử không thể có hình thể đó.

(vừa làm vừa cười lẩn lộn, nếu Bàn Tử có công phu sức cốt cao siêu chắc giảm chiều rộng đi cũng đủ chiều dài : D – Nguyệt)

“Chẳng lẽ đó là du diên anh từng nhắc đến.” Tiểu Hoa nói.

Tôi gặt đầu, có lẽ vậy, trời đã tối hẳn, loại trùng này hoạt động về đêm, nếu như gặp phải du diên lúc này, hậu quả thật không thể tưởng tượng nổi. Tôi mà bị nó nuốt chắc chỉ có thể hỏa táng phân du diên rồi bỏ vào bình tro cốt, không biết người nhà tôi sẽ có cảm tưởng thế nào.

“Thưa các bác, đây là bình tro phân từ Ngô Tà, mong các bác nén bi thương.”

Bàn Tử thật sự làm được loại chuyện này.

Cánh rừng này nằm trong một sơn cốc, lúc này trở lại đã không còn kịp, chúng tôi đành tìm một cây đại thụ leo lên.

Trên cây dây tơ hồng cũng leo đầy, loại thực vật này có lẽ còn leo đến tán cây thành một tầng màn phủ, tạo ra sự tổn thương lớn cho cây chủ, nhưng vừa đúng lúc lại giúp chúng tôi có chỗ ẩn nấp.

Ánh trăng bắt đầu lộ ra khỏi tầng mây, ánh sáng lạnh lẽo chiếu xuống sơn cốc. Tiểu Hoa thích ngồi chỗ cao, dựa vào

chạc cây ở trên tôi, nghịch điện thoại di động, chắc là không có tín hiệu. Cậu ta uể oải ngấm trắng qua tấm màn dây tơ hồng.

“Anh nghĩ anh ta còn nhớ chúng ta hay không?” Tiểu Hoa hỏi.

Tôi biết cậu ta chỉ nói cho có chuyện, đã nhiều năm ăn ý, thực ra khi tĩnh lặng cũng không cần lên tiếng.

“Đừng nói là hẳn nhớ hay không, chính

tôi còn không nhớ rõ trước kia trông tôi ra làm sao.” Ngày tháng trước kia vẫn rõ ràng ở trước mắt, chỉ là bản thân hình dáng của mình lại mơ hồ, đây là lời nói thật, cuộc sống của tôi chỉ tập trung vào những người quanh tôi.

“Nếu anh ta đã quên chúng ta, có lẽ sẽ tìm cách tránh chúng ta. Chưa chắc anh ta đã ra cùng một nơi đã đi vào. Chúng ta nhiều người đi mạo hiểm như vậy, ngay cái bóng của anh ta cũng không thấy

được.”

“Mọi người đến đây đều có mục đích của chính mình.” Tôi nói.

Tiểu Hoa đưa cho tôi một gói lương khô, là loại lương khô đặc chế, Tiểu Hoa ăn rất ngon miệng, tôi chỉ nhai vài miếng, ánh trăng mờ nhạt, sao trời bắt đầu xuất hiện.

Cùng lúc đó, chúng tôi cũng thấy rừng cây dưới chân chúng tôi cũng bắt đầu

xuất hiện từng đốm huỳnh quang.

Những đốm huỳnh quang này lấy miệng giếng làm trung tâm, bắt đầu lan tràn, số lượng rất nhiều, giống như dải ngân hà màu lục phun ra từ những miệng giếng.

Tôi ngồi thẳng lên, quả nhiên không sai, bỗng nhiên linh quang chợt lóe, mẹ nó, dây tơ hồng ở đây sinh trưởng tốt như thế, chẳng lẽ là do những thứ đó không ngừng đưa lên cây, không ngừng đem hạt giống mang lên những cây này.

Bầu trời sao giăng dày đặc, toàn bộ sơn
cốc cũng phủ đầy ánh huỳnh quang, trong
đó không ít ánh sáng màu đỏ. Nhưng
chúng tôi cũng không rảnh rỗi để thưởng
thức kỳ cảnh, bởi vì những đám sáng đỏ
này cũng bắt đầu tràn lên cây.

” Dầu hỏa.” Tôi hô

Khảm Kiên lấy từ ba lô ra một bình phụt,
quay ra phun xuống thân cây, tôi rút bật
lửa ra, hai chân móc lấy cành cây, treo
ngược người xuống dưới, trực tiếp châm

lửa.

Dầu hỏa bốc cháy, hình thành một màn lửa nhỏ ngăn cách, sau đó “rắc” một tiếng, thân cây tôi treo người bị gãy, tôi ngã thẳng xuống giữa những điểm sáng đó.

Tôi không chút chần chừ, trực tiếp lật người lên dùng bật lửa soi trên người, du diên bám đầy người, Khảm Kiên ném bình phun dầu hỏa cho tôi, tôi đưa ra trước bật lửa, làm thành một cái súng

phun lửa, bắt đầu phun lên đám du diên trên người. Được vài cái, trong ánh lửa lóe lên, tôi chợt phát hiện có gì đó không bình thường.

Trong bóng tối trước mặt tôi, đại khái ở đằng sau một thân cây cách tôi ba thước, hình như có vật gì đang đứng. Là một người.

Nguyệt: Đọc mấy Chương gần đây hồi tưởng ĐMBK ghê gớm, mấy ông già đầu

cả rồi mà tính cách vẫn như xưa, không
bi thương như trong Sa hải, giờ làm
Mười năm toàn cười lẫn lộn.

Dương: Rồi sao? Thế mấy ông thắng
Uông gia rồi à? giải thích cho người ta
coi. Kì lạ nhưng cảnh ngắm trăng của hai
bạn lãng mạn phết : D

Mười năm sau

Chương 11: Măng

Edit: Thanh Phong Ngân Nguyệt

Beta: Phong Thanh Dương

“Khảm Kiên, hướng tám giờ, phía sau gốc cây!” Tôi quất lên, vừa dậm chân

dùng súng phun lửa phun đám du diên đang bò lên, những con du diên này đều to như con rắn, nếu không phải trước đây từng trải qua thì lòng tơ tôi sẽ dựng đứng đến chết.

Tuy nhiên cũng may là chân và vòi của du diên rất dễ bị lửa đốt sém, lửa vừa quét đến sẽ làm chúng rơi xuống toàn bộ. Ghê nhất là còn có một dòng chất lỏng kỳ quái, lại có hương protein cháy giòn ngọt.

Mấy năm nay mũi tôi đã có chút linh tính, bác sĩ nói, thật ra mũi tôi đã sớm không ngửi thấy mùi gì nữa, những mùi này chỉ là dựa vào hình ảnh truyền tới thị giác mà sinh ra cảm giác mà thôi. (mất khứu giác trong sa hải 2)

Du diên dưới đất gần như không thể phân biệt với lá cây, dưới ánh lửa tôi cảm thấy toàn lá cây đang ngo ngoe, vô số lông lá hỗn tạp ở trong đó.

Khảm Kiên ở trên cây lồi ná thun ra,

tiếng bật cao su xé gió, bắn vào bóng người sau thân cây, làm rung động những cái lông đen thưa thớt trên thân hắc, hiển nhiên trên người bám đầy du diên.

Tôi biết uy lực của giàn thun lớn đến mức nào, nhưng cái bóng kia không hề nhúc nhích, cũng không có phản ứng nào.

Tôi vừa rút dây thun buộc trên mũ áo gió, buộc cái bật lửa vào đằng trước bình phun dầu hỏa, vừa giậm chân, đồng thời trở tay rút cương đao ra, xoay vòng

trong tay.

Mỗi khi Hắc Nhãn Kính dạy tôi dùng đao đều có thói quen này, đây là một thói quen xấu, nhưng tôi lại học được.

Tới gần chừng một mét, trước mắt tôi đen lại, chỉ có khoảng cách một luồng lửa, lần đầu tiên tôi nhìn thấy bóng người bị du diên cuốn đầy sau thân cây.

Không, có lẽ là bóng người này cơ bản cũng là do du diên cuốn vào nhau mà tạo

thành.

Không phải loài bò sát có chỉ số thông minh cao mà cũng đòi bắt chước hắc phi tử, tôi thâm nghĩ, sau đó từ trong khe hở của đám du diên bò lổm ngổm, tôi thấy một bàn tay máu thịt lẫn lộn.

(hắc phi tử: một loại sinh vật dở người dở rần, kinh dị, giống như rần ký sinh trong xác người ý, xuất hiện trong sa hải 4, đọc qt lâu quá nên mình chỉ nhớ mang máng thế thôi.)

Ngón tay của bàn tay này rất dài, từng lúc ánh lửa bùng lên, tôi càng nhận rõ điểm đặc thù này.

“Mẹ nó!” Trong đầu tôi “ong” một tiếng, hét to: “Là Tiểu Ca!”

“Mẹ nó!” Tiểu Hoa trên tán cây cũng mắng lớn, tôi cũng không đoái hoài đến Tiểu Hoa, cầm đao xuống đất, vọt tới trước mặt bóng người kia, sống chết gạt đám du diên ra, diên cuồng phun lửa, đốt toàn bộ du diên trên người hắn.

Một thi thể đầy vết thương dựa vào thân cây tuột dần xuống, tôi thấy quần áo của hắn, ngón tay của hắn, tóc của hắn, đều giống y hệt Tiểu Ca.

Hắn đã chết, miệng mở lớn, tôi bóp vòm họng, thi thể còn ấm, chỉ vừa mới chết không lâu, trong miệng toàn là du diên, hiển nhiên chết vì tắc khí quản.

Không phải Tiểu Ca, chất lượng cơ bắp trên người còn kém xa.

Du diên bò đầy người tôi, bắt đầu leo đến mũi miệng tôi, tôi lấy tay gạt đi, nhìn tay hấn, Tiểu Hoa đi tới bên cạnh, đưa pháo lạnh tới sát, đuổi du diên đi.

Tay của thi thể dùng ngón tay giả, tôi cố sức gạt ra, ngón tay giả bị tôi xé vứt ra ngoài.

Tôi thực sự nổi giận, tôi kéo tóc giả trên đầu thi thể, tôi nhận ra người này. Người này chính là thủ hạ của Vương Minh.

“Chó chết.” Tôi hướng vào rừng điên cuồng hét lên: “Địch mợ tám đời tổ tông nhà ngươi!” (muốn lịch sự tí nhưng sợ không diễn tả hết sự tức giận của anh)

Tiếng mắng quanh quẩn trong sơn cốc.

Nhất định Vương Minh luôn đi theo tôi, hẳn bảo thủ hạ giả trang thành Muộn Du Bình để làm gì?

Căm ghét tôi sao? Hay là muốn dụ tôi đi đến nơi nào nữa?

Nếu không phải du diên đột nhiên xuất hiện, trong bóng đêm, thực sự tôi sẽ mắc bẫy.

Tôi xoay người rút đao lên, rạch một đường trên tay mình, quệt máu lên mắt cá chân Tiểu Hoa, du diên bắt đầu thối lui, tôi vẩy máu lên mặt đất, rút pháo lạnh ra.

“Anh muốn đi trả thù sao?” Tiểu Hoa lạnh lùng hỏi tôi.

Tôi nhìn cậu ta, thản nhiên nói: “Hắn

nhất định ở gần đây, sự thông minh của
hắn nhất định không sống qua được đêm
nay, tôi phải đi tìm hắn, cứu hắn lần cuối
cùng.”

Chap này cập nhật 27/6 rồi, chưa thấy có
chap mới nha.

Mười năm sau

Chương 12: Đứng lên

Edit & beta: Thanh Phong Ngân

Nguyệt

Tôi vừa lên cây không bao lâu, những con du diên này đã tràn lên, chắc là do người này dẫn tới khi lén lút theo dõi trong rừng. Tôi nhớ lại trình tự xuất hiện của du diên, miệng giếng đầu tiên chúng xuất hiện là ở phía đông nam, người này tới từ hướng đó, như vậy nhất định Vương Minh cũng ở đó.

Vết rạch trên lòng bàn tay rất đau, chắc phải một hồi lâu mới khép miệng, hiện tại tôi thực sự không muốn dùng phương

pháp này, nhưng mà cũng chẳng có cách nào khác.

“Ông chủ, có cần tôi đi xuống không?”

Khảm Kiên ở trên cây hỏi, tôi nói: “Cậu tự đối phó được thì cứ ngồi ngóc ở trên cây ấy.”

Khảm Kiên nhảy xuống, đi tới trước mặt tôi, nhìn tay tôi, tôi cũng bôi máu cho hắn. Lần đầu tiên hắn thấy máu của tôi, rất hưng phấn.

“Tôi sẽ không bao giờ rời bỏ ông chủ.”

Hắn nói.

“Đừng lảm nhảm, không làm được thì đừng mở miệng.” Tôi nói. Mỗi người cho tới bây giờ, mở miệng ra đều nói sẽ luôn đi cùng nhau, kết quả thì chẳng đi được nửa đường. Phần lớn người ta chỉ cam đoan như thế vì sự cảm động nhất thời.

“Hai người tại sao phải ồn ào như vậy?”

Tiểu Hoa lấy côn trong túi ra, vặn thành

một cây trường côn, thuận tay gạt bay không ít lũ du diên chướng mắt ở chung quanh. Cây côn này có thể dùng như chiếc đũa, trong tay cậu ta có thể làm bất cứ cái gì cậu ta muốn.

Tôi biết cậu ta đang hỏi Vương Minh, tôi dừng một chút, nhớ lại liền cảm thấy mệt mỏi: “Người ta muốn trở thành hạng người gì, và có thể trở thành hạng người gì, là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.”

Nói xong tôi siết chặt lưng quần, gạt đầu

với hai người kia một cái, ba người bắt đầu tăng tốc chạy trong rừng. Vì đây tờ hồng bò đầy đất, ánh sáng lại chỉ có pháo lạnh nên dù có chạy cũng không nhanh được, chạy một đoạn liền phát hiện trong rừng rậm, trên dưới tàng cây, trong bụi cây, tất cả đều là ánh huỳnh quang lấm tấm, giống như vô số con đom đóm.

Nếu như không biết đó là cái gì, có lẽ sẽ cảm giác trên đời tại sao lại có nơi mộng ảo như thế.

Ở đây cũng là rừng thông rụng lá, còn có những loài cây phong tôi không rõ tên, cây cối mọc rất dày đặc, đôi khi khoảng cách giữa hai cây một người không chen vào nổi. Dây tơ hồng giăng mắc như màng nhện ở chính giữa.

Chạy hơn mười phút thì thấy trên cây phía trước có ánh lửa và tiếng ồn, chúng tôi áp sát, dùng ống nhòm nhìn hướng ánh lửa. Tôi thấy trên một cây lá kim, nhóm người của Vương Minh đang dùng

đuốc đuôi du diên bò lên.

Cây đuốc nhanh chóng tắt ngấm, hấn cùng hỏa kế hô to gọi nhỏ, đùn đẩy nhau trên cây. Lá thông đâm vào người họ làm họ sắp ngã xuống.

Khảm Kiên muốn đi tới, tôi kéo hấn lại, ánh mắt của tôi từ chỗ bọn Vương Minh chuyển hướng về phía sau cánh rừng. Tôi nghĩ, cánh rừng xung quanh Vương Minh không quá giống với cánh rừng xung quanh chúng tôi.

Cảm giác này nói không ra lời, đều là cây thông, nhưng có vẻ là hình dạng chạc cây rất quái lạ, không cân đối như cây cối thông thường.

Tôi dập tắt pháo lạnh, ra hiệu, ba người ngồi xổm xuống bụi cây, tôi gắt gao dùng ống nhòm nhìn chăm chăm bóng đen trong cánh rừng xung quanh Vương Minh. Nhìn một hồi, ngay cả Tiểu Hoa không có ống nhòm cũng phải hít một hơi khí lạnh.

“Bóng những cây đó đang di động.” Cậu ta khẽ nói.

Tôi gật đầu, bóng cây bên kia đang dần dần tiến tới gần bọn Vương Minh, những “cây lớn” đó đang tụ lại bằng tốc độ mắt thường có thể phát hiện được.

Một ý nghĩ chợt lóe lên, tôi lấy Ipad ra, thấy tất cả điểm tín hiệu đều ở hướng Vương Minh, hình dạng đã thay đổi, biến thành một vòng tròn.

”Chúng không phải cây, những thứ đó là du diên khổng lồ đang đứng lên.” Tôi nói.

Mười năm sau

Chương 13

Edit: Thanh Phong Ngân Nguyệt

Beta: Phong Thanh Dương

“Du diên?” Khảm Kiên hít vào một hơi
“Du diên có thể lớn như cái cây luôn sao?”

Trong Vân Đỉnh Thiên Cung, chuyện gì cũng có thể xảy ra, bất quá nghĩ cũng thật khoa trương.

Bóng cây xa xa có những chạc cây cực

nhỏ, giống như những cái chân kim rất dài của du diên, nhìn kĩ càng cảm thấy đó là một con du diên rất lớn.

Vương Minh còn chưa phát hiện điều gì, tiếp tục hô to gọi nhỏ, tới giận đến mức muốn bóp chết hẳn.

Năm đó Bồ Tiên Vạn Nô bị Bột Nhi Chích Cân • Quý Do truy sát đến đó, hậu duệ của Đông Hạ dời xuống đất, khi phát hiện du diên khổng lồ sống trong khe địa nhiệt chắc đã chịu đủ khiếp sợ, vì vậy

trong thần thoại của người Nữ Chân có nhắc đến những hiện tượng lạ lùng này.

Vạn Nô và người Mông Cổ quyết chiến trên mảnh đất này, mặc dù có sức mạnh của quỷ thần nhưng gặp phải thời kỳ người Mông Cổ hùng mạnh thì cũng đành chịu thất bại. Tàn dư còn lại mang theo vàng bạc mã não cướp đoạt được suốt mấy chục năm ở biên giới trốn xuống dưới đất.

Chẳng lẽ người Đông Hạ đang thử đầu tư

nhieu năm, mượn kẻ hỏ trên sơn thể để đào móc thông đạo, có thể dùng du diên dưới đất để đưa họ lên mặt đất.

“Mẹ nó, đừng tùy tiện đào loạn lên như thế chứ.” Tôi thầm nghĩ, nếu như những cái bóng này là du diên mà to như gốc cây, chỉ bằng tiểu phá đao trong tay tôi thì không bằng để Khảm Kiên trực tiếp dùng đạn sắt bắn nát đỉnh đầu Vương Minh cho hắn được chết thống khoái cho rồi.

“Làm sao bây giờ?” Khảm Kiên hỏi tôi, tôi nhìn Tiểu Hoa, Tiểu Hoa nhìn tôi.

Tiểu Hoa nói: “Tất cả ở đây là quyền của anh, anh luôn có thể nghĩ ra biện pháp.”

Đao trong tay tôi chuyển một vòng, không có cách nào sao? Có bao nhiêu thời điểm người khác nói không có cách nào, tôi đều nghĩ là vẫn còn cách.

Khôn vật vĩnh viễn thua kém nguyên tắc

chủ yếu của Lão Cửu Môn, nhưng khi khôn vặt cứu được anh thì người ta sẽ gọi là kỳ tích.

Tôi mở ba lô của mình ra, đổ hết lương khô và đồ vụn vặt ra, sau đó một đao chém trúng một con du diên, cắt đầu nó ra, ném vào bao. Khảm Kiên nhìn mà kinh ngạc, tôi bảo hắn đừng hỏi nhiều.

Bọc du diên giống như tôm bị cắt, du diên bị chặt đầu vẫn còn có thể sống một thời gian, cả ba lô đều ngo ngoậy, chất

lông của du diên thấm ướt cả ba lô. Tôi đeo lên, chạy chậm tới hướng Vương Minh, vừa chạy vừa hỏi: “Độ chính xác của anh có thể duy trì bao xa thì nhắc tôi một tiếng.”

Khảm Kiên gật đầu, Tiểu Hoa đã hiểu tôi muốn làm gì. “Phải nhanh lên!”

“Tôi biết rồi!” Tôi quất, vừa chạy hết tốc lực chừng 5 phút, “Dừng!” Khảm Kiên phanh gấp lại, “Ở đây!”

“Lên cây!”

Tiểu Hoa nhảy vài cái đã lên cây, quay lại kéo hai chúng tôi lên, leo lên đến chạc cây có độ cao xấp xỉ với bọn Vương Minh lúc trước thì dừng lại. Bây giờ chúng tôi đã cách họ không xa, có thể thấy ánh lửa rất rõ.

Mấy cái bóng du diên to bằng cây gỗ đang vây xung quanh bọn hăn, nhìn ở khoảng cách này tuy vẫn không thấy rõ nhưng tôi đã có thể xác định đó không

phải là cây, vậy nhất định là vật sống.

Tôi kéo băng gạc trên vết thương, cố sức mở ra, vết thương nứt ra, máu lại tiếp tục chảy, tôi dùng bàn tay chảy máu nắm con du diên không đầu lên, cố sức đè một cái, đem máu cùng chất lỏng của du diên trộn lẫn, ném cho Khảm Kiên: “Đập vào chân và mặt họ.”

Điểm tốt của Khảm Kiên là chưa bao giờ hỏi thêm, dùng hai viên đạn sắt nhét vào thân du diên, kéo giàn thun phản phật,

không ngừng bắn những “viên du diên” ra. “Viên du diên” rã ra trên không, bắn vào trên người Vương Minh. Vương Minh lập tức phát hiện, nhìn ngó xung quanh.

Tôi bật đèn pin làm tín hiệu, hấn lập tức biết là tôi, chửi ầm lên: “Người đừng có bỏ đá xuống giếng!”

“Bắn cái miệng thôi của hấn.” Tôi lạnh lùng nói.

Khảm Kiên bắn thẳng vào miệng Vương Minh, làm hắn suýt chút nữa sặc chết.

Một ba lô du diên bắn xong cũng làm bọn họ gà bay chó sủa, nhưng máu của tôi và chất lỏng du diên vẫn còn một chút tác dụng, Vương Minh cũng phát hiện sức mạnh bí mật của đạn giàn thun, lập tức đưa thân ra hứng đạn.

Bắn xong tôi ra tín hiệu bảo bọn họ nhanh lên, nhìn Vương Minh leo xuống, tôi ném đèn pin cho Tiểu Hoa, “Dẫn bọn

họ đi ra.”

“Còn anh?”

Tôi nhìn những “cái cây” kỳ quái bắt đầu lay động, hiển nhiên chúng đã phát hiện con mồi chạy trốn, tôi thầm nghĩ, tôi muốn nhìn xem rốt cuộc chúng là cái gì. Móc đạn tín hiệu bên hông ra, tôi đốt lên, ném sang hướng đó.

Đạn tín hiệu nổ lớn trên không trung, từ từ tỏa ra như một mặt trời nhỏ, tôi chỉ

nhìn đúng một lần, ngay cả nhìn lần thứ hai cũng không dám mà trở mình leo xuống, bắt đầu chạy: ”Con mẹ nó, chạy mau đi! Đừng quay đầu lại!”

Trên bóng cây bên kia bỗng nhiên mọc lên vô số đôi cánh, một con lại một con chim lớn bay lên, đây căn bản không phải du diên hay gốc cây khô, trên thân cây đều đậu đầy nhân diện điều đang cố sức dùng đũa lắc lư.

Giữa những tiếng kêu khiếp đảm đã có

một người bị bắt lên không, là hỏa kế của Vương Minh.

“Ta cần hỏa lực mạnh.” Tôi thầm nghĩ:
“Bàn Tử anh đang ở đâu?”

“Trốn vào trong giếng!” trong bóng tối phía trước có tiếng Tiểu Hoa hét lớn.

Vương Minh còn giờ đuốc của hắn lên. Tôi rống to một tiếng phá không: “Khảm Kiên, tắt lửa!” Cây đuốc của Vương Minh bị đánh bay, ngay sau đó bị một cái

bóng từ trên trời lao xuống bắt lấy.

Mấy con nhân diện điều tranh giành cây đuốc trên không. Tôi thấy trước mắt có một miệng giếng liền bật người lên nhảy vào. Trong nháy mắt rơi xuống đất, dưới chân bỗng buông lỏng, toàn bộ đáy giếng sụp xuống, cả người tôi cũng bị kéo xuống theo.

Mười năm sau

Chương 14

Edit: Thanh Phong Ngân Nguyệt

Beta: Phong Thanh Dương

Tôi rơi thẳng xuống, thì ra nơi này có rất nhiều đá phiến, tầng tầng lớp lớp đều đặt đầy vò rượu, thảo nào giếng cạn như vậy.

Một đường sụp xuống, vì thể trọng của tôi kéo theo từng tầng vò rượu vỡ theo, trọng lượng cứ tăng thêm từng tầng, rơi xuống tận dưới đáy tôi cũng không biết

mình đã ngã xuống bao nhiêu tầng nữa.

Mông đặt lên đồng mảnh sứ vỡ, mảnh sứ đều đâm vào da thịt, tôi bật dậy rửa thắm, xung quanh chỗ nào cũng là xác chết, đặt chân vào đâu cũng bị lún xuống.

Bất quá cũng trách xương cốt của mình quá nặng, thịt thì không có mà thể trọng lớn như vậy.

Xung quanh đen kịt một màu, ánh sáng bên trên hoàn toàn không chiếu được

xuống dưới này, tôi mở đèn pin, quay đầu nhìn xung quanh.

Tôi phát hiện đây là một miệng giếng, bốn phía đều là gạch xanh, miệng giếng đặc biệt hẹp nhưng lại rất cao.

Tôi học kiến trúc nên vừa nhìn đã biết làm như vậy để mực nước trong giếng lên cao, có thể dâng lên đến miệng giếng, nhân chìm tất cả những vò rượu.

Thông đạo ở đáy giếng hẳn là ăn thông

với tất cả miệng giếng, bên trong khô khốc, hẳn là rất lâu đã không có nước, không biết miệng giếng này còn thông đến đâu. Tôi đứng lên, phúi lá rụng và mảnh sứ trên người, ngẩng đầu chiếu lên miệng giếng.

Vừa chiếu lên liền thấy có một khuôn mặt người rất lớn đang nhìn tôi.

Tôi giơ ngón tay giữa lên, đột nhiên nó há miệng ra, một con “khỉ trong miệng” phọt ra từ miệng nó, thoáng cái đã rơi

xuống trước mặt tôi.

Tôi cũng sờ một chút, xoay người chạy, lòng nghĩ đúng là già rồi trí nhớ kém, con mẹ nó loài chim này đúng là nghịch thiên.

Trong luồng sáng đèn pin tôi thấy trong thông đạo toàn là lối rẽ như một tấm lưới, cùng lúc nghe thấy thanh âm có người sụp xuống ở bên ngoài.

“Tiểu Hoa!” Tôi gọi to xem có phải cậu

ta hay không, lại nghe Khảm Kiên trả lời:
“Ông chủ, là tôi! An toàn rồi, bọn họ đã vào chưa?”

“Muốn chết à, chạy!” Tôi rống to hơn.

“Yên tâm, bọn họ không vào được, vào được cũng không chạy được. A!!! Đây là con gì!!” Khảm Kiên ở trong cái xó tối nào kêu thảm thiết.

“Đúng là ngu mới bảo anh chạy.” Tôi lão đảo một cái, trong đầu bỗng xuất hiện

một ý nghĩ, dùng vò rượu bên trên chặn
lôi đi, vừa quay đầu lại chiếu một cái,
con “khỉ trong miệng” kia nhào thẳng vào
mặt tôi.

Tôi ngã ngửa xuống, lật đèn pin ra thành
một cái kim chích điện, đâm con khỉ kia
một cái.

Con “khỉ trong miệng” bị điện giật co
quắp, lăn ra đất. Tôi đứng dậy cho nó
một cước vào cổ, tống nó về châu ông
bà. Vì vừa rồi bị điện giật, cảm tôi cũng

tê rần. Quay đầu bỗng cảm giác có một đám quái thai lúc nhúc trong bóng tối. Tôi vừa nhắc đèn lên soi thì thấy đó là một đàn “khỉ trong miệng” đông đúc.

“Con mẹ nó.” Tôi phi một cái, xoay người chạy tiếp.

“Khảm Kiên, chết chưa?” Tôi rống lớn một tiếng.

“Giờ thì chưa!” Khảm Kiên rống to hơn trả lời, tiếng hét ở khá xa. “Chờ tôi chút

nữa, nhất định sẽ chết!!”

Một bên lại truyền tới tiếng Vương Minh: “Người đâu? Người đâu?”

Âm thanh ở ngay bên cạnh tôi, tôi xoay người chạy vào ngã ba, lão đảo ngã lăn xuống dưới, con mợ nó vẫn còn bậc thang, lăn xuống vừa đúng lúc đụng phải Vương Minh. Khỉ trong miệng nhào tới trong nháy mắt, hai người tay chân khua loạn đập bay mấy con. Tôi gượng đứng lên thì thấy bên hông Vương Minh có một

cây phách tử liêu.

“Có súng mày chạy cái gì?!!! Đúng là phế vật!” Tôi rút súng của hắn ra quay người giờ lên, Vương Minh kêu to: “Không thể dùng súng này!”

Tôi bóp cò, vừa nghe một tiếng nổ lớn thì cả người tôi bị phản lực ném bay ra, đập vào vách tường, từ tay đến vai mất cảm giác.

“Con mẹ mày nhét cái gì vào súng vậy?”

Tôi nhô ra một ngum máu, cả lưỡi cũng bị cắn rách, ngẩng đầu nhìn lên, bọn khỉ vừa nhào đến tất cả đều bị bắn nát tươm. Tai tôi không nghe được tiếng nào, tôi đập đập vài cái, thính giác mới trở lại.

“Một viên đạn trong này bằng sáu phát đạn Remington gộp lại.”

Tôi nhìn đầu súng đã toét ra, liếc qua Vương Minh, hắn nói: “Làm ra chỉ để bắn một phát, vì thế tao muốn để dành cho bản thân khi lâm vào đường cùng.”

“Viên đạn cuối cùng để lại cho mày?”

“Đúng vậy.”

“Mày tự sát cần pháo à?” Tôi nhìn hắn chăm chăm, rống lớn: “Con mẹ mày có bao nhiêu kẻ thù? Mày bắn một phát vào đầu thì chẳng còn lại cái gì biết không? Người ta không thể nhật xác mày được biết không? Pháp y cũng là người mày biết không? Không được làm người khác thêm phiền mày biết không?”

Vương Minh nhìn mấy con khỉ bị bắn nát như tương, nói không nên lời, tôi xách hấn lên, cứ tiếp tục thế này không được, lão tử đây cũng muốn điên, vừa rồi nổ súng, giờ tay đã không nâng lên được.

Cúi đầu nhìn, mẹ nó, tay vặn vẹo thành như vậy, chấn chấn đã gãy xương.

“Chẳng lẽ thật sự phải kết thúc ở chỗ này? Không, không thể không có biện pháp.” Tôi móc ra một điều thuốc, đốt lên bằng đầu súng vẫn còn đỏ hồng, hét

lớn: “Chết mợ mất, Giải Vũ Thần, con
mẹ nó cậu ở đâu, mau tới cứu tôi!! “

Mười năm sau

Chương 15

Edit: Thanh Phong Ngân Nguyệt

Beta: Phong Thanh Dương

Đây chính là nguyên tắc đầu tiên trong 9 nguyên tắc của tôi: Gặp khó khăn đầu tiên phải tìm bạn bè trợ giúp.

Tìm kiếm sự giúp đỡ thật ra là kỹ năng đệ nhất trên thế giới, người có kỹ năng này hầu như có thể làm bất kỳ việc gì.

Bắt đầu kỹ năng này phải có năng lực

không biết xấu hổ.

Rõng xong, ngay lập tức tôi nghe thấy tiếng kẹp “cách cách” liên tiếp, là tín hiệu của Tiểu Hoa.

Xem ra Tiểu Hoa cẩn thận hơn tôi nhiều, tín hiệu truyền đến từ miệng giếng bên trái. Tôi một tay xách Vương Minh lên, bắt đầu chạy như điên.

Xung quanh đều có tiếng động như móng tay cào vào gạch, lúc nãy phóng điện làm

đền pin mờ đi không ít, tôi cũng không dám chiếu loạn bốn phía, sợ ánh sáng thu hút đám khỉ tới đây.

Chúng tôi đều biết tín hiệu tiếng kẹp của Tiểu Hoa có ý gì, tiếng cách cách càng lúc càng lớn, chạy vào một giao lộ, Khảm Kiên cũng vọt ra. Trên mặt anh ta toàn máu, cả người đầy vết thương. Thấy Vương Minh ở bên cạnh tôi, Khảm Kiên đẩy mạnh hẳn ra: ”Mày chết đi!”

Vương Minh bị đẩy một cái liền lão đảo,

còn muốn xông tới đánh nhau, tôi nhảy dựng lên đánh cho hắn một phát vào sau ót, ba người vướng chân vào nhau ngã lẫn quay. Khi đứng lên tôi nghe thấy tiếng kẹp ở ngay sau đầu, rõ ràng là ở sau bức tường, nhưng tôi quay đầu lại thì chẳng thấy cái gì.

Trong bóng tối, vô số con “khỉ trong miệng” phát ra thanh âm cào tường càng lúc càng đến gần, chúng tôi không dám tiếp tục phát ra âm thanh, từ từ bò vào

bóng tối bên kia.

Tôi nghe thấy tiếng hít thở, hé đèn pin ra soi liền thấy Tiểu Hoa cùng nhóm thủ hạ của Vương Minh đang núp trong một góc, dùng vò rượu và gạch vỡ tạo thành rào chắn trước mặt, rào chắn này chặn luôn cả thông đạo, quả thực giống một bức tường, trên tường có nhiều lỗ hổng như lỗ bắn trên lô cốt, thủ hạ của Vương Minh đều mang súng đất, bày trận địa sẵn sàng đón quân địch.

Tôi đi qua, chuyển một vò rượu, tạo thành một lỗ chó chui trong góc có thể đi vào, chúng tôi rón rén bò vào từ lỗ chó vào trong lô cốt liền phát hiện “căn cứ” của bọn họ là một miệng giếng, có người đang đem từng vò rượu bên trên xuống, đắp đóng lên, chặn hoàn toàn thông đạo có bọn “khỉ trong miệng”. Làm như vậy vừa có thể phòng thủ, vừa có thể chuẩn bị một lối thoát ra ngoài.

“Bên trên có chim.” Tôi dùng khẩu hình

nói, ý là ra ngoài còn chết nhanh hơn, bọn nó dùng không lực, Tiểu Hoa cũng dùng khẩu hình trả lời: “Tìm đường khác.”

Tôi bối rối, không phải chúng ta muốn ra ngoài thì phải đi qua lòng giếng dựng đứng, sau đó chặn kín miệng giếng lại sao, bọn khỉ trong miệng muốn móc những vò rượu này ra cũng cần thời gian, dù có chui qua cũng không thể ào lên cũng một lúc như ở trong miệng giếng,

chúng tôi có thể tiêu diệt từng con một.

Mà nhân diện điều không thể bay xuống từ miệng giếng, cánh bọ nó không thể mở ra được, bọ quái vật này chỉ hoạt động về đêm, chúng tôi chỉ cần cố gắng chịu đựng đến sáng là an toàn.

Đang nghĩ thì một hỏa kế của Vương Minh đã nổ súng, tiếng súng nổ rung muốn điếc cả tai. Mọi người rụt cổ lại, tôi nhìn qua lỗ bắn trên lô cốt, trong ánh lửa, vô số ánh sáng màu lục chớp lên,

đều là mắt bọn khỉ trong miệng, chắc bị tiếng súng vừa rồi làm hoảng sợ.

“Các người có bao nhiêu đạn?” Tôi vội hỏi.

“Bảy phát!”

“Mười phát!”

“Bốn phát!”

“Chín phát!”

Tôi nhìn Vương Minh, “Nếu đã mang

súng máy không thể chuẩn bị nhiều đạn hơn sao?”

“Lúc đầu mang theo rất nhiều, về sau lại bắn lộn rừng mới phát hiện tất cả đều là hàng giả, bắn không vang, chỉ có bao đạn cho chúng tôi thử ban đầu là thật.” Vương Minh oan ức nói, “Chúng tôi đành chia bao đạn đó ra.”

“Giỏi lắm!” Tôi dờ khóc dờ cười, nhìn Khảm Kiên, Khảm Kiên gật đầu, quay lưng lật áo lên, bên trong là thiết kế đặc

biệt, chứa đầy các loại đạn.

“Hơn 2000 viên, vậy là đủ rồi, nếu thực sự thiếu thì dùng mảnh sứ vỡ cũng như nhau.” Nói xong anh ta đem giàn ná của mình ra, căng lên, bên trong có gia cố inox, sau đó kéo ra từ bên hông một sợi dây da đỏ, tháo sợi dây vàng ban đầu ra, buộc sợi dây đỏ thay vào.

Nhà Khảm Kiên là thế gia bắn ná, từ nhỏ anh ta đã luyện kéo giàn thun, lực cánh tay kinh người. Dây ná của nhà họ có ba

màu, dây màu vàng chỉ dùng để bắn chim, uy lực bình thường.

Dây màu đỏ, lực cánh tay của người thường cơ bản là không kéo nổi, bắn ra một viên đạn sắt có thể xuyên thủng xương sọ người ta, mà dây ná màu đen cho đến nay tôi chưa từng thấy anh ta sử dụng, chắc phải có tác dụng đặc biệt.

Tôi cầm đao và côn của Tiểu Hoa ở phía trước, không biết từ lúc nào tôi lại thành binh chủng đánh giáp lá cà, thực sự là

thể sự đòi dòi.

“Ông chủ, giúp tôi cầm đèn.” Khảm Kiên chiếm một lỗ bắn, nhẹ giọng nói.

Tôi dịch đến cạnh lỗ bắn, dùng tay chặn đèn pin chính cho ánh đèn tập trung vào lỗ bắn, đột ngột bỏ tay ra.

Trong nháy mắt khi miệng giếng vừa được chiếu sáng liền thấy con khỉ trong miệng đầu tiên cách chúng tôi có bốn mét, những người đang ở lỗ bắn đều lên

đạn, được phân nửa chọt nghe “vù” một tiếng như phi cơ xé gió, máu tuôn ra từ đầu con khỉ, cả cái đầu gần như vỡ nát.

Tất cả mọi người nhìn về phía Khảm Kiên, thấy Khảm Kiên như mây bay nước chảy buông tay rồi lướt qua áo mình, ngay lập tức kẹp lên một viên bi thép, dây ná vừa văng đến anh tay thuận tay tiếp được, kéo ra, mỗi lần đều phát ra tiếng gió rít, đạn lướt qua lỗ bắn làm rung động cả những vò rượu bên trên,

giống như một tiếng huýt sáo, sau đó liền nghe được tiếng một con “khỉ trong miệng” kêu ré lên.

Nhưng vẫn không ích gì, tiếp đó chúng tôi thấy ít nhất có mấy trăm con khỉ trong miệng từ trần hang, trên vách tường cùng vọt mạnh tới.

Tôi không có cách nào hình dung tình cảnh này, trong nháy mắt tất cả mọi người nổ súng, nhóm khỉ đầu tiên xông lên bị bắn chết thành một đống, cũng

không cản trở tốc độ của bọn chúng chút nào, Trong nháy mắt hơn mười con khỉ vọt vào hơn bốn mét, đợt nổ súng thứ hai lại đánh bay toàn bộ, gần như đồng thời, thậm chí còn không thể nhìn thấy xác bọn nó rơi xuống đất, đàn khỉ lại tràn tới nhiều hơn.

Tất cả súng bắt đầu điên cuồng bắn phá. Khỉ bắt đầu tiến gần lô cốt, những vò rượu phía ngoài bắt đầu vỡ nát rơi xuống.

Toàn bộ đạn gần như bắn hết sạch trong vòng 30 giây, chỉ thấy máu thịt văng tung tóe, căn bản không cần ngắm bắn, Khảm Kiên một tay kẹp ba viên đạn, đồng thời bắn ra, tần suất kéo giàn thun đã đến cực hạn. Tôi nhìn tường chắn đang lung lay sắp đổ, hét lên với Tiểu Hoa: “Không cản được!”

Tiểu Hoa ngẩng đầu nhìn đường lên trên, dùng côn chống một cái, trực tiếp bật lên, hai chân chống hai bên thành giếng,

đưa tay xuống: “Lên trước đã, vừa đánh vừa lui.”

Bọn Vương Minh đều bò vào miệng giếng, một con khi chui vào từ lỗ bắn, nhằm vào Khảm Kiên, tôi phi đao trong tay đánh nó bay ra. Khảm Kiên lấy ra mấy túi nước tiểu heo, kéo ná bắn ra mặt đất một tá, túi nước tiểu võ tung, bọt nước văng khắp nơi, mùi khai nồng nặc.

Tôi rút ra một thanh cương đao nữa, rút thanh đao vừa ném trở về, song đao

phòng ngự, rống to: “Cái quỷ gì vậy?”

“Nước tiểu gấu!” Một con khỉ nữa lại bò vào từ lỗ bắn, trực tiếp nhào lên mặt Khảm Kiên, anh ta dùng dây ná siết chặt, lôi nó xuống.

Đồng thời, tất cả lỗ bắn cũng bắt đầu có khỉ chen vào giống như bóp kem, mặt sau bỗng chốc nhảy tới năm con, tôi đi lên chém trúng hai, bản thân suýt bỏ nhào xuống. Đứng lên xoay người, đá Khảm Kiên xuống lòng giếng, trong nháy mắt

trong giếng có sáu bảy bàn tay kéo Khảm Kiên lên.

Tôi đứng dậy cũng bò lên, Khảm Kiên quay xuống lô cốt bắn vỡ từng vò rượu. Toàn bộ lô cốt lung lay, bắt đầu sụp xuống khe hở dưới đáy giếng, thông đạo nhanh chóng bị lấp kín. Vẫn còn nghe tiếng va chạm điên cuồng bên ngoài, nhưng âm thanh không còn rõ ràng nữa, cũng tôi đều thở phào nhẹ nhõm.

Đá phiến và bình rượu bên trên vẫn chưa

dọn hết, làm cho chúng tôi trên dưới đều có rào chắn.

Tôi nhìn Vương Minh, Vương Minh cũng nhìn tôi, hai người đều quá mệt mỏi, tôi quay đầu nhìn Tiểu Hoa, bỗng nhiên trong giếng chấn động một cái, giống như có một con quái vật lớn đang húc lên đồng vỡ nát dưới chân chúng tôi.

Chương 16: Khuôn mặt lớn

Edit: Thanh Phong Ngân Nguyệt

Beta: Phong Thanh Dương

Cho dù số lượng bọn khỉ trong miệng có nhiều hơn nữa cũng tuyệt đối không thể gây ra động tĩnh lớn như vậy. Mọi người

rút cổ lại, tập trung nhìn xuống dưới chân, chân chừ mấy giây, lại một rung động kịch liệt nữa, bụi bên trên trút hết xuống đầu chúng tôi.

Phương thức tư duy của tôi không giống người khác, vì thế tôi cực kỳ nghi ngờ, tôi biết độ rộng và độ cao của lòng giếng, loại rung động kịch liệt này phải là một vật thể rất nặng, qua quá trình tăng tốc để đâm vào đồng mảnh sành vỡ dưới kia.

Thông đạo phía ngoài cả độ rộng và cao độ đều không thể dung nạp được vật gì quá lớn, không thể nghĩ ra là cái gì.

Tôi và Tiểu Hoa liếc mắt nhìn nhau, ánh mắt của cậu ta cũng đầy nghi vấn.

Lại một tiếng đùng mạnh, bụi rơi xuống ùn ùn, xem lần rất nhiều sâu bọ, tôi nhắm mắt lại, không ngừng phủ đầu. Đá phiến bên trên bắt đầu rạn nứt. Sau đó chúng tôi nghe thấy âm thanh rung lắc của những bình rượu trên đầu.

“Lũ chim.” Vương Minh hoảng sợ nói.

Tôi lấy đèn pin chiếu lên khe nứt của phiến đá, lập tức thấy một con mắt vàng khè đờ đẫn đằng sau khe hở, con người vàng bị ánh đèn chiếu vào liền co rút lại. Tiếp theo chính là âm thanh móng vuốt liên tục cào bành, bụi ào ào rơi xuống. Tiểu Hoa đâm gậy lên một cái, bên trên gà bay chó sủa, gậy nhanh chóng bị bắt được, Tiểu Hoa đành phải rút về.

Thêm một tiếng rung mạnh, cái khe mở

lớn hơn, bụi đất trên những phiến đá cũng rơi xuống theo khe hở. Khảm Kiên giơ tay lên bắn ra một mảnh sứ vỡ xuống đồng mảnh vỡ nhưng không trúng. Sau đó chúng tôi nghe thấy rất rõ tiếng kêu của đám khỉ trong miệng truyền đến từ dưới đồng ngói vỡ.

Xem ra chấn động đã làm chướng ngại của chúng tôi bắt đầu sụp xuống, một khe hở đã xuất hiện. Mặc kệ trên đầu, tôi vừa muốn lấp khe hở lại thì Vương Minh

không chịu nổi nữa, hấn rống lớn lên, nhảy xuống nhặt mảnh sứ vụn ném xuống mặt đất, giống như làm vậy có thể dọa cho những thứ ở bên kia sợ mà chạy mất.

Rống lên mấy phút, chấn động thật sự không tiếp tục nữa, thủ hạ Vương Minh thấy có tác dụng, cả đám đều rống lên.

Đó là một tiếng rống âm ỉ thảm thiết, nghe gần quả thực như một cái loa công suất lớn nổ tung.

Tôi thầm nghĩ không xong, rung động vừa nãy không phải ở trong thông đạo mà là dưới đáy giếng có cái gì đâm lên. Sau một tiếng vang rất lớn, ngói vỡ dưới đáy giếng bỗng nảy lên, sau đó bắt đầu sụp xuống.

Đáy giếng bị đâm thủng, hiện ra một cái động đen ngòm. Không khí lạnh lẽo trong nháy mắt tuôn ra từ phía dưới. Mảnh ngói ào ào rơi xuống, Vương Minh và thủ hạ không kịp đề phòng, ngã xuống toàn

bộ.

Đám khói trong miệng bên ngoài nhảy vào, hướng thành giếng lao tới chỗ chúng tôi.

Khảm Kiên dùng ná nhắm vào cái động bên dưới, muốn bắn lũ khói rơi xuống động. Tiểu Hoa dùng gậy thọc lũ khói bò lên, hét lớn với tôi: “Nhìn xem phía dưới là cái gì?”

Tôi soi đèn pin vào cái động phía dưới,

chỉ thấy bọn Vương Minh bám vào trên vách động, không nhìn chúng tôi mà nhìn dưới chân bọn họ, cả người phát run. Đèn pin di động hướng dưới chân bọn họ, tôi thấy một khuôn mặt to bè béo trắng lộ ra.

“Bàn Tử chết bầm, sao anh lại đi ra từ dưới đó?” Tôi giận dữ nói, thật sự muốn dùng một loại chương pháp trời giáng để tống hấn đi.

Chương 17

Lời còn chưa dứt một con khỉ trong
miệng trực tiếp nhào vào mặt Bàn Tử,

Bàn Tử húc đầu lên một cái đánh choáng con khỉ rơi thẳng xuống động. Nhìn lên thấy xung quanh khỉ không ngừng bò vào từ lỗ thủng, hấn giờ súng lên định bắn.

Sau đó tôi nhìn thấy người của tôi cũng lục tục bò lên từ bóng tối, thấy chúng tôi đều giật mình kinh hãi.

“Sao lại nhiều khỉ như vậy!” Bàn Tử giận dữ: “Mấy người đang làm cái gì? A Hoa cậu hóa trang Tôn Ngộ Không bị lộ rồi à?”

“Cuốn xéo! Súng!” Tiểu Hoa quát lớn, Bàn Tử xoay người ném khẩu AK47 “hàng quốc nội” cho Tiểu Hoa.

Bàn Tử một tay bám vào vách động, Tiểu Hoa chống chân hai bên nên hai tay đều có thể cầm súng. Máy người bắn tỉa, trực tiếp bắn lỗ khí trong miệng gần lối vào thành mảnh nhỏ. Trong không gian này tiếng súng làm chúng tôi điếc cả tai, vỏ đạn nóng bắt vào mặt, sưng lên thành bọng lớn.

Dưới sự yểm hộ của Tiểu Hoa, Bàn Tử leo lên được lỗ thủng, những người bên dưới ném toàn bộ súng đạn lên.

Khẩu AK quốc nội nặng trĩch vừa đến tay, cơn giận của lão tử được phát tác, tính ác độc cũng sinh ra, cho nên mới nói đừng để kẻ bị áp bức cầm được vũ khí. Tôi giơ súng lên khe hở vừa thông trên đá phiến mà bắn phá, đá phiến bị bắn thành mảnh vụn cùng thịt nát của bọn khỉ trong miệng cùng nhau rơi xuống đầy đầu

Bàn Tử. Tôi vừa bắn lên miệng giếng
vừa bò dần lên, ra khỏi miệng giếng.

Tôi xoay người lập tức đứng lên liền
thấy trước mắt toàn là nhân diện điều,
đứng ở trên cây cối xung quanh miệng
giếng. Ít nhất phải có đến mấy trăm con.
Gần như đồng thời, tất cả “khuôn mặt”
đều hướng về chúng tôi.

“Toàn bộ hỏa lực!” Tôi hét lớn một
tiếng, bắt đầu bắn từ nơi gần nhất. Đánh
bay một con xong bỗng sau lưng tôi tê

rần, trên lưng đã có một con bám lên, tôi quay người táng cho nó một báng súng. Lại thấy Tiểu Hoa cũng bật ra, chạy đến cạnh tôi, gần như đồng thời, bọn nhân diện điều cũng đồng loạt bay lên không, che kín ánh trăng.

“Đạn!” Tôi rống lên, cùng Tiểu Hoa hai người đồng thời bắn phá, lông chim tán loạn đầy trời. Trong miệng giềng ném ra mấy băng đạn, tôi chạy tới nhặt lên thay. Bọn chim trên đầu bỏ xuống, tôi hét lên:

“Con mẹ nó đừng ngậy ra ở dưới giếng!!!” Nhìn trời mà bắn điên cuồng.

Bỗng nhiên bên cạnh có một luồng gió, Tiểu Hoa thoáng cái bị bắt lên không trung. Tôi giờ súng nhưng không dám bắn trong bóng tối. Khảm Kiên là người thứ ba đi lên, bắn ra một phát liền bắn rơi cả Tiểu Hoa lẫn quái điều. Tôi xông lên bắn cho nó một phát, Tiểu Hoa một cước đá tôi lộn xuống, sau đó sau lưng tôi mát lạnh, một cái móng vuốt gần như lướt

qua sông lưng tôi. Tiểu Hoa nằm xuống bắn tĩa, máu văng đầy người tôi. Tiểu Hoa bật dậy mắng Khảm Kiên: “Con mẹ nhà anh nhắm chuẩn rồi hãy bắn! Đau chết mất!”

“Xin lỗi! Hoa gia!” Khảm Kiên bắn một phát về phía Tiểu Hoa, đạn sắt lướt qua tóc Tiểu Hoa bắn trúng một con sau lưng. Đồng thời Bàn Tử đã bò lên, trong tay cầm hai quả lựu đạn, ném lên không: “Tránh!”

“Đệch!” Tôi giận điên, ba người nhảy ra, lại tìm một miệng giếng để nhảy xuống lần nữa.

Lựu đạn nổ tung, bầu trời bị chiếu sáng như ban ngày, sau đó dưới chân tôi lỏng ra, lần thứ hai tôi lại rơi xuống thông đạo. Gần như là ngã xuống trước đồng khỉ trong miệng, tôi nắm bóng súng giãy ra, lia súng quét bay tất cả lũ khỉ trước mặt. Phía sau lại ào tới, mấy chỗ đau nhức khiến tôi biết sống lưng đang bị

cẩn.

Tôi học Bàn Tử đung mạnh vào vách tường, gạt rơi con khỉ trên lưng xuống. Một bên Khảm Kiên rơi xuống từ miệng giếng tôi vừa nhảy vào, cả người toàn máu. Vừa cầm nhánh cây đập lui lũ khỉ, hai chúng tôi vừa bắn tia lòi dăn đến miệng giếng. Tôi hỏi anh ta: “Anh làm sao vậy?”

“Tôi quá nhỏ! Lựu đạn của Bàn gia trực tiếp rơi xuống miệng giếng tôi trốn, nếu

tôi không nhanh chân nhảy ra chắc giờ đã thành mặ́m tộ̀m. Ông chủ, sau này tôi có thể không đi cùng Bàn gia được không, Bàn gia còn kinh khủng hơn mấy con quái kia.”

Tôi tức điên, đánh bay con khỉ đang xông tới, leo lên lần thứ hai liền thấy Bàn Tử bị một con nhân diện điều chộp lên không, nhưng hậ̃n quá nặng, con chim kia bay không nổi. Tôi giơ súng bắt nát đầu nó, rộ̀ng lên với Bàn Tử: “Không dùng

thuốc nổ có được không?”

Nhìn lại, thấy nhân diện điều trên không đã chẳng còn mấy, hầu như đã bị đánh rơi xuống đất.

Bàn Tử đứng lên bắn con chim vừa thả hẵn thêm một phát nữa, làm động tác chào cảm ơn của nhạc trưởng: “Thấy hiệu suất của Bàn gia ta chưa, một viên pháo kép, chim to cũng đánh bay, hai viên pháo kép....”

Khảm Kiên bò lên: “Người mình cũng bị đánh bay.”

“Tiểu Hoa!” Tôi rống lên, thăm cầu mong cậu ta không bị Bàn tử nổ chết. Nhân diện điều bị bắn rơi trên mặt đất cũng bắt đầu đứng lên.

Tôi mới bắn vài con thì phát hiện tay không nâng nổi họng súng, mới nhớ ra tay mình bị thương. Lúc này quá kích động nên không cảm thấy đau đớn, lại vẫn có thể dùng đao, nhưng sức giật

mạnh của súng trường thì không chịu được. Bắn thêm mấy phát, cả cánh tay không còn cảm giác, tôi lập tức kéo Khảm Kiên lại, gác súng trên vai anh ta.

Kỹ thuật ngắm bắn của Khảm Kiên rất tốt, nắm nòng súng liền biết tôi muốn làm gì, kéo nòng súng giúp tôi ngắm bắn, tôi bắn xong một băng, tóc trên đầu anh ta đã bị vỏ đạn đốt sém.

Từng người bò ra từ trong giếng, hỏa lực của chúng tôi càng ngày càng mạnh. Tiêu

Hoa cũng bật ra lần nữa, chắc lúc này cũng bị ngã xuống. Tất cả mọi người bắn giết đỏ cả mắt, bắn đến khi không còn mục tiêu nào trước mắt mới ngừng lại.

Trong tai vẫn còn tiếng súng ong ong, không khí tràn ngập mùi lưu huỳnh. Trên không đã không còn bất kỳ cái gì, mặt đất toàn là máu đọng.

“Hương nòng súng xuống chân.” Tôi dùng hết khí lực toàn thân hô lên câu này.

Vô số du diên đang tụ lại, bắt đầu ăn xác nhân diện điều, ánh huỳnh quang xanh lá ào ào chảy trên mặt đất như nước lũ.

“Chạy mau!” Bàn Tử dậm chân. Tôi ném súng cho Khảm Kiên, được người ta đỡ chạy ra ngoài rừng.

Tất cả du diên đều bị mùi máu hấp dẫn, chúng tôi phải không ngừng, nhanh chóng chạy qua. Bàn Tử phun loạn thuốc đuổi côn trùng. Ra khỏi cánh rừng, lên đến lùm cây trên sườn núi, Bàn Tử một môi

lửa đốt trụi lùm cây, lửa vừa tắt, tôi trực tiếp ngã vào đồng tro, trời cũng bắt đầu sáng lên.

Tro than rất ấm áp, trùm vải bố lên người, tôi ngủ rất say. Lúc tỉnh lại, cánh tay đã đau đớn khó mà chịu được. Tôi bật dậy, mặt trời đã lên đến đỉnh đầu. Khảm Kiên ngủ say như chết ở bên cạnh tôi.

Tôi đứng lên đá anh ta dậy, thấy Bàn Tử và Tiểu Hoa đang đun nước pha trà. Bọn

Vương Minh cũng ngủ như chết ở một bên.

Tôi đi tới nắm chân Bàn Tử lên, cởi giày hắt ra, đi đến bên cạnh Vương Minh, hung hăng quất xuống sau ót hắt.

Chương 18

Edit: Thanh Phong Ngân Nguyệt

Beta: Phong Thanh Dương

Đánh đến cái thứ hai Vương Minh mới
tĩnh lại, xoa đầu nghi hoặc nhìn tôi:

“Làm sao?”

Tôi đi tới đánh hấn một trận, đánh hấn bỏ chạy khắp doanh địa. “Ngô Tà! Đừng tưởng ngươi nhiều người mà ta sợ ngươi!” Tôi càng giận hơn, tung chân đá hấn lão đảo một cái, Bàn Tử giờ chân ra ngáng, Vương Minh ngã xuống như chó gặm bùn. Tôi đi tới tóm hấn, quát lên:

“Nói, cậu ở đây làm gì?”

“Anh làm cái gì thì tôi làm cái đó, anh được làm mà không cho tôi làm sao, thật

không công bằng!” Vương Minh còn không phục, tôi đâm hấn văng ra. Một cước đạp lên ngực hấn, ném giày trả Bàn Tử.

Vương Minh hung hăng trừng mắt nhìn tôi, không ngừng thở dốc, nhưng cũng không dám nói thêm gì nữa. Tôi nhìn chăm chăm vào hấn, hấn cũng nhìn tôi, một lúc lâu sau hấn mới nói: “Nếu anh ta đã chết thì sao? Rất nhiều chuyện có thể xảy ra trong mười năm. Anh đã thay đổi,

anh ta cũng sẽ thay đổi. Dù không chết anh ta cũng sẽ quên anh, anh mạo hiểm tính mạng đến nơi này chỉ là sự cố chấp của anh mà thôi.” (QT dịch là tâm ma, mình thấy tâm ma hay chấp niệm đều được, nhưng lại sợ không “thuần Việt”)

Tôi đốt một điếu thuốc lên, lạnh lùng nhìn hắn.

Vương Minh tiếp tục nói: “Anh biết anh ta nói mười năm sau hãy đi tìm anh ta, chỉ là để cho anh có một mục đích trong

tương lai. Người ta đều chóng quên, anh ta nghĩ mười năm cũng đủ làm anh quên. Anh biết rõ không ai có thể sống dưới đất mười năm. Anh đúng là kẻ điên mới thật sự đến đón anh ta.”

Bàn Tử và Tiểu Hoa đều nhìn chúng tôi, Vương Minh chỉ vào bọn họ: ”Vì sự cố chấp của anh, anh làm những người này đều bị liên lụy. Tôi cũng bị anh làm liên lụy, cuộc đời tôi lúc đầu không phải như thế này! Không thể vì sự cố chấp của một

mình anh mà anh muốn thế nào phải như thế đó, không công bằng!”

Tôi bỏ chân ra, nhìn trên tay mình, tôi không ngờ được Vương Minh sẽ nói những lời này. Nhưng nội tâm tôi đã sớm không có bất kỳ dao động nào nữa. Bởi vì —— “Mỗi người đều có sự cố chấp của bản thân mình.” Tôi nói: ”Sự cố chấp của cậu là cái gì?”

Hắn nhìn tôi, không thể trả lời.

Tôi lạnh lùng nói: “Tôi cho cậu hai lựa chọn, hoặc là tiếp tục về trông cửa hàng cho tôi, hoặc là tôi sẽ chôn cậu ở đây ngay bây giờ.”

Mắt hấn đỏ lên một vòng.

“Ngay cả thảo luận anh cũng không muốn thảo luận với tôi.”

“Có những ước hẹn không thể bỏ lỡ.”

Tôi nói, có lẽ Muộn Du Bình sẽ không xuất hiện, có lẽ tôi sẽ chết trên đường,

nhưng sau khi đã trải qua nhiều chuyện như vậy, tôi cần một sự giải thoát. Tôi cần một dấu chấm hết. Sự giải thoát này không phải bỗng nhiên tình ngộ là có thể giải quyết, cuộc đời tôi đi qua mười năm, tất cả đều đã có thể thực sự chạm tới, nhưng những ký ức này cần một sự kết thúc.

“Tuy nhiên, chờ tôi trở về, tôi có thể nói cho cậu biết vì sao tôi nhất định phải làm như vậy.” Tôi nhìn hắn, nói thêm.

Vương Minh nhìn tôi, Bàn Tử đi tới ngồi xôm bên cạnh Vương Minh: “Trở về đi, với chỉ số thông minh của cậu, không thể ngăn cản được chúng tôi, cũng không giúp cậu thoát chết.”

Vương Minh đứng lên, ký ức buổi tối hôm qua làm hấn không dám ra vẻ nữa, thu hồi trang bị, thủ hạ của hấn từng người từng người đứng lên. Tôi ra hiệu cho Khảm Kiên, Khảm Kiên đưa một ít thức ăn cho bọn họ.

Vương Minh liếc mắt nhìn tôi, quay đầu đi khắp khiêng hướng ra ngoài núi. Đi mấy bước, hấn ngoảnh lại hạ giọng nói: “Ông chủ, nhất định anh phải còn sống trở về.”

Tôi gật đầu, hấn quay đầu lại, ủ rũ, chập chạp đi xa dần.

Tôi hít mạnh một hơi thuốc. Bàn Tử nói: “Hấn bảo thủ hạ giả trang Tiểu Ca, là muốn...”

Tôi không nghe nửa câu sau của Bàn Tử, tôi không có hứng thú muốn biết hẳn muốn làm gì, tôi hỏi Bàn Tử: “Anh làm thế nào lại đi ra từ dưới đó?”

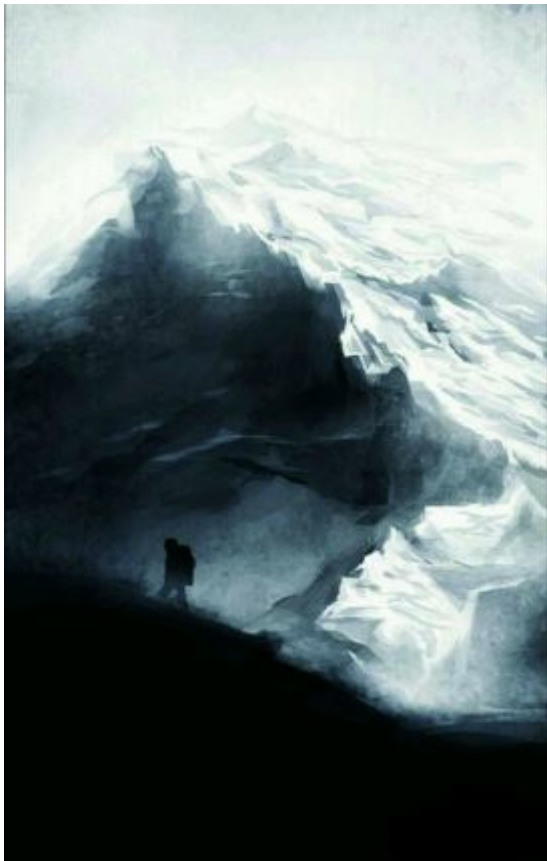
Khụ, bạn thấy lời hẹn mười năm này giống Tiểu Long Nữ và Dương Quá rồi đấy (¯ ▽ ¯)

Cả buổi sáng bạn bị kích động vì khủng long. -Nguyệt

Chương 19

Edit: Thanh Phong Ngân Nguyệt

Beta: Phong Thanh Dương

Nhiều năm qua đi, tôi đã không còn thói quen để người ta gửi gắm điều gì cho mình nữa, bởi vì họ cuối cùng sẽ vì đủ các loại nguyên nhân mà rời xa tôi. Tôi không muốn có cái gì để lại một đoạn tình cảm, trong một thời gian rồi sau đó lại rời xa. Tôi thích bạn bè của mình đều tự có trách nhiệm với bản thân mình, không cần gì ở tôi, tôi cũng không cần bất kỳ điều gì ở họ. Lý do hành động của mỗi người đều đến từ nội tâm kiên định

của bản thân.

Tôi ngồi xuống uống trà. Bàn Tử dùng
cành cây vẽ mấy đường trên mặt đất:
“Các cậu vừa đi thì tôi thử cho nổ núi
trong phạm vi nhỏ. Không ngờ rằng chỉ
nổ hai ba chỗ mà cả ngọn núi liền rạn
nứt, một khối lớn sụp xuống dưới, lộ ra
một cái động lớn, bên dưới toàn là nước,
sâu đến tận thất lung. Chúng tôi đi xuống
dưới đó liền thấy phía dưới là một con
sông ngầm nhỏ, hang ngầm trên hà đạo

lúc cao lúc thấp, chúng tôi lội nước đi vào. Con sông này có ba đoạn lộ ra khỏi mặt đất, khi vỏ núi rạn nứt, sơn thẽ bên trên tách ra thành khe hở, ánh sáng có thể chiếu vào, còn những phần khác đều ngầm dưới mặt đất.

Đi đến khi đường hầm rất hẹp và khô cạn thì trên đầu xuất hiện những tỉnh đạo (lòng giếng) do con người xây dựng. Chúng tôi lại nghe thấy bên trên có tiếng la hét và tiếng súng nên cứ leo thẳng lên,

thấy đá phiến chặn ở đáy giếng liền cho nổ từng tầng một, sau đó thì nhìn thấy các cậu.”

Thuốc nổ nén khí lưu trong tỉnh đạo, sinh ra tiếng gầm gừ khủng khiếp, dọa chúng tôi sợ gần chết.

Tôi nhìn tuyến đường Bàn Tử vẽ, trầm tư.

Thủy đạo dưới đất nơi Bàn Tử tiến vào, Đông Hạ và Mông Cổ đã có một trận

huyết chiến, chúng tỏ sơn thể nơi đó cực kỳ quan trọng đối với người Đông Hạ. Hiện tại đã chứng minh được phía dưới có một mạch nước ngầm thông đến tận rừng giếng chúng tôi phát hiện. Bàn Tử nói, mạch nước vẫn còn kéo dài xuống lòng đất.

Nơi này vẫn còn cách Vân Đỉnh Thiên Cung rất xa, trong lòng núi Trường Bạch có một nguồn nước rất lớn, không cần chuyển nước mưa từ nơi này tới làm gì,

mạch nước ngầm này nhất định thông đến một nơi trọng yếu của người Đông Hạ. Trong rừng cây bên này có nhiều nhân diện điều sống như vậy, rõ ràng nơi này thông đến tận nơi chúng sống dưới lòng đất.

Tôi gọi mọi người chỉnh đốn trang bị, kiểm kê đạn dược, còn mình thì tìm thầy thuốc khám tay. Thầy thuốc nói không gãy xương, nẹp cánh tay lại cho tôi, bảo tôi cố gắng không làm tổn thương cánh

tay thêm nữa. Tôi đứng trên cao, thấy Vương Minh đã đi rất xa, tôi bảo Bàn Tử: “Chúng ta phải tiếp tục đi xuống. Không khí dưới đó như thế nào?”

“Có nước chảy thì không khí cũng không có vấn đề, nhưng thủy đạo ở khu vực dưới miệng giếng rất hẹp, không thể đi qua được, phải lặn xuống nước.”

Tôi gật đầu, chúng tôi chỉ có ba bộ đồ lặn chuyên dụng nhưng chưa mang vào, ở đây người có kinh nghiệm lặn xuống

nước chỉ có Bàn Tử và tôi, còn có một hỏa kế chuyên môn đi lấy nước. Anh ta theo cha làm người vớt xác trên sông Hoàng Hà, hơn hai mươi tuổi, tóc rất dài, cả người trắng bệch, vóc người cao đến hơn mét chín, nếu người không xương thì lúc bơi dưới nước sẽ giống hệt bạch xà. Vì vậy anh ta có biệt hiệu Tổ Trinh.

Bàn Tử dùng điện thoại vệ tinh gọi ra ngoài núi, gọi phần lớn lực lượng mang

tất cả trang bị vào. Tôi tranh thủ nghỉ ngơi.

Đêm đó chúng tôi tiếp tục lù ra ngoài mấy cây số nữa, củng cố doanh địa. Ngày hôm sau Bàn Tử và tôi ở lại chờ người tiếp ứng đến tập hợp. Tiểu Hoa quyết định tách ra, cậu ta sẽ tiếp tục đi trên mặt đất xem có phát hiện thêm gì không.

Đợi đến khi dụng cụ lặn được chuyển tới, trong sơn cốc đã vô cùng náo nhiệt,

tôi cùng Tổ Trinh kiểm tra thiết bị, sau đó đoàn người đi vào rừng tìm miệng giếng kia lần nữa.

Xương chim đầy đất, tất cả xác chim bị du diên ăn sạch sẽ, dưới những khớp xương vẫn còn rất nhiều du diên chiếm cứ. Chúng tôi điều chỉnh đồng hồ, xuống đến thông đạo dưới đáy giếng Bàn Tử xuất hiện. Nước ngầm lạnh thấu xương, ngập đến thắt lưng.

Mảnh ngói rơi lả tả xuống lòng sông. Tôi

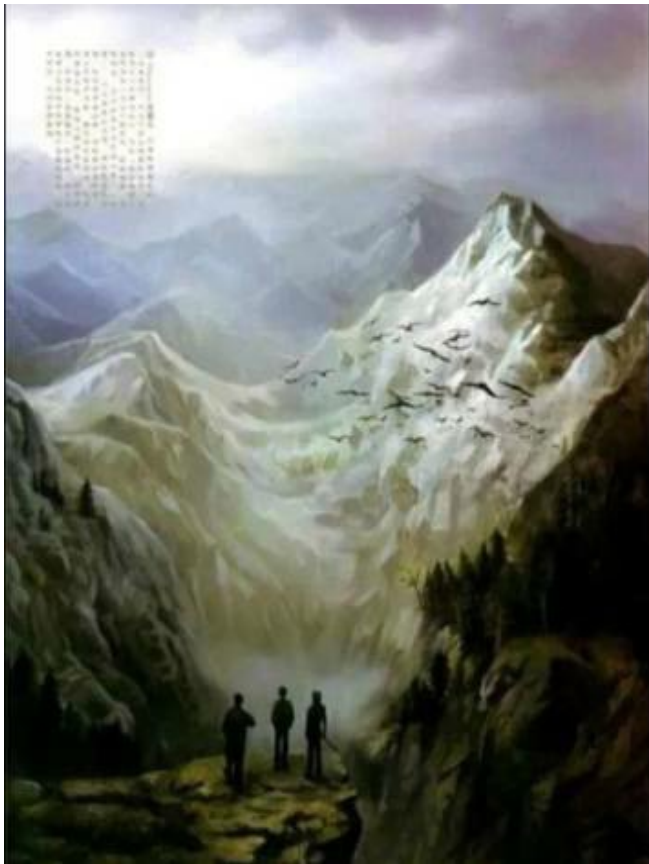
lấy đèn pin soi thì thấy nước ngầm trong suốt, không có bất kỳ tạp vật gì. Nhìn về phía trước, chỉ có thể khom lưng mà đi. Nước chảy rất chậm, chúng tôi đi được hơn ba mươi mét thì Bàn Tử nói nơi này muốn đi qua phải lặn xuống nước. Thủy đạo kéo dài xuống, chìm hoàn toàn trong nước.

Mười năm sau

Chương 20

Edit: Thanh Phong Ngân Nguyệt

Beta: Phong Thanh Dương

Trong thông đạo tràn ngập mùi lưu huỳnh, vừa rồi sử dụng thuốc nổ hoá học chỉ tương đương với ngòi nổ đất trước kia, mùi và uy lực cũng dễ không chế hơn. Tôi kiểm tra cao su trên đèn pin chống nước, đèn không thấm nước. Tia sáng trong nước màu da cam, màu sắc khá đặc biệt.

Tôi đeo kính lặn, nhìn khí lượng biểu rồi chìm xuống. Thông đạo phía trước cực kỳ nhỏ, khom người đi xuống, cả thông

đạo nhanh chóng chìm hoàn toàn trong nước.

Bốn vách tường thủy đạo đều là nham thạch đen, rất thô ráp, tôi khua tay trong nước, làm tạp chất vẩn lên, có thể thấy rất nhiều thứ như bọt khí và sợi bông rất nhỏ lập lờ trong nước.

Tôi quay đầu lại nhìn Bàn Tử, Bàn Tử không ngừng run, nước quá lạnh. Ra hiệu: ‘Đi mau!’”

Bạch Xà thân thể cao dài đi cuối cùng, hẳn nhất định phải đi ngang trong thủy đạo thì mới di chuyển thuận lợi. Tôi dùng tay ra hiệu để nhắc họ nhìn kỹ đèn trên bình dưỡng khí của tôi, sau đó đi đầu nhảy xuống dưới.

Bơi một đoạn, đến một khe hẹp dưới nước, hai bên rộng chừng hai người, vuông vức như riu bồ, độ rộng trước sau lại rất lớn, Bạch Xà lướt qua đầu tôi, đập đôi chân dài nhanh chóng bơi đến

quan sát.

Tôi rất sợ hãi đối với biển sâu, cũng như nếu tôi ở trong hoàn cảnh bốn phía đều là bóng tối và hư không, tôi sẽ sợ hãi cực độ. Có một phần là do sợ hãi trong hư không bỗng nhiên có vật thể gì xuất hiện, phần còn lại là sợ hãi chính sự hư không. Tuy hai bên nhám thạch ở đây trông rất dữ tợn, nhưng ít ra còn có thực làm tôi an tâm.

Lặn xuống hơn mười mét, chúng tôi đã

cách nhau khá xa. Bàn Tử vận động rất tích cực để tỏ ra kỹ năng bơi không thua kém Bạch Xà, làm đủ loại động tác có độ khó cao. Bạch Xà hoàn toàn tập trung, ánh sáng trong nước bị gãy khúc, trông da tay anh ta dưới ánh sáng giống như một loài sinh vật thủy sinh vậy.

Anh ta nhanh chóng truyền tín hiệu từ nơi khá xa, tôi gọi Bàn Tử, hai người tới gần anh ta, phát hiện vị trí của Bạch Xà, trên vách đá hai bên có rất nhiều phù điêu.

Phần lớn phù điêu đã bị mài mòn, vẫn có thể nhìn ra rất nhiều hình người nhưng chi tiết thì hầu như đã mất hết. Trên phù điêu có rất nhiều lỗ sâu, trong đó là mộng sắt gỉ.

Ở đây đã từng có một công trình cổ đại, phần lớn mộng sắt đều tập trung ở nửa dưới của phù điêu, cảm giác như một sạn đạo, còn phù điêu để trang trí hai bên sạn đạo.

sạn đạo; đường núi hiểm trở (đường làm

bằng cọc gỗ lát ván, trong hẻm núi hoặc bờ vực)

Thật cầu kỳ, tôi thâm nghĩ, tu sửa mộ chỗ này mẹ nó thật đột phá. Vì vậy tôi tìm kiếm dọc theo mộng sắt, những lỗ thủng này cứ đi thẳng xuống, giống như không có điểm dừng.

Lòng tôi bỗng lo lắng mơ hồ, dưỡng khí từ từ giảm thiểu, tuy có mang theo đồ dự bị cho cả mấy người, nhưng nếu lúc này mà không có kết quả thì vẫn nên bỏ qua

đường này.

Rất nhanh đã tới đáy khe, dưới đáy toàn bộ đều là những khối đá sắc nhọn đâm ra như răng nanh, “Đường phù điêu” vì thế chuyển thành ngặt lên, lúc này đèn cảnh báo sáng lên.

Để an toàn, phải nghiêm ngặt dựa theo đèn trên dưỡng khí biểu để trở về, lúc này, tôi thấy một con cá bơi qua trước mặt tôi.

Tôi chiếu đèn pin ra, bị đèn pin kích thích, con cá kia lập tức bơi lên trên.

Tôi trợn mắt há mồm nhìn con cá, đó là một trong những con cá nheo chúng tôi thả khi đó, tôi có thể thấy rõ ràng máy phát tín hiệu trên vây nó.

Cá nheo sống ở nơi nước cạn, tôi chỉ con cá đó cho hai người kia, họ nhìn dưỡng khi biểu của mình, do dự một chút, Bạch Xà là người đầu tiên đuổi theo.

Chúng tôi theo sát phía sau, trong lòng bắt đầu hồi hộp, đây là một canh bạc, nếu con cá nheo này dẫn chúng tôi đến thuỷ vực sâu hơn nữa thì có khả năng đường về chúng tôi sẽ hết dưỡng khí mà chết đuối.

Lý trí cùng trực giác đấu tranh dữ dội trong lòng, nhưng cơ thể vẫn tiếp tục bơi theo cá nheo. Bàn Tử lướt qua tôi, tôi còn cảm giác được nước miếng của hắn bay ra từ ống thở. (sao lúc nào cũng nghĩ

xấu cho người ta thế)

Đại khái 5 phút sau, tôi đã lo lắng đến cực điểm, vô số lần muốn quay ngược lại cướp đường mà chạy. Bạch Xà đã sớm bỏ xa chúng tôi để theo sát cá nheo bỗng đánh tín hiệu lần thứ hai.

Tôi thấy có hi vọng liền xông tới, áp lực nước dần nhẹ bớt, trên đầu nhanh chóng mát lạnh, chúng tôi đã lên khỏi mặt nước.

Bàn Tử đốt pháo lạnh lên, chiếu sáng

bốn phía, Đây là một bãi sông ngầm, bên trên có khe hở, ánh sáng mặt trời từ trên chiếu xuống, vô số rễ cây và dây tơ hồng rủ xuống khe hở, đi cùng là khe suối.

Chúng tôi chậm rãi đi lên bãi sông, cởi trang bị lặn xuống, phát hiện chúng tôi đã đi qua khu vực bị nước nhấn chìm, một lần nữa tới đoạn thủy đạo có thể đi bộ.

“Cá đâu?” Bàn Tử hỏi tôi. Tôi ngồi xổm xuống, thấy trên mặt nước trôi nổi một tảng chất dính màu trắng lẫn đất, sờ một

cái, cực kỳ tanh tươi, đây là phân và nước tiểu của động vật.

Ngẩng đầu nhìn kỹ, tôi thấy vách tường nơi đây, sơn thể mở ra từng cái từng cái điện thờ dày đặc như Đôn Hoàng, trên rất nhiều điện thờ đều có một con nhân diện điều đang đậu, đầu tựa vào dưới cánh, đều ngủ ở đây.

Mọi người lập tức hô hấp nhẹ xuống, Bàn Tử giờ súng lục mang theo lên. Tuy nhiên chúng tôi đều hiểu, ở đây chỉ ba

người chúng tôi mà kinh động đến lũ chim này, nhất định chết chắc.

Một pho tượng Thanh Đồng rất lớn ở trung tâm những điện thờ này, đã bị đổ sập, bề mặt bị chất bài tiết của lũ chim ăn mòn loan lổ.

“Cá nheo lúc trước chắc bị bắt ở chỗ này.” Tôi thầm nghĩ, đại chiến tới hôm qua đã làm nhân diện điều giảm đi không ít, nhưng những điện thờ này còn kéo dài xuống theo hai bên, không biết trong

bóng tối còn có bao nhiêu nhân diện điều ản núp trong thạch bích.

“Những người Đông Hạ này cúng bái lũ chim chết toi kia như thần.” Bàn Tử đá đá những mảnh xương dưới chân, dùng khẩu hình nói: “Thú dữ ở đây đều bị chúng chén sạch rồi.”

Bạch Xà từ dưới đất nâng lên một bộ xương người, mặc đồ lặn, người này cao gầy, quả thực giống sinh vật trong Vân Đỉnh Thiên Cung.

“Ngô Tà, anh xem cái này.”

Bạch Xà tự nói là người người bình đẳng, anh ta là lãng tử có tôn nghiêm hành nghề, cho tới bây giờ đều gọi thẳng tên tôi.

Tôi đi tới, thấy trong đồng xương động vật cũng có lượng lớn xương người, trong đó có chút mảnh ni lông bám vào, tôi lật tìm trong đồng xương, tìm ra nửa đoạn khoá thắt lưng rỉ sắt.

Tôi biết mảnh khoá thắt lưng này của ai, là của Diệp Thành năm đó chết trong Vân Đỉnh Thiên cung, có lẽ thi thể đã bị mang tới nơi này xâu xé.

Không ngờ thấy được di vật của cố nhân, cảm giác như đã qua mấy đời người.

Bây giờ đã không thể quay lại, tôi nhìn đồng hồ, còn lâu nữa trời mới tối. Cách tốt nhất là trèo ra từ khe nứt. Nhưng khi thấy di vật của Diệp Thành tôi bỗng ý thức được ở đây tôi còn có thể tìm thấy

di cốt của một người khác. Trên người
hắn có chút tin tức hữu dụng đối với tôi.

Bàn Tử nghĩ tôi điên rồi, lúc này đương
nhiên phải trực tiếp leo ra ngoài, mang
theo toàn bộ lực lượng quay lại, đến lúc
đó muốn tìm gì thì tùy. Nhưng tôi vẫn
kiên trì phải tìm ngay lúc này.

Nhân diện điều chỉ có thể tiêu hoá chất
bài tiết của khí trong miệng, hai loài sinh
vật này sống cộng sinh với nhau. Lần
sớm nhất là khi tôi ở trong thủy đạo Thất

Tinh Lỗ Vương cung đã nhìn thấy chuông đồng thời chiến quốc, cũng đã chẳng có gì lạ lắm. Hoàng lăng thời Ân Thương dưới chân núi Trường Bạch không biết là ai xây, nhưng cũng cùng thời đại với Thất Tinh Cung, hiển nhiên loại kỹ thuật này trong thời đại đó đã rất phổ biến.

Khi Vạn Nô Vương xuống đất đã hoá thành yêu quái, tôi đã nghe đủ loại truyền thuyết, không biết có phải là tin tức đã thất truyền được tìm thấy trong hoàng

lăng thời Ân Thương hay không.

Khỉ trong miệng là loài động vật ăn tạp, ngoại trừ các loài thú cỡ lớn, bọn chúng cũng sẽ ăn cả lương cư và các loại chuột éch, vân vân. Vì thế có rất nhiều mảnh xương nhỏ chìm xuống đáy nước, phần lớn xương to đều là con mồi nhân diện điều mang tới.

Tìm hồi lâu mới thấy hơn mười bộ xương người, nhưng sòng mũi Trần Bì A Tứ đã từng bị người chém đứt, vì vậy rất

dễ nhận ra, trong đồng hải cốt này lại không có. Tôi đi tới vách núi, chợt thấy rất nhiều dấu móng tay trên vách đá.

Số lượng rất nhiều, Bàn Tử hỏi tôi: “Là chim cào à?”

Tôi lắc đầu, móng vuốt của chúng chỉ có ba ngón, những dấu này đều là vết móng tay. Hoặc là do khỉ mặt người, hoặc do người cào. Nhưng móng vuốt của khỉ mặt người không lớn như vậy. (chẳng biết có nhầm khỉ trong bụng với chim mặt người

không, nhưng bản raw nó ra như vậy á)

“Dù thế đây cũng không phải điềm lành gì.” Bàn Tử nói: ” Xem ra có người cũng tới nơi này như chúng ta, nhưng không thể trèo được ra ngoài à.”

Đây không phải vết tích của móng tay khi trèo ra ngoài, muốn trèo ra ở chỗ này, nếu như là người thì tình trạng rất không bình thường.

“Lúc ông nội tôi sắp qua đời, đã dặn

nhất định phải hoả táng.” Tôi nhẹ giọng lạnh lùng nói: “Làn da của Hoắc lão thái, tuổi thọ của Trần Bì A Tứ, tất cả đều có chút quỷ dị. Những người trong Lão Cửu Môn bình tam môn và hạ tam môn, chỉ cần là người có hoạt động thì khi về già cơ thể sẽ biến đổi không bình thường. Không biết trong cuộc đồ đấu lớn nhất trong lịch sử, bọn họ đã trải qua cái gì.”

“Cậu có ý gì?”

“Tôi đang nghĩ, nếu ông tôi không hoả

táng, sẽ biến thành cái gì?”

Trần Bì A Tứ không được hoả táng, thì thể ông ta chắc chắn bị tha đến nơi này, nếu thể chất của ông ta giống với ông nội tôi thì tôi sẽ có thể biết lý do vì sao ông nội nhất định muốn hoả táng.

“Các anh ra ngoài trước đi.” Tôi nhìn vào bóng tối, tôi muốn vào xem một chút, lối đi này thông đến đâu.

Mười năm sau

Chương 21

Edit & beta: Thanh Phong Ngân

Nguyệt

Bàn Tử nhìn tôi: “Cậu nói cái quái gì

thế? Cậu nghĩ là Bàn gia tôi ở đây để giúp cậu à?” Hắc vồ tôi: “Cậu không đi tôi vẫn đi.” Nói xong đi vào bóng tối đầu tiên, muốn tôi đuổi theo.

Tôi dở khóc dở cười, ra hiệu Bạch Xà cũng đuổi theo – để một mình hắc ở đây quá mạo hiểm, vẫn nên cùng tiến cùng lùi thì hơn.

Ba người cẩn thận lội xuống nước, đi vào bóng tối, rời xa nơi có ánh sáng mặt trời, càng vào sâu càng đen kịt một

mạnh, tôi chỉ đi về phía trước hơn mười bước liền có thể tiếp tục thăm dò xuống phía dưới.

“Lũ chim kia chẳng biết sống hay chết, trong bóng tối mà dùng đèn pin sẽ khiến cho chúng ta trở thành bia ngắm.” Bàn Tử nói, “Hôm qua chúng ta giết chết toàn bộ bảy đời cô tám đời dì nhà chúng nó, hôm nay cũng không cần đánh lén, Bàn gia tôi vẫn còn lương tâm.”

Nếu dùng đèn pin sẽ chiếu sáng đến

những con nhân diện điều đó, hậu quả thật không thể tưởng tượng nổi. Để chu toàn, có lẽ nên rút lui. Tôi nói với Bàn Tử: “Chúng ta có đủ đạn để khi trở lại quét sạch bọn chúng hay không?”

Bàn Tử thở dài: ”Thiên chân, qua nhiều năm cậu đã không còn nhân tính rồi, giết cha mẹ còn muốn giết nốt con cháu, tuy nhiên tôi thích. Nếu muốn đuổi tận giết tuyệt thì dùng đạn hiệu suất không cao, chúng ta ra ngoài giết chó của cậu, trộn

xyanua (KCN), ném vào đây, đảm bảo không tồn một viên đạn liền...”

“Đừng con mẹ nó có ý giết chó của tôi.”

Tôi giận dữ nói, tuy biết hắn nói đùa nhưng chó nhà tôi nghe hiểu tiếng người, bọ nó mà nghe được chắc chắn đêm đến sẽ tìm giết Bàn Tử trước.

Đang chuẩn bị xoay người, bỗng nhiên lại Bàn Tử kéo tôi lại.

“Anh già rồi, bắt đầu biết sợ phải

không?” Tôi cả giận nói.

“Tôi già chỗ nào? Cậu còn trẻ, cậu còn trẻ mà ánh mắt kém như vậy sao?” Bàn Tử nhìn trong bóng tối, ý bảo tôi xem.

Tôi nheo mắt lại, trong bóng tối chẳng thấy được gì.

“Anh bị ảo giác à?” Tôi nói, Bàn Tử chỉ chỉ trong nước, lấy đèn pin. Tôi cúi đầu liền thấy rất nhiều cá nhỏ đang bơi trong khe đá, thẳng đến bóng tối phía trước

chúng tôi.

“Đây là cá suối, phía trước phải có mùi tanh mới có thể như vậy.” Bàn Tử chậm rãi giơ đèn pin theo hướng những vệt đốm khi cá di động.

Chùm sáng chiếu vào bóng tối, tôi mơ hồ thấy ở nơi tiếp giáp giữa bãi sông và núi đá xa xa có một sinh vật hình dáng kỳ quái đang đứng quay mặt vào núi đá.

Xa quá không thể nhìn rõ, tôi đang muốn

tiến lên thì Bàn Tử kéo tôi lại, đưa ống nhòm ra, “Hàng mới.” Hắn điều chỉnh tiêu cự, liếm môi: “Dùng cái này nhìn thấy cả người mua phỉ thúy ở đối diện cửa hàng tôi, ngay cả lông chân cũng...” hắn bỗng nhiên ngậm miệng, quay đầu nhìn tôi. Tôi hỏi hắn có chuyện gì vậy, Bàn Tử kéo dài cằm, nhưng nói không nên lời.

Nhiều năm qua, Bàn Tử chưa từng nói không nên lời, tôi chụp ống nhòm, nhìn

vào quang sáng đèn pin.

Tôi thấy một lão già trần trụi đứng thẳng trong bóng đêm, trong ánh đèn pin da người này màu tím, cả người khô khốc như vỏ cây, hai tay buông thõng xuống hai bên, ngón tay buông xuống nước.

“Lão Tứ?” Tay tôi bắt đầu run lên.

Mặc dù đã đoán trước nhưng khi thực sự nhìn thi thể của người đã cách xa mười năm vẫn đứng cứng ngắc ở đây như cũ,

vẫn là chuyện làm cho người ta khó có thể chấp nhận.

“Bánh tồng!” Bàn Tử dùng khẩu hình nói: “Đừng đứng ôn chuyện, chạy mau!”

“Tôi muốn thấy chính diện.” Tôi nói, chỉ xuống nước. Chúng tôi còn một chút dưỡng khí, tôi muốn lặn xuống nước xem rốt cuộc là như thế nào.

Chúc mừng sinh nhật 20 tuổi, Phong
Thanh Dương, <3 cảm ơn đã giúp đỡ

trong thời gian qua (づー³ー)づー

♥ Định làm cái phiên ngoại phúc lộc
thiên cơ, vì nó hoàn chỉnh, nhưng sau
lười quá, một công đôi việc luôn : D Dù
sao thì, sinh nhật vui vẻ nha~~~~~

Mười năm sau

Chương 22 (25, 26, 27)

Edit: Thanh Phong Ngân Nguyệt

出品：吴京影业 | 监制：吴京 | 导演：陈凯歌 | 主演：吴京、张译、李雪健、秦昊、王景春、李光洁、张译、李雪健、秦昊、王景春、李光洁

十年无 声酒尚温

吴京影业出品

 @咻咻咻恒原洋-817送邪启程
weibo.com/u/5627763875

“Cương thi có biết bơi không?” Khi chúng tôi đeo bình dưỡng khí lên lưng một lần nữa, Bạch Xà hỏi tôi.

Tôi hồi tưởng một chút, hình như chưa từng có sách cổ nào ghi lại cương thi có thể bơi. Bất quá nếu đã chết thì cũng không thể chết đuối lần nữa.

“Chết rồi phải chìm, người chết chìm càng sâu.” Bàn Tử nói: “Thứ đó mà vào nước là chìm xuống đáy chứ chẳng đùa.”

Nói nhỏ ở trong sơn động cũng gây tiếng vọng, nghe như có nhiều người đang bàn tán làm tôi thấy sờn gai ốc. Cũng có khả năng là do lên khỏi mặt nước, lỗ chân lông co lại, đi trong động càng lúc càng cảm thấy lạnh buốt.

Bàn Tử thấy âm thanh này rất thú vị, lại nói một câu: “Ngô Tà là cậu nhóc ba mươi tám tuổi.” Tiếng Bàn Tử lập tức quanh quẩn trong sơn động.

Tôi lườm anh ta, đeo kính lặn lên. Bàn

Tử kéo tay tôi, vẻ mặt khá nghiêm túc:

“Chưa chắc đã là Trần Bì A Tứ. Cậu thực sự muốn đi nhìn sao?”

“Anh muốn nói đó là Tiểu Ca?”

Biến thành một cỗ cương thi già nua trong lòng đất, thực sự là kết cục thích hợp cho hắn. Tuy nhiên, không thể có chuyện đó.

Mang chân vịt rất khó đi trên đá cuội đáy nước, chúng tôi đành nằm xuống bơi

trong nước.

Phần dọc theo vách đá không quá sâu, tạm thời chưa làm khó được chúng tôi, có thể dùng tay để bò tới, tôi làm quen một chút, bơi đến nơi ông già kia đứng.

Bơi gần đến nơi, tôi mở đèn pin, tay bám vào bãi đá, ngoi nửa mặt lên mặt nước, tay kia vươn lên, chiếu đèn pin tới.

Tôi thấy nơi ông già trần trụi kia vừa đứng, bây giờ trống rỗng.

“Không có?” Trong lòng tôi buồn bực. Bên cạnh Bạch Xà và Bàn Tử cũng đã ngẩng đầu nổi lên mặt nước. Chúng tôi nhìn xung quanh vẫn không hề phát hiện bóng dáng của ông lão.

“Đi dạo đến tận đâu rồi?” Bàn Tử ngắt bình dưỡng khí, bò nửa người lên, “Hắc, lão già này vẫn còn lợi hại lắm.”

Tôi ước lượng thời gian, chúng tôi mất một lúc để mặc đồ lặn, thời gian cũng không lâu, nhất định chưa đi được bao

xa.

Bàn Tử hỏi tôi làm thế nào, tôi đưa đèn pin chiếu xuống nước, ít nhiều gì cũng phải tìm được chút manh mối. Chiếu xung quanh chợt thấy có khoảng hai người đang nổi trên mặt nước, có một cái đầu người.

Trên mặt mấy cái đầu toàn là tóc, không thấy rõ mặt nhưng có thể thấy bóng thân người ở dưới nước, móng tay rất dài, ngâm trong nước mềm đến mức cuộn

vòng lại như cỏ nước.

“Anh bạn tắm đấy à?” Bàn Tử nhẹ giọng hỏi, “Cậu đi hỏi xem người ta có cần chà lưng hộ không.”

Tình trạng hiện tại của chúng tôi rất bất tiện, chân đeo chân vịt, bình dưỡng khí trên lưng quá nặng, không hề có sức nổi, ở nơi nước cạn này giống như bị mắc cạn vậy, đứng không đứng được, bơi cũng không bơi nổi.

Tôi hất đầu ra hiệu, ba người chậm rãi lúi vào khu vực nước sâu, chìm dần xuống nước.

Đèn pin chìm xuống nước, đi tới gần hơn hai bước nữa, cột sáng chiếu qua là nước đục, soi ra thi thể dưới nước.

Cái đó đang đứng trong nước, da nhăn nheo tái nhợt, hầu như chỉ còn da bọc xương, giống như một bức tượng sáp ngâm trong dung dịch formalin. Tôi thấy hình xăm trên người ông ta.

Không phải kỳ lân, là vài hình xăm thời xã hội cũ. Màu xanh rất nhạt, vì da nhăn nheo nên không còn nhìn ra là hình gì nữa.

Là lão Tứ, cho dù tôi không thấy mặt và mắt ông ta nhưng tôi nhận ra những hình xăm này.

Bàn Tử kéo tôi đi mau, đồng thời tôi cũng nhìn thấy vật gì đó treo trên cổ thi thể kia.

Tôi nhắm mắt lại cũng không thấy rõ nó là thứ gì, nhưng trong lòng tôi dâng lên một dự cảm, đã chết lâu như vậy mà vẫn còn thứ gì treo trên người, thứ này phải rất bền chắc, điều này chứng minh món đồ này vô cùng quan trọng đối với chủ nhân của nó.

Tôi quay ra chỉ thứ trên cổ cái xác, Bàn Tử lắc đầu. Tôi lại chỉ tiếp, Bàn Tử vẫn lắc đầu. Tôi nhìn sang Bạch Xà, chỉ chỉ thứ trên cổ, Bàn Tử và Bạch Xà đều lắc

đầu.

Tôi đẩy tay Bàn Tử ra, rùn người dán sát đáy nước, muốn lặn xuống phía sau lão Tứ nhìn xem sao, bỗng nhiên trong nước chấn động, trong nháy mắt bọt nước ào đến trước mắt tôi. Tôi lập tức đông cứng tư thế của mình ở dưới nước. Tôi thấy lão Tứ trước mặt bỗng biến mất, đồng thời trong nước có một cái bóng du động, động tác cực kỳ giống hải hầu tử.

Đây không phải là cương thi, lòng tôi

giật mình, nhớ lại di chúc của ông nội.

Thứ này không phải cương thi, là một loại khác.

Không kịp suy nghĩ cẩn thận, Bạch Xà là người đầu tiên có phản ứng, trong nước chấn động, anh ta ở bên cạnh tôi lần thứ hai biến mất. Tôi cùng Bàn Tử chìm xuống vùng nước sâu, chiếu đèn pin một cái liền thấy hai cái bóng trắng hiện lên bên cạnh, trong nháy mắt lại chạy ra xa. Thì ra khi Bạch Xà phát hiện bánh tồng

biết bơi, trong nháy mắt vút luôn ưu
điểm của mình mà chạy.

Tôi thực sự không biết phải làm gì, lần
đầu tiên đụng phải loại vật này và lần
gần đây đụng phải loại vật này, đều lựa
chọn sách lược chạy trốn. Tôi và Bàn Tử
liếc mắt nhìn nhau, tôi chợt tỉnh táo lại,
lý trí trở về trong nháy mắt.

Đừng nghĩ gì nữa, chạy trước đã!

Tôi cùng Bàn Tử điên cuồng bơi về sau,

theo cái bóng của Bạch Xà, vừa lên đến chỗ nước cạn, Bàn Tử tháo bình dưỡng khí và chân vịt. Ngắc đầu, Bạch Xà đã bò lên, hai người trực tiếp trèo lên vách núi.

Tôi tháo chân vịt, đập nước ngập tới thắt lưng mà chạy tới, bỗng nhiên nước bốn phía rung động, mắt cá chân tôi bị cái gì đó xát qua, cảm giác rất kỳ quái, sau đó một lực khổng lồ trực tiếp kéo tôi vào trong nước.

Tôi vùng vẫy đứng lên, hô hấp đứt quãng, bốn phía toàn bọt nước, trong lúc hoảng loạn tôi thấy trong màn nước có một đôi mắt trắng dã không tròn.

Sau đó, cổ lực khổng lồ này kéo tôi xuống đáy nước. Mắt cá chân đau nhức, hiển nhiên là bị cái gì đó nắm chặt.

Lần cuối cùng tôi cố sức nổi lên mặt nước, thấy Bàn Tử đang nhảy xuống, vọt tới chỗ tôi. Sau đó tôi thoáng cái đã bị kéo xuống nước sâu. Lần này lý trí giúp

tôi cầm ống thở chụp vào miệng.

Sau đó tôi bắt đầu quay tròn, đầu không ngừng đập vào bãi đá, tôi có thể cảm thấy mình bị kéo vào một khe hở chật hẹp, tôi cố gắng giữ lấy đèn pin, đó là hi vọng duy nhất của tôi. Chỉ cần có hai, ba giây là tôi có thể có biện pháp đối phó, nhưng tất cả biện pháp đều cần ánh sáng. Nhưng trong nháy mắt tôi lại phát hiện lực tay không bằng lúc đầu, có thể là do tay bị thương lúc trước, đèn pin bị đung

tuột khỏi tay, ánh sáng nhanh chóng lùi xa, nhất thời bốn phía một màu đen kịt.

Trong lúc hỗn loạn tôi thở quá mạnh, đèn dưỡng khí sáng lên. Rất nhanh sau đó tôi phát hiện hiệu quả hô hấp giảm mạnh — đã hết ôxi.

Cả người tôi đổ mồ hôi lạnh, lập tức cưỡng ép mình bình tĩnh lại. Cưỡng ép mình hô hấp chậm lại, tay chân ngừng giãy dụa.

Bốn phía rất yên tĩnh, dần dần có thể cảm nhận được bãi đá, ngoại trừ đèn dưỡng khí thì không nhìn thấy gì khác. Nhưng từ tốc độ của dòng nước và hình ảnh những hòn đá lướt qua mặt, tôi biết mình đang bị kéo trong nước với tốc độ cực nhanh.

Tôi không biết qua bao lâu, có lẽ chỉ một hai phút nhưng cảm giác như đã bị bắt xuống nước rất lâu, nhiệt độ cơ thể tôi cấp tốc giảm xuống, xúc giác và ý thức cũng bắt đầu không rõ.

Ý thức của tôi khôi phục rất nhanh, tôi cảm thấy ấm áp, không biết khoảng thời gian giữa lúc đó là bao lâu, cảm giác này giống như ngủ gật một chút khi lái xe, bất chợt ngủ một thời gian rất ngắn, trong nháy mắt tỉnh lại có cảm giác như mình đã ngủ rất lâu.

Sau đó tôi phát hiện ống thở không còn ở trong miệng mình, nhưng có thể hô hấp. Trên mặt rất đau.

Mở mắt, ánh sáng đỏ của đèn dưỡng khí

chiếu sáng một khu vực rất nhỏ. Tôi nổi nửa người trên khỏi mặt nước, nhưng nửa người dưới lạnh vô cùng, có thể cảm giác được bọt nước vờn quanh mắt cá.

Tôi thử đứng lên, một cánh tay, thậm chí tôi còn không nhận ra đó là một cánh tay, hoàn toàn không có sức lực.

Tôi thử hô hấp theo cách Hắc Nhãn Kính dạy, thử nhích người bằng những bộ phận có thể động, rất nhanh đã chạm đến bờ. Tôi ngồi dậy.

Tôi phát hiện bình dưỡng khí đã không còn, chỉ còn lại một ít linh kiện vẫn còn treo trên đồ lặn.

Tôi có thể chạm tới tầng đá ngầm, cầm đèn báo hiệu của bình dưỡng khí như cầm một ngôi sao trong vũ trụ, tôi vừa sờ soạng khe đá, vừa dán sát vào vùng sáng đỏ, cố gắng nhớ lại.

Nơi này là một kiến trúc nhân tạo, tối như vậy chắc là ở dưới đất. Ở chỗ này, kiến trúc ngầm nhân tạo cũng chỉ có

hoàng lăng đó. Tôi xong đời, không có bất kỳ vật chiếu sáng nào, đèn dưỡng khí cũng chỉ được tôi đa 20 tiếng đồng hồ nữa cũng sẽ tắt. Tôi phải tiếp tục lần mò trong bóng tối. Không biết phải bao lâu Bàn Tử và Tiểu Hoa mới tìm được tôi, nhưng tôi càng lúc càng tới gần cánh cửa kia rồi.

Chỉ cần tôi có thể nhìn thấy bốn phía, biết mình đang ở vị trí nào, — nếu như tôi đã ở trong vòng hoàng lăng nhà Ân,

như vậy, cho dù trong bóng đêm, con đường tôi đã suy diễn vô số lần, không cần nhìn cũng có thể đi hết.

Không biết vì sao, tôi bỗng nhiên nở nụ cười.

Trong bóng tối, hẳn là không có bất kỳ người nào thấy được.

Mắt từ từ thích ứng với bóng tối tuyệt đối Ánh đèn đỏ nhỏ xíu canh báo dưỡng khí cũng có thể soi ra đường viền mờ

nhật bốn phía.

Tôi cởi áo lặn, nhiệt độ xung quanh rất thấp, chắc thở ra được khói trắng, đương nhiên có khói trắng thì tôi cũng không nhìn rõ.

Tôi cầm đèn dưỡng khí, đi về phía trước vài bước liền thấy một bức tường đá, đi tiếp mấy bước là một cầu thang, cầu thang kéo dài từ trong nước đi lên.

Tôi lập tức phát hiện vị trí của mình, tất

cả chính là một cầu thang rất dài và lớn, bắt đầu từ trong nước, nhưng phần lộ ra trên mặt nước có rất nhiều đá hộc không toàn vẹn, có lớn có nhỏ, lớn thì như xe tải, nhỏ thì chỉ là đá vụn, đều là đá lăn xuống từ kiến trúc bị sụp bên trên cầu thang. Những tảng đá sụp xuống này đã chặn mất cầu thang đi lên.

Tôi cầm đèn dưỡng khí kiểm tra từng chút một, phát hiện dưới chân luôn đá phải vật gì. Cúi đầu sát mặt đất liền thấy

rất nhiều mảnh kim loại, vết tích lửa trại và một ít vỏ đồ hộp rỗng đã gỉ nát vụn.

Có một ít da thuộc đã nát trên tảng đá, nắm mọc dài phía trên, trừ cái đó ra còn có rất nhiều xương vụn.

Có người từng sống ở đây, nhìn số lượng xương vụn, hẳn là đã sống được một thời gian, rất có thể là Trần Bì A Tứ.

Đã nhiều tuổi như vậy mà vẫn còn ý chí sinh tồn mạnh mẽ đến thế, kiên trì sống

được một thời gian ở chỗ này đã coi như là kỳ tích. Đương nhiên, không rõ là do nguyên nhân gì, lúc đó tôi đã nghĩ ông ta ở trong trạng thái giữa sống và chết, thể lực hoàn toàn toàn không giống một ông già.

Chậm rãi dùng đèn dưỡng khí thăm dò, tôi liền thấy một đôi chân trần, móng trên bàn chân rất dài, nhìn như bị gãy tự nhiên, giống móng vuốt chim. Nó đang đứng đối mặt với một tảng đá lớn.

Tôi không dám tiến lên phía trước, dưới ánh sáng đỏ ở rất xa, tôi thấy thi thể Trần Bì A Tứ quay mặt vào một khối đá lớn dựng thẳng, hầu như dán trên phiến đá.

Ông ta muốn đi về phía trước, nhưng không đi được.

NHất định là ông ta đưa tôi tới nơi này, tôi hít vào một hơi, thấy, ông ta quay mặt vào tảng đá, dùng than viết lên vài chữ.

Ánh sáng rất ít, lại bị ông ta chắn mất,

hoàn toàn không nhìn rõ. Hơn nữa ánh đèn dưỡng khí cũng dần nhạt đi.

Tim tôi đập điên cuồng, tôi nhìn bóng lưng ông ta trước tảng đá, chưa từng gặp phải cảnh tượng gì đáng sợ như vậy. Tôi chỉ mãnh liệt lo nghĩ, bất an và khổ sở, có thể bởi vì hiện tại tôi không sợ chết nữa. Tuy nhiên sợ hãi không thể giúp tôi đạt được mục đích.

Trên cổ ông ta vẫn còn treo thứ gì đó, nhìn từ khoảng cách này, giống như đưa

tay ra là có thể đoạt lấy.

Tôi nhặt lên một cục đá, ném xuống nước, cục đá rơi xuống nước gây ra tiếng động.

Ông ta không hề nhúc nhích, tôi không hiểu tại sao ông ta phải đem tôi đến nơi này, hay là ông ta chỉ làm việc khi còn sống thường làm.

Áo lặn đã khô, tôi nhìn áo lặn, tôi nhớ lại những gì chú Ba đã gặp phải dưới đáy

biển, lúc đó áo lặn đã cứu chú một mạng.

Trong tay tôi không có gì cả, chỉ có bộ đồ này. Tôi suy nghĩ một chút, lần thứ hai cởi đồ lặn ra. Tôi dùng mỗi ống quần buộc vào một tảng đá, làm thành một cái lưu tinh chùy.

Được rồi , tôi thận trọng khom lưng đi tới, hành động này sẽ có thể giúp tôi nắm thế chủ động, hoặc sẽ làm tôi triệt để rơi vào tình cảnh thảm hại nhất.

“Ông Tư!” Tôi gọi một tiếng, “Còn nhớ cháu không? Cháu là người Ngô gia!”

Thi thể trước mặt chậm rãi quay lại, dưới ánh sáng cực yếu chỉ có thể thấy đôi mắt trắng dã phản quang. Sau đó tôi nghe thấy âm thanh khanh khách khanh khách quen thuộc, phát ra từ cổ họng ông ta.

“Ông Tư! Tới đây, ôm một cái.” Tôi hít sâu một hơi, bắt đầu lui về phía sau, ông ta xoay người, dường như đang tìm nơi

âm thanh phát ra.

*Cảm ơn HangNguyen đã giúp mình lọc
chữ của chương này, vất vả rồi (づ[—]
³—)づ~♥*

Mười năm sau

Chương 23 (28)

Edit: Thanh Phong Ngân Nguyệt

Nhóm của ông nội tôi, thậm chí là nhóm của Trần Văn Cẩm, nhất định đã gặp phải chuyện gì, chuyện này đã làm cho thân thể bọn họ xảy ra biến đổi.

Có rất nhiều khả năng đưa đến hiện tượng này, ví dụ như bọn họ đã ăn phải cái gì?

Bọn họ luôn tìm kiếm cổ pháp trường sinh trong cổ mộ, những lời đồn đại về phương pháp trường sinh được các

phương sĩ cất giấu trong mộ của chính mình. Tuy nhiên Hắc Nhân Kính từng nói với tôi: Nếu quả thực có thể trường sinh thì tại sao những phương sĩ này lại có mộ?

Cho nên thời cổ mới có chuyện lên tiên sơn tìm xác tiên tu luyện để lại.

Xác tiên nghĩa là thi thể của người đã thành tiên lưu lại thời cổ, thường vô cùng già nua nhưng qua thời gian dài cũng không bị thối rữa.

Trước mặt tôi không biết có phải là xác tiên hay không nhưng đã từng có người nói với tôi, xác tiên rất giống cương thi.

Bất luận bọn họ đã xảy ra chuyện gì, thân thể của bọn họ cũng đã bị chuyện này làm ảnh hưởng. Ông tôi cho rằng sau khi chết thi thể của ông sẽ xảy ra biến hoá.

Trần Bì A Tứ vẫn sống đến trạng thái sống chết không rõ, mà sau khi ông ta chết, tình trạng của thi thể ông ta thật không thể tưởng tượng nổi. Trần Văn

Cầm còn nghiêm trọng hơn, từ những gì tôi điều tra được, cô ấy cho là trong một thời gian ngắn cô ấy sẽ biến thành một loại quái vật.

Chuyện mà nhóm của ông tôi gặp phải, nhất định xảy ra trong cổ mộ, có thể do bọn họ đã mắc phải cơ quan hoặc là một trở ngại ngoài ý muốn nào đó.

Tuy nhiên chuyện nhóm của Trần Văn Cầm gặp phải có lẽ là xảy ra trong trại an dưỡng ở Cách Nhĩ Mộc. Thậm chí có

thể là do con người gây ra.

Thi thể của Lão Tứ từng bước đến gần tôi, tôi vung lưu tinh chùy của mình, chỉ cần cách hơi xa, tôi liền không thấy rõ trạng thái xung quanh Lão Tứ, thực sự quá mờ, tuy nhiên nó dường như không dựa vào mắt để tiến tới chỗ tôi.

“Đắc tội.” Tôi chờ đúng thời cơ, vung lưu tinh chùy ra lần đầu tiên, đồng thời tôi cũng chạy đi, tôi hi vọng có thể làm cho lưu tinh chùy quán quanh thân thể lão

Tứ, sau đó tôi tiếp được đầu kia, như vậy tôi có thể cột ông ta vào một phiến đá.

Tuy nhiên lưu tinh chùy không đạt hiệu quả như mong muốn của tôi, bởi vốn nó không đủ độ dài, vì thế khi văng tới trên người Lão Tứ, chỉ nặng nề đập vào một cái rồi rơi xuống luôn.

Tôi kéo trở về, chuẩn bị quăng ra lần thứ hai thì đèn dưỡng khí phía sau bỗng tắt phụt. Trong nháy mắt, bốn phía tối đen

tuyệt đối.

Tôi quăng bừa lưu tinh chuy ra, nó đập vào tảng đá toé lửa. Tôi rút trở về, trái tim bắt đầu đập điên cuồng trong lồng ngực. Đầu óc trống rỗng, bóng tối tuyệt đối làm cho mắt sẽ không gây cho não phải xử lý bất kỳ tin tức nào.

Tôi vung lưu tinh chuy như máy bay trực thăng để bảo đảm không có thứ gì đang tới gần tôi, mới quay được hai vòng, bỗng nhiên đánh phải thứ gì đó. Lưu tinh

chùy rơi xuống đất, tôi kéo sang bên
ngược lại rồi lùi về sau, lại vung tát lên
một lần nữa, chỉ thiếu điều hô lên: Tinh
Vân Toả Liên đây!

Quăng một chút lại đánh lên tảng đá, tia
lửa bắn ra bốn phía.

Tảng đá, được rồi.

Tôi lần mò đi qua, sờ thấy một khối đá
cao chừng một thân người, bắt đầu leo
lên.

Những góc cạnh sắc nhọn trên tảng đá lập tức cứa vào chân tôi, tôi chịu đựng cơn đau, leo lên đến đỉnh, móng tay đều bị bật ra vài cái.

Điều này làm cho tôi có cảm giác an toàn hơn một chút. Tôi vừa muốn thu lưu tinh chuy về bên người, kéo lại hai lần, bỗng nhiên căng chặt, đầu kia của lưu tinh chuy dường như bị thứ gì đó bắt được.

Tôi cố kéo nhưng sức mạnh ở đối diện rất lớn, kéo mãi mà vẫn bất động. Tôi

không dám kéo tiếp nữa, bỗng nhiên nghĩ ra một kế, tôi buộc đầu chùy trong tay tôi vào áo lặn, sau đó lặn xuống nước, buộc áo lặn vào tảng đá.

Tảng đá rất gồ ghề, lại buộc chặt nên áo lặn bị buộc chắc chắn trên tảng đá. Tôi nghĩ xác tiên thời nay chắc chưa đến mức biết được mình đang kéo co cùng một tảng đá đi.

Tôi thận trọng nhảy xuống tảng đá, dùng sức lắc lắc đèn báo dưỡng khí. Vật này

đi liền với khí áp kế, sử dụng pin ắc quy làm sao có thể dễ hết điện như vậy. Tôi bỗng nhớ ra là không còn bình dưỡng khí, như vậy là khí áp kế có vấn đề, vì vậy đưa tay đến chỗ khí áp kế lắc vài cái, đèn đỏ lại sáng lên.

1. Lập tức nhìn nội dung trên tảng đá
2. Lập tức tìm nguồn sáng thứ hai, đèn này không duy trì được bao lâu nữa.

Trong ánh sáng mờ nhạt tôi thấy được cái bóng đang kéo lưu tinh chuy, tôi đi tới nơi có tảng đá Lão Tứ vừa đứng đối diện, dùng đèn đỏ dán sát mặt đá, gần như là lần mò đọc từng chữ một.

Chữ thứ nhất là: Nếu

Tôi nheo mắt nhìn hết đoạn văn tự, năm dòng.

Nếu có hậu nhân ở đây, thấy di thể của ta, hãy lấy nửa phần sống mũi của ta,

trong đó có bí mật, tất cả cũng là do nhân quả.

_____ -

Tinh Vân Toả Liên: Chuỗi tinh vân, vũ khí trong anime Saint seiya, thế này nè :
D

Mười năm sau

Chương 24 (29): Bí mật

Edit: Thanh Phong Ngân Nguyệt

Bí mật

Tay tôi run lên, quay đầu lại nhìn bóng tối.

Sống mũi Lão Tứ bị gãy, hai mắt không biết là mù hay sáng nhưng khi ông ta còn sống thì hầu như không có dấu hiệu bị đui. Đến nay tôi vẫn không sao hiểu được.

Trên người ông ta nhất định có rất nhiều bí mật. Trần Bì A Tứ không như kẻ khác,

ông ta không có gánh nặng về luân lý mà giết người trong nháy mắt, cũng không quan tâm đến sống chết của người khác. Gia tộc của tôi thường lấy đại cục làm trọng, sự đề phòng thường vượt quá 100%, loại tin tức nhạy nhủ quá khó hiểu này thường ít khi truyền lại, nhưng Trần Bì A Tứ thì hoàn toàn không. Ông ta lưu lại tin tức làm tôi không thể không lấy làm lạ.

Nhưng tôi thực sự không biết phải làm

sao để lấy được sống mũi ông ta trong tình cảnh này. Tôi nghĩ ông ta có thể tha cho cái mũi của tôi đã là không tệ rồi.

Tôi hít sâu một hơi, hướng vào bóng tối, chậm rãi tiến gần Trần Bì A Tứ, từ phía sau tôi ngửi được một mùi hương nhàn nhạt, tôi biết đây là hương Cẩm Bà.

Tôi bịt mũi, từ từ tới gần ông ta, thử gây ra một chút động tĩnh.

Không biết vì sao ông ta lại không có

phản ứng, tôi kéo quần đùi ra, tiếp tục thử tới gần từng bước.

Dưới ánh sáng cực kỳ mờ tối, bóng dáng trước mặt dần dần hiện ra đường viền. Cả người tôi đổ mồ hôi lạnh, tiến tới gần.

Tôi thấy được cái bóng chỉ còn là da bọc xương, rất gầy, da bị ngâm nước nhăn nheo và đốm lấm tẩm, hai mắt trợn lên nhưng không thấy con người, toàn bộ đều trắng dã. Hai móng tay quần lấy lưu tinh

chuyề của tôi.

Chỗ sống mũi thi thể có một vết thương rất rợn người, cắt qua hai mắt và sống mũi. Thứ gì đó hằn là ở ngay dưới vết thương này.

Lấy kiểu gì?

Tôi nín thở, thầm nghĩ chẳng lẽ phải thọc ngón tay vào lỗ mũi mà lấy? Mẹ ơi tôi không trâu bò được như thế.

Tôi biết rất nhiều về giải phẫu ở mũi,

cần rạch môi trên, cắt ở nơi nối liền giữa lợi và môi, nhấc da ra, có thể lộ ra toàn bộ sống mũi. Những cách thức khác rất khó chạm tới lỗ mũi. Đương nhiên, trực tiếp đập vỡ mặt nó cũng là một loại biện pháp.

Suy nghĩ một chút, tôi ngồi xổm xuống, quyết định liều mạng, dùng một loại biện pháp ngu xuẩn nhất.

Tôi cắn đèn dưỡng khí, dờn đá xung quanh, bắt đầu dựng thành một lá chắn ở

bên cạnh Lão Tứ.

Trong bóng đêm không có cảm giác về thời gian, cũng không biết qua bao lâu, tôi nghĩ thời gian cũng khá dài, cả người tôi đau nhức, một cái tháp đã được đắp lên bên cạnh Lão Tứ, vậy ông ta ở trong.

Điều này thật sự là xằng bậy, xoay sang trò chơi trẻ con, ông nội tôi và chú Ba mà biết nhất định sẽ tức chết. Nhưng tôi không có gì cả, chỉ có thể sử dụng những tảng đá này.

Tôi biết thứ đồ chơi này có lực rất lớn, chỉ cần chồng vài tảng đá lớn nhỏ, tôi học kiến trúc, động tí tay chân vào kết cấu cơ học là một tảng đá tiếp một tảng đá, đắp càng cao, tự thân trọng lượng của nó đã làm nó ngày càng chắc chắn, giống như ăn óc khỉ, dùng đá vây quanh Lão Tứ, chỉ để lộ mỗi cái đầu ra ngoài.

Sau đó tôi bò lên đỉnh tháp, giơ lên một tảng đá sắc nhọn, nhắm ngay mặt Lão Tứ mà đập xuống.

Ngay sau đó, Lão Tứ di động, đụng phải vòng vây của đá tảng, đá nhanh chóng lỏng ra, nhưng vì thiết kế của tôi, những tảng đá đổ xuống đều sập lên người ông ta, lập tức đè chặt xuống.

Tôi lại dùng lực, cả khuôn mặt cũng bị ấn xuống, đồng đá lung lay, ông ta muốn bò ra ngoài, tôi hô to một tiếng: Đắc tội!

Dùng sức lực lớn nhất đập xuống, con người đều bị đập nát văng ra hai bên.

Tôi không dám trực tiếp thò tay vào, bên người đã không còn gì, chỉ có mảnh quần đùi vừa cởi bọc ở tay, thò vào mũi, mở xương mặt ra.

Tôi mò được một cái vòng, dường như là một sợi dây đồng thông vào trong xoang mũi.

weibo 07.06 ngày 6/8/2015

Đúng ra xong chương này từ sáng nhưng vì sự cố nên bạn điên tiết chẳng làm nữa:

Ăn óc khỉ: Xem thêm ở [ĐÂY](#) nhé, nó kể lại kinh quá nên mình chẳng muốn gõ tóm tắt lại nữa

Mười năm sau

Chương 25 (30, 31)

Edit: **HangNguyen**

Lão Tứ chẳng lẽ lại là lựu đạn thành tinh?

Phản ứng đầu tiên của tôi là thế này. Năm đó, khi phật giảng kinh, trước ban tế có chôn một quả lựu đạn, lựu đạn ngày đêm nghe kinh nhưng vẫn hóa thành tinh. Hiện tại sau khi hiện nguyên hình, tôi chỉ cần kéo cái vòng này, lập tức sẽ nổ thành thịt

bò Tác-ta.

Nhưng nghĩ cũng thấy không thể. Nếu khi còn sống nhét một quả đạn vào xoang mũi, chẳng may cho tay cậy gở mũi lại kéo trúng kíp nổ, thì chết không khỏi quá thảm.

Tôi kéo sợi dây đồng, cả người lão Tứ bắt đầu co giật, nhớ tới mình từng đào mộ, sàng tro cốt ông nội, chém đầu Hoắc lão thái, đập bể mặt Trần Bì A Tứ, Lão Cửu Môn tới thế hệ như nước này, thật

sự gia môn bất hạnh.

Đột nhiên dây đồng buông lỏng, từ sâu trong khoang mũi có thứ gì đó bị tôi lôi ra, cảm giác lôi được thứ này ra từ trong mũi, thật awesome. (*kinh sợ, kinh khủng*)

Mặt trên dính đầy dịch nhầy trắng đục. bọc nó bên trong quần đùi, dùng đèn dưỡng khí tỉ mỉ xem xét, thứ này tôi đã từng thấy qua, là một chìa khóa đồng chuỗi dính ngọc. Dường như cùng lúc

đó, thi thể lão Tứ bắt đầu khô héo, không ngừng lay động, da thịt tỏa ra mùi tanh hôi.

Tôi che mũi lùi lại vài bước, thời điểm cuối cùng bắt được thứ đeo trên cổ ông ấy, giật lấy.

Thi thể lão Tứ hư thối đổ sụp, vùi vào bên trong đồng đá. Tôi nhẹ nhàng thở phào, nhìn hai thứ đồ khác biệt trong tay.

Chuôi khóa này, tôi từng thấy ở Thất Tinh

Lỗ Vương cung, bên trong miệng nữ thi nằm cạnh hồ ly mắt xanh, nghe nói có công dụng chống phân hủy. Sau khi tôi lấy ra, định mở hộp mê cung, nhưng nó đã biến mất không rõ tung tích, không nghĩ tới đã đến tay Trần Bì A Tứ, còn bị ông ấy đeo vào trong khoang mũi.

Tiểu ca là người của Trần Bì A Tứ, lúc ấy chú ba muốn mượn người từ chỗ lão, dùng hắc kim cổ đao đổi lấy sự hỗ trợ của Muộn Du Bình. Liệu chiếc chìa khóa

có phải do hấn trong lúc hỗn loạn đã thó
mất, đưa cho Trần Bì A Tứ?

Lúc sau, Trần Bì A Tứ vận hết sức mình,
hơn 90 tuổi còn tiến vào trong thâm sơn,
tìm kiếm Vân Đỉnh Thiên Cung, Muộn
Du Bình cũng ở bên cạnh hỗ trợ.

Tôi từ từ nhận ra những điểm lúc trước
chưa từng chú ý. Vốn luôn tự hỏi động
cơ của chú ba, Muộn Du Bình rốt cuộc
đang làm gì. Hiện tại xem ra, không bằng
ngay từ đầu để ý mục đích của Trần Bì A

Tứ, thì việc này có khi đã dễ dàng hơn nhiều.

Trần Bì A Tứ từng tham gia vào cuộc đảo mộ lớn nhất lịch sử, dựa vào tính cách của lão, thì sao khi hội hợp chắc đã tự mình hành động. Sau khi hoạt động lâu dài ở Quảng Tây, cuối cùng lão cũng tìm được lí ức đã mất của Tiểu ca.

Trần Bì A Tứ hẳn phải có mục đích mới tìm kiếm những mối liên hệ của Muộn Du Bình, bởi vì Quảng Tây sau khi giải

phóng đối với Lão Cửu Môn mà nói, đã trải qua quá nhiều chuyện cũ, là một nơi dấu nhiều bí mật.

Sau khi Muộn Du Bình mất trí nhớ luôn làm việc cho Trần Bì A Tứ, lão cũng là người rất thông minh, chẳng muốn biết rõ chân tướng, chỉ mong giải quyết vấn đề trên thân thể mình. Có lẽ sau khi lão chiếm được sách lựa chiến quốc, đã phát tán khắp nơi, cuối cùng có chú ba tôi giải được bí mật trên sách lựa.

Thời điểm chú ba nhìn thấy sách lựa, theo những gì tôi biết về ông ấy, chú nhất định dùng nó thiết kế một cái bẫy thật lớn. Nhưng Trần Bì A Tứ không biết điều này, khi lão nghe được chú ba sẽ đi tìm cổ mộ trong sách, liền đem Trương Khởi Linh cho chú mượn.

Muộn Du Bình ở Thất Tinh Lỗ Vương cung đã hoàn thành công việc của mình, đến bây giờ tôi vẫn không biết hắn làm gì. bây giờ nghĩ lại, hắn đã cầm quý tử,

tráo sách lựa, bẻ đầu xác tiên mặt sắt, trả lại cho Trần Bì A Tứ chiếc chìa khóa chống phân hủy. mọi chuyện, dường như cũng chỉ vì Trần Bì A Tứ chuẩn bị tới Vân Đỉnh Thiên Cung.

Đến bây giờ tôi vẫn nhớ rõ cảm giác kì lạ lúc ấy, khi Muộn Du Bình ở Thất Tinh Lỗ Vương cung, nhiều lần tôi cảm thấy, hắn đã từng tới nơi này.

Nhưng dựa theo tính cách bình ổn của hắn, nếu đã không muốn tôi phát hiện,

chắc chắn sẽ có biện pháp nguy trang không hề sơ hở. Sở dĩ để tôi thấy được, tôi cho rằng, trong quá trình đi vào Thất Tinh Lô Vương cung, trí nhớ của hắn mới bắt đầu khôi phục. Bản thân hắn cũng không lường trước tình huống này.

Khi hiệp trợ Trần Bì A Tứ đi vào Vân Đỉnh Thiên Cung, trí nhớ đã khôi phục hoàn toàn, hắn liền hiểu rõ mục đích của bản thân. Cho nên cuối cùng đi vào Thanh Đồng môn, không phải lão Tứ, mà

chính là hấn.

Vậy Trần Bì A Tứ muốn cái gì? Hơn 90 tuổi còn mạo hiểm tiến vào đây, tiền tài, tình yêu không phải động cơ, lão chắc chắn cho rằng nơi này có phương pháp kéo dài sinh mệnh. Nếu lão từng tham gia cuộc đạo mộ lớn nhất lịch sử, thì đã vô cùng hiểu về vấn đề này.

Nếu mọi người trong Lão Cửu Môn đều tham gia cuộc đạo mộ lớn nhất lịch sử, thân thể tất xảy ra biến hóa.

Trương Khởi Linh từng nói, hần là thay người trong Lão Cửu Môn gánh vác chuyện trong Thanh Đồng môn.

Liệu có phải không, đây là một cách đạt thuật trường sinh. Trong quá trình tham gia công cuộc đạo mộ lớn nhất lịch sử, rất nhiều người trong Lão Cửu Môn, đã có được hạt giống trường sinh, nhưng toàn bộ quá trình, cần phải hoàn thành trong Thanh Đồng môn. Nội trong thời gian ấy, bọn họ cần tìm ra Thanh Đồng

môn, cho nên thập niên 70, tất cả mới phát rồ tản ta toàn bộ Trung Quốc tìm manh mối. Trong quá trình đó, liên tiếp có người thi hóa, những kẻ thế hệ tiếp theo cũng bắt đầu qua đời. Đến cuối cùng, duy nhất kiên trì , chỉ có Trần Bì A Tứ.

Tôi hít sâu một hơi trong bóng đêm, cảm giác một tia mát lạnh.

Tôi là con của lão đại, ông nội tôi khi nào thì sinh cha tôi, là trước hay sau

công cuộc đạo mộ lớn nhất lịch sử. Vì sao sau khi tôi ra đời, ông lại xúc động như vậy, đặt tên tôi là Ngô Tà.

Tà, rốt cuộc là vì sao?

Chẳng lẽ, biến hóa trong cuộc đạo mộ lớn nhất, còn có thể di truyền? Điều này liệu có thể giải thích cho tính cách hoàn toàn khác biệt giữa cha tôi với chú hai, chú ba, cùng một thế hệ Lão Cửu Môn sau giải phóng hưng thú quá mức với việc này.

Vậy, nếu tôi là Ngô Tà, còn Tú Tú thì sao? Tiểu Hoa thì sao?

Thực không dám nghĩ tiếp.

Đeo trên cổ lão Tứ là một thẻ sắt, trên mặt chạm nổi một địa chỉ, cùng số di động.

Tôi hơi ngạc nhiên, không nghĩ sẽ thấy cái này. Mặt sau thẻ sắt: Nếu có hậu bối đến đây, thấy thẻ sắt này, tức là đã gặp Trần Bì A Tứ Quảng Tây. Đem thi thẻ

gửi tới địa chỉ trên thẻ sắt, thì tiền tài dư
dả cả đời.

Là thẻ thu xác, tôi không khỏi mỉm cười.

Lúc trước vì thứ này, mới mò tới đây,
không nghĩ dẫn tới là vật vô giá trị, lại
chiếm được manh mối khác.

Con người chính là như vậy. Tôi nhìn thẻ
bài, chợt nghĩ hay tùy tiện kiếm một thi
thẻ gửi tới chỗ kia, nói không chừng có
thẻ kiếm một món. Lập tức cảm thấy xấu
hổ, cái tật gian thương này, già đầu vẫn

không thuyên giảm, có thể thấy mình vẫn sống đã là thực dụng rồi.

Vừa giáo huấn bản thân mục đích tới đây vô cùng đơn thuần, vừa thuận tay đeo thẻ bài lên. Vừa đeo vào, chợt thấy có điểm không ổn, thứ này với nội dung viết trên thạch bích, có chút mâu thuẫn.

Nếu Trần Bì A Tứ hy vọng có hậu bối đem thi thể mình về, sao lão lại dẫn cách cho kẻ khác đập vào mặt lão? Cái này thực không hiểu nổi.

Tôi nhảy xuống đồng đá, thân thể trần truồng có hơi xấu hổ, không thể tưởng được đến đây rồi vẫn chật vật như vậy.

Lại bước tới trước thạch bích, xem hàng chữ kia, không khỏi cười một tiếng.

Đây không phải ghi chép của Trần Bì A Tứ, chẳng phải vì tôi nhận ra nét chữ của lão, mà là nhận ra bút tích của Muộn Du Bình.

Lâu lắm không gặp, có điểm mới lạ, nhưng nhìn kĩ, chợt nghĩ thông.

Đây là sau khi chia tay tôi, lúc tới đây
lần nữa, mới lưu lại.

Viết cho tôi, hấn biết tôi sẽ giữ lời.

Xiết chặt nắm tay, cảm giác an toàn bao
năm không có, chợt dấy lên trong lòng.

Nếu hấn tin tưởng tôi sẽ giữ lời, vậy thì
cái tôi đối mặt không phải Vân Đình
Thiên cung lạnh như băng, hấn nhất định
để lại cho tôi cái gì đó. Ký hiệu? Gợi ý?

Chìa khóa kia, không phải Trần Bì A Tứ

lưu lại cho hậu bối, mà là Muộn Du Bình
để lại cho tôi.

Mười năm sau

Chương 26 (32) Dấu hiệu

Edit: **HangNguyen**

Tôi thử hoán đổi vị trí, nếu bản thân là Muộn Du Bình, biết mười năm sau sẽ có người tới tìm mình, thì sẽ chuẩn bị những gì.

Tôi sẽ để lại ở tất cả lối vào gợi ý:

“Bằng hữu của tôi, mời đi theo lối này, cẩn thận trơn trượt.”

Nếu Bàn tử và Tiểu Hoa đi theo lối khác, hẳn cũng gặp được chỉ dẫn.

Tại sao phải là vách tường này, Trần Bì A Tứ đối với chỗ đó, hẳn đã có một lộ tuyến cố định, vì lí gì lão phải đi theo một lộ tuyến cố định?

Cái gì đã thúc đẩy lão.

——luôn có nhân quả. Những lời này chẳng sai——

Trong đầu tôi hiện lên một linh cảm,

nhắc tới dây đồng, nhìn chiếc chìa khóa kia, mặt sau chìa khóa có đá lục bảo, làm tôi nhớ tới màu sắc của Thanh Đồng môn.

Tôi chọt chọt cái chìa khóa, nó bắt đầu xoay tròn, rồi ngừng lại, luôn chỉ về một hướng.

Hình như thứ này dùng như vậy.

Tim bắt đầu đập nhanh, quần đùi không còn mặc được, vút trên mặt đất. Từ trong

đồng đá bới ra xích chùy và bộ đồ lặn, rửa sạch bằng nước. Mặc vào, đèn dưỡng khí dường như không còn tác dụng, khoảng cách chiếu sáng giảm xuống còn mấy cm. Tôi đeo nó trước ngực, sau đó cầm chìa khóa, theo hướng nó chỉ, bắt đầu đi về phía trước.

Trước mắt một mảng tối đen, đi được vài bước, đụng tới nham thạch trước mặt, bắt đầu bò lên.

Cái gì cũng không trông thấy, sau khi bò

lên. Sợ rằng chìa khóa rơi mất, liền dùng dây đồng quấn vào ngón tay. Tay kia sờ soạng xung quanh, chậm chạp lê bước trên đá vụn.

Đi vài giờ, bắt đầu kiệt sức, tay chân đều bị thương, gần như mất đi xúc giác. Sau đó, cũng giẫm được xuống nền đất bằng phẳng.

Nền đất thực thô ráp. Lần đầu tiên tôi hoàn toàn không thể hình dung tình hình bốn phía, có lẽ nền đá trong mộ thất,

hoặc bên trong đạo thần của hoàng lăng, cũng có thể là hệ thống kênh đào. Nhưng thời điểm tôi đưa tay sờ soạng, lại không thấy thứ gì.

Chậm chạp từng bước, trong bóng đêm, dường như có người nắm tay tôi.

Đèn dưỡng khí đã tắt, có làm thế nào cũng không sáng lại được. Trong bóng đêm, khả năng cảm quan bắt đầu phát huy tác dụng.

Đầu tiên tôi nghe thấy rất nhiều âm thanh, bốn phía dường như hết sức trống trải, không có gió, nhưng xa xa lại có âm thanh: tiếng nước? Tiếng mưa rơi?

Không thể phân rõ. Sau đó trực giác của tôi liền biến mất, cảm giác phương hướng, cảm giác thời gian, tôi còn không nhận ra mình đang di chuyển, cũng không nhận thấy thời gian đang trôi đi.

Không rõ đã đi bao lâu trong bóng tối, dường như chỉ mới vài giây, cũng có thể

đã vài ngày.

Tay tôi lặp đi lặp lại một động tác, tất cả cảm giác tập trung hết ở đầu ngón chân.

Plan B.

Tôi cố gắng nhớ lại, lúc trước, thảo luận cùng bọn Bàn tử có tình huống có thể xảy ra. Bàn tử khoái phim hành động của Mỹ, luôn miệt Plan B, Plan C. Đáng tiếc chữ B hấn phát âm còn không đúng.

Nơi tôi và Bàn tử tách ra, cách đây

không xa lắm, dựa vào kinh nghiệm của Bàn tử, chắc sẽ tìm ra nơi này nhanh hơn Tiểu Hoa. Nếu tôi và Bàn tử lạc nhau, làm sao để giao hẹn?

Có 2 cách, một là đạn tín hiệu, nếu chúng tôi ở khu vực trông trái, Bàn tử sẽ phát đạn tín hiệu. Chúng tôi giao hẹn rằng gặp mặt trước rồi mới tính tiếp.

Hai là âm thanh, nếu hai bên đều mất trang bị, thì cứ cách một thời gian ngắn, lại phát ra tiếng huýt sáo.

Tôi dùng hai ngón tay, hoặc phối hợp với một sợi dây, thổi ra tiếng sáo vô cùng bén nhọn, nhưng muốn truyền xa, vẫn cần một thứ gì đó phát ra âm thanh tần số cao.

Tôi dừng lại, ngồi xổm xuống, bắt đầu lần mò xung quanh, lần đầu không dựa theo phương hướng của chiếc chìa khóa, bắt đầu tìm kiếm, hy vọng lấy được thứ hữu dụng.

Tiến 2 bước sang bên cạnh, cả người đổ

mồ hôi lạnh, tóc gáy dựng ngược, tiếp tục sờ soạng trong vô thức, tay đụng tới một cái chân.

Con mẹ nó, lòng tôi thâm nghĩ, trong bóng tối, đây người đứng.

Mười năm sau

Chương 27 (33, 34)

Edit: **Hang Nguyen**

Sở dĩ tôi nói đứng đầy người là có nguyên nhân, nếu đụng phải một tảng đá hình chân, tôi có thể cảm nhận ra ngay. Bản khắc đá không có nhiều chi tiết như vậy, đặc biệt là những tượng người bồi táng, sờ lên không có khả năng nhận ra ngay là bàn chân, cho dù có là thợ tốt nhất điêu khắc. Dựa vào mức độ mượt, độ ẩm, cảm giác và độ rắn chắc của bản

điều khác, vừa sờ là biết.

Đây là chân người, bởi vì móng chân khá dài, còn có thể chạm vào làn da nứt nẻ, là da mềm. Nếu không thì cũng là một tượng người được căng da thuộc, nhưng thế thì tôi không thể giải thích được các khe móng chân, không ai điều khắc một khối đá, mà tạc móng chân thành kiểu ấy.

Cảm giác lạnh người không phải sai lầm. Trong nháy mắt, tôi không còn tự tin như trước, cẩn thận suy xét, bản thân đã nhận

ra cảm giác này.

Trong bóng tối bên cạnh tôi, đứng đầy người, bọn họ đang sắp thành hàng ngũ. Làn da khô héo, móng tay vẫn còn sinh trưởng, giống y như lão Tứ lúc trước.

Những người này phải là người chết.

Tôi lùi lại trong bóng tối, tim đập loạn xạ.

Xung quanh vô cùng yên ắng, hành động vừa rồi của tôi vẫn chưa gây ảnh hưởng

gì.

Tôi dường như có thể tưởng tượng ra, bên cạnh mình là từng loạt, từng loạt cây khô, có khi còn mặc áo giáp, trên người phủ đầy tro bụi.

Tạm thời buông xuôi ý tưởng hợp lại với Bàn tử, giờ khắc này tôi điều chỉnh ước muốn của mình tới cực hạn. Đứng dậy, toàn thân phát run, sồn tóc gáy, mồ hôi lạnh túa ra, tôi cố hít một hơi để ổn định. Ngấm lại, tự mình đã rơi vào sự tình này

mười năm, chậm rãi, áp lực bốn phía lần này vẫn chưa là gì.

Tôi đứng dậy, cảm giác chiếc chìa khóa ngoắc vào ngón tay chuyển động, lại bắt đầu đi về phía trước.

Một mảng tối đen. Trong mười năm qua, cái làm tôi tiếp tục kiên trì chính là niềm tin. Hiện tại, niềm tin đó là một tia chỉ đường nơi đầu ngón tay. So với mười năm không thể chạm tới thứ gì có thể nhận thức, thì một chút dẫn dắt này đã là

quá nhiều.

Ánh sáng, tôi phải có ánh sáng.

Trên người tôi vẫn còn đồ lặn đã phá hỏng đèn dưỡng khí, một chìa khóa đồng, một thẻ bài sắt. dùng thẻ bài ma xát với mặt đất, chỉ cần nhanh tay, sẽ sinh ra tia lửa. Nhưng tia lửa này không đủ độ ấm, tôi cũng không có ngòi lấy lửa.

Phải kiên trì, tôi tự nhắc nhở bản thân.

Đám mây khô tuần táng bên cạnh thuộc

một dân tộc du mục, trên thi thể có thể sẽ chứa dao đánh lửa cùng đồ dùng tuần táng. Theo tôi biết được, trên thắt lưng của phần lớn dân tộc du mục đều có dao đánh lửa khảm đá.

Nếu tôi đi tới phía trước, thì có thể gặp được vật liệu gỗ. Ở đây có dây đồng, chỉ cần có vật liệu gỗ, tôi có thể quấn dây đeo thẻ bài quanh gậy gỗ, đầu mút dây sẽ có tua rua vải bông làm thành ngòi nhóm lửa.

Tóm lại chưa đến mức tuyệt vọng.

Một mạch tiến về phía trước trong bóng tối, trong tay chẳng dự trữ thứ gì, cũng không thấy Bàn tử xuất hiện cứu tôi, không phát hiện vật liệu gỗ, dưới chân vẫn là đá tảng lạnh lẽo, có đoạn còn có đá vụn, phải cẩn thận dò dẫm.

Tôi đi mệt, nằm xuống. nếu là tôi trước đây, trong hoàn cảnh tuyệt vọng này, đã sớm điên lên. Cuộn mình trong bóng tối, tôi bắt đầu suy nghĩ về lần đầu tiên bị

một cái chìa khóa dẫn đường là khi nào.

Đó là khi tôi phát hiện mộ phần ông nội bị di dời, ở quê gặp chuyện không may, trong lần đó tôi nhận được một chiếc chìa khóa. Chuôi chìa khóa dẫn tôi tới nơi thực sự đặt quan tài của ông nội, mở ra hộp tro cốt. Nên mới tìm thấy mũi tên.

Quý tử, tôi không rõ là may hay không may, mà đã lưu thứ đó lại bên ngoài. Do sợ khi tiến vào gặp nguy hiểm sẽ đánh mất, cho nên để nó cùng phần lớn các thứ

vận chuyển vào sau. Nếu con đường này kết thúc ở Thanh Đồng môn, thì tôi đã mang theo bên người.

Nặng nề chìm vào giấc ngủ, tôi cảm thấy rất lạnh.

Thời điểm tỉnh lại, nhìn thấy ánh sáng liền có điểm sừng sốt, phát hiện nơi đặt tay chân cũng có ánh sáng phát ra. Đó là ánh huỳnh quang của du diên, chúng đang bò trên tay tôi và miệng vết thương trên chân.

Đứng dậy, phủi sạch đám côn trùng, nhìn
ngó xung quanh, mùi máu của tôi đã tanh
hơn rất nhiều.

Máu của tôi lúc linh, lúc không. Tôi cũng
đã phát hiện ra quy luật, khi tim tôi đập
nhanh, nhiệt độ thân thể tăng cao, thì máu
có hiệu quả, nhưng khi nhiệt độ cơ thể
giảm xuống, máu của tôi lại giống như
người thường.

Cố đứng dậy, dùng hết sức lực vận động
tứ chi, làm cho nhiệt độ cơ thể tăng lên.

Tôi cởi đồ lặn, dùng ống quần bao quanh tay thành găng tay, phủi sạch đám du diên, sau đó rút dây chun ở phần eo bộ đồ lặn, khâu chuỗi đám du diên, làm thành một cái đèn lồng. Một tay cầm đèn lồng, một tay cần chìa khóa, tôi nhìn ra xung quanh.

Dưới ánh huỳnh quang, từng khối, từng khối binh sĩ cao lớn mặc khôi giáp, chỉnh tề xếp xung quanh tôi, bộ mặt của họ dài một cách kì quái, không giống như con

người.

Tôi nhận ra nhóm này, năm đó khi Trương Khởi Linh lần đầu tới đây, chính là chúng mặc khôi giáp, tiến vào trong Thanh Đồng môn.

Ánh mắt chúng giống hệt Trần Bì A Tứ chỉ có tròng trắng, mí mắt bị cắt rời, trên người phủ tro bụi.

Chỗ này tôi chưa từng tới, hẳn là khe ngầm ở sâu bên trong, ngẩng đầu hướng

lên, chỉ thấy một khoảng tối đen.

Tôi đi lệch khỏi quỹ đạo chiếc chìa khóa chỉ, đi tới giữa đám binh giáp. Năm đó ở Vân Đỉnh Thiên cung, Tiểu ca chính là bắt đầu từ đây. Tôi đi xung quanh, hy vọng tìm ra manh mối. Giữa lúc đó, có thứ gì đó rơi xuống đỉnh đầu tôi, ngẩng đầu nhìn lên, thấy phía trên, chỗ đỉnh chóp cao cao có ánh điện quang nhỏ bé.

Tôi bỗng nhận ra mình đang ở chỗ nào.

Lúc ấy, khi tiến vào Vân Đỉnh Thiên

cung, chúng tôi đã đi qua một kẽ nứt thật lớn giữa sơn thể, bên trong có hàng triệu du diên, hình thành cảnh trí như ngân hà. Hiện tại, tôi đang ở đáy khe nứt. Còn phía trên, đang có người theo đường cũ tiến vào hoàng lãng.

Trong tay chỉ là ánh sáng le lói, người trên đó không thể nhìn ra tôi, đành hít một hơi hướng lên trên hét lớn: Người là gió, ta là cát! (*Fan cuồng Hoàn Châu Cách Cách* ^^)

Âm thanh hòa trong không gian, rất nhanh mất đi âm điệu, nhưng giai điệu còn đó, nghe nói não người nhận biết rất rõ giai điệu này. Tôi không thể để họ cho rằng giọng tôi chỉ là tiếng gió.

Hét vài tiếng, tôi vẫn để ý đám âm binh bốn phía, vừa hét đến kiệt sức.

Sau khoảng 4, 5 lần, phía trên truyền tới âm thanh huýt sáo rõ ràng, ngăn ngủi lặp lại nhiều lần.

Không biết là Tiểu Hoa hay Bàn tử. tôi mừng rỡ, thấy phía trên có đá vụn rơi xuống, lăn theo vách đá đen một thứ. Thực sự rất cao, lăn khá lâu mới tới, là một cái ba lô.

Mười năm sau

Chương 28 (35): Vách cửa Thanh Đồng không lô

Edit: **HangNguyen**

Tôi lục balo, từ bên trong lấy ra một đèn pin, hôn nó một cái mới bật lên. Ánh sáng mạnh từ đèn pin làm đôi mắt có chút mê mẩn.

Dưới ánh sáng, bao bọc trong kết cấu đá, những xác chết mặc giáp gỗ phủ tro bụi đều hiện lên trắng bệch. Tôi lau lau mắt, vui phát khóc. Sau đó lôi ra cái còi cao tần.

Ngẩng đầu lên, thổi còi, đồng thời gửi tín

hiệu đèn pin.

Phía trên là Bàn tử, tín hiệu trở lại tôi đã rõ, hấn nói sau phút hoảng sợ đã liên lạc được với Tiểu Hoa, khi ra ngoài liền thẳng tới lối vào khi lần đầu tiên tới đây, để tìm tôi.

Nhẹ nhàng thở phào, tôi bắt đầu lục lại balo, nhìn gói lương khô, lúc này mới cảm thấy đói, mở ra làm vài miếng, mới dùng còi và đèn pin thông báo tình hình chỗ mình cho Bàn tử.

Hắn bảo tôi nhanh mặc quần áo, nếu không du diên sẽ chui vào cửa sau (*ờ, hậu môn chả là cửa sau*). Tôi nghe lời hắn mặc vào, rồi phát hiện trong túi có cả nửa bao thuốc lá.

Nói là nửa bao kì thực có mỗi hai, ba điếu, bản thân vừa mắng tên béo keo kiệt, vừa đốt thuốc, hút một hơi. Trong hoàn cảnh cực độ khốn đốn, tôi vẫn có cảm giác tiến vào tiên cảnh, trạng thái hỗn độn đã bị xóa sổ. (*dễ nuôi nhĩ, ko*

cần ăn cơm, rít thuốc cũng vào tiên cảnh)

Âm binh bốn phía không thấy động tĩnh gì, nhưng tôi vẫn đổ mồ hôi lạnh ngày càng nhiều. Sau khi cảm quan khôi phục, giác quan thứ 6 trở nên nhạy bén, nhìn vào ánh mắt trắng dã của chúng, luôn tồn tại cảm giác chúng sẽ di chuyển bất cứ lúc nào. Máy thứ đặt trong này đặc biệt tà tính, phải mau rời khỏi mới được.

Hai bên cùng thương lượng, Bàn tử nói

vị trí của tôi có thể trực tiếp đi tới Thanh
Đồng môn, nhưng phải cẩn thận du diên
và nhân diện điều. Hấn sẽ tiếp tục vào
đến miệng núi lửa, chờ hội họp với Tiểu
Hoa, rồi đi theo đường cũ, mang quý tử
tới trước cửa gặp tôi.

Dựa vào khoảng cách, tôi chắc chắn tới
trước bọn họ, có thể phải chờ một thời
gian trong bóng tối.

Tôi nghĩ này giờ toàn lần mò mà đi, cái
này không là gì. Tiếp tục lên đường theo

hướng chỉ của chìa khóa, vừa định bắt đầu, lại thấy dưới ánh sáng đèn pin, chuỗi khóa đồng có chút kỳ quái.

Trương Khởi Linh, anh đã làm gì vậy?
Lòng tôi thâm than.

Nhìn âm binh bốn phía, bản thân vốn là kẻ đi tới chỗ nào, thi thể vùng dậy chỗ ấy. Giờ cả đoạn đường trong đây, nhiều thi thể đứng quỷ dị như vậy lại cầm con nào nhúc nhích.

Điểm này hình như hơi không bình thường.

Bàn tử phía trên bám trên vách đá, dọc theo khe nứt từ từ đi tới, rất nhanh thôi tôi sẽ sớm đưa họ xuống.

18 tiếng sau, tôi chuyên tâm đi vào sâu trong khe nứt núi Trường Bạch, một mạch chạy như điên. Chỉ dừng lại khi trên đầu xuất hiện xiềng xích khổng lồ.

Lần đầu nhìn thấy, cảnh tượng nơi này

đúng là làm cho người ta khiếp sợ. Giờ chúng kiến lần nữa, vẫn như cũ sờn hết da gà. Từng đoạn, từng đoạn xiềng xích vắt ngang sơn cốc, vô số nhân diện điều đậu bên trên, đầu cuộn vào thân mình, trong trạng thái ngủ đông. Tôi sớm đã thoát khỏi đội hình âm binh, nín thở từ từ đi qua mặt đất đầy xương cốt và loạn thạch. Cuối cùng, đèn pin trên tay chiếu tới một nơi rất xa, dường như chiếu ra một vách cửa Thanh Đồng khổng lồ.

Tôi vẫn nhớ rõ Thanh Đồng môn lúc trước, được khảm bên trong vách tường. Thậm chí nhìn cũng không phân biệt rõ.

Ánh sáng đèn pin không soi được toàn cảnh bên kia, nó dường như thực sự ở đó, không biết bao lần tôi đã trông thấy trong cơn mộng mị, tỉnh lại lại tự hỏi có phải mình gặp ảo giác hay không.

Sự căng thẳng muốn bùng phát. Tôi ngã xuống mặt đất, hai chân không ngừng run rẩy.

Thực lòng không thể tưởng nổi, sinh thời, tôi vẫn còn quay về đây.

Chìa khóa trong tay vẫn chỉ về một hướng, tôi không vội vã, định đốt điều thuốc thứ hai, nhưng nhìn bóng đen trên đỉnh đầu, lại thôi không dám.

Xa xa tôi thấy một khối đá, dù hai chân đã đầy vết thương, vẫn cố gắng trèo lên. Có thứ gì đó, đặt trên tảng đá.

Đến gần, run rẩy gạt đám tro bụi, tôi phát

hiện đó là một bộ quần áo, mắt hồi lâu mới nhận ra là quần áo của Muộn Du Bình. Hấn cởi quần áo để đây, gấp gọn gàng, dùng đá phủ lên.

Hấn lại thay giáp trụ để đi vào? Tôi dọn sạch đồng đá, lôi ra quần áo, đều là áo khoác, thêm một đôi giày. Ngủi ngủi, toàn mùi phân chim.

Phủi đi những thứ dơ bẩn: tro bụi, phân chim trên quần áo, tôi cởi đồ lặn, lấy quần áo và giày mặc vào. Trước khi đi

giấy, còn sờ thấy thứ cộm lên trong túi áo, một đôi tất.

Đồ lặn có thể giữ ấm, nhưng chung quy vẫn không ấm bằng quần áo. Tôi giữ giữ một chút, bất luận giữ thế nào, vẫn còn bụi bung ra từ trang phục. Tuy nhiên cảm giác thoải mái dần dần khôi phục.

Tiểu ca không đồ dùng riêng tư, trong túi quần, túi áo chẳng có cái gì. Tôi ngồi trên tảng đá, có hơi mơ màng.

Tôi tới rồi.

Muốn tiết kiệm pin, tôi tắt công tắc, xung quanh bao trùm trong bóng tối, xuất hiện đầy sao, yên tĩnh, thanh thoi. Tôi ngồi trong bóng tối, giống như ngôi sao treo giữa bầu trời

Những ngôi sao trước mắt tôi không ngừng di chuyển, tụ thành chòm, lúc là khuôn mặt chú ba, khi là khuôn mặt Tiểu ca.

Mười năm sau

Chương 29 (36, 37)

(36): Mười năm

Edit: **HangNguyen**

Trong mười năm qua, tôi đã mơ rất nhiều lần, mơ thấy thời niên thiếu của hấn, cùng ngày gặp nhau khi tôi còn trẻ, mơ thấy bộ xương trắng trước Thanh Đồng môn, mơ thấy cảnh gặp lại khi hấn đã thành bộ dạng như Trần Bì A Tứ. Rất nhiều giấc mơ có thể đếm được trong

mười năm qua, cũng đủ làm tôi băn khoăn suy nghĩ, rồi dần dần chấp nhận. Tôi mơ thấy cả lúc còn nhỏ bị chú ba trói dưới tàng cây, chính mình không rõ kết cục.

Khi mọi việc còn chưa bắt đầu, người tôi ấn tượng nhất là chú ba. Bàn cơm ngày bé — nhà tôi có một cái bàn đặt cạnh cửa sổ. Ngoài cửa sổ là một cây cầu, bên kia cây cầu có một nhà bạt bông. Đứa con nhà ấy chuyên rình trước cửa sổ nhà

tôi, làm thùng màn cửa bằng lụa mỏng, trộm mấy món đồ chơi nhỏ tôi đặt trên bàn — Cha mẹ tôi vẫn luôn đổ chú ba xông xáo gây tai vạ. Khi chú tới nhà tôi chơi đúng lúc trong nhà đang rán tóp mỡ, chú ba thì chẳng bao giờ hỗ trợ việc nhà, liền cõng tôi lên đỉnh đầu, đưa tôi ra ngoài bắt dế.

Trí nhớ của tôi rất tốt, đặc biệt là trong mười năm này, nhớ lại lúc đó, tôi có thể nhận ra nhiều chuyện trước đây không

thể. Tôi thích bắt châu chấu bởi vì vô châu chấu chỉ cần tự mình ngồi rình, không phải hô réo như bắt dế mèn, phía trong sự tình có tính cạnh tranh. Nhưng chú ba lại thích tranh đấu, nên mục đích luôn rất rõ ràng.

Với tôi mà nói bắt châu chấu là việc đủ khả năng, nhưng bắt dế mèn thì cần đến những chỗ dơ bẩn, lục lợi đồng gạch. Dế mèn thoát nhìn cũng khá đáng sợ, độ mạo hiểm cao hơn. Thế nhưng tôi vẫn đi theo

chú ba, nhìn chú di dời đồng đá, giết chết côn trùng, bỏ nhào vào đám bùn ẩm ướt bắt dế. Có lẽ từ tám bé, đã luôn theo chú ba dòm ngó thế giới của ông ấy, trở thành một phần thói quen của tôi.

Trong bóng tối, ý nghĩ của tôi hiện lên rất nhiều người. Trong bút ký của ông nội, ở vùng Trường Sa phiêu tử lĩnh, thế hệ ông nội tôi chỉ cầu một bữa cơm no, một chiếc giường ấm áp. Để thỏa mãn việc này mà đám người ngày ấy thường

phải dốc hết khả năng. Tình yêu với bọn họ dường như đều là việc phát sinh trong chớp mắt, thường là trong lúc đứng ngoài ruộng kéo lưới cày, xa xa liếc mắt một cái, đã cảm thấy mình thích một người. Con người thời điểm ấy, vì mục đích đơn giản nên mảnh khảnh dùng tới cũng giản đơn, tuy nhiên đến thời đại này sự lựa chọn đã khắc nghiệt không thể tưởng tượng nổi.

Vì thế ông nội tôi đánh mất hi vọng với

lòng dạ con người. Đó cũng là nguyên nhân mà ông thích chó.

Trong mười năm qua, tôi không ngừng thấu hiểu ông nội, thậm chí không ngừng thấu hiểu sự lãnh đạm của Muộn Du Bình với thế giới này. Con người là gì? Mọi người trên thế gian này đều có những vấn đề cần giải quyết trọn vẹn. Mỗi cá nhân đều vô cùng phức tạp, thế nên nếu bạn có liên hệ với bất kì ai trong số đó, chính là liên hệ với tất cả vấn đề cần giải quyết

của người ấy.

Trong mười năm, tôi hiểu ra rằng người khác có thể cho đi thứ tốt nhất, nếu đó không phải yếu tố cần để giải quyết vấn đề của đối phương. Như thế đến khi bạn có tình nguyện moi hết tim gan, đối phương đã đổi đầu súng, đoạn tuyệt quan hệ sẽ khiến bạn không nói nên lời.

Mà phần lớn con người trên đời này cũng không rõ mình cần thứ gì. Bọn họ chỉ biết là người khác có cái gì, thì hẳn không thể

không có thứ đó.

Vì thế, hầu hết lòng người đều khó đoán, họ có thể làm tất cả, dù phải chui đầu vào mạng nhện giữa người và người mang theo một ham muốn lớn.

Nếu tôi là Muộn Du Bình từng bước, từng bước ném trái lòng người, tôi tình nguyện sống cuộc đời cô độc. Ít ra sau khi trải qua những chuyện phù phiếm, vẫn có thể thiên chân vô tà, bằng lòng với con người trời sinh, chỉ có thể sinh

tồn trong tận cùng cô độc.

Tôi ngẩng đầu nhìn ánh sao bốn phía.

Chúng vẫn đang biến đổi, hình thành nên
dế mèn, hình thành từng hình ảnh trong
mười năm qua làm cho tôi khổ sở, không
thể thấu hiểu nổi lòng người.

Xa xa có một ngọn đèn dầu từ từ xuất
hiện. Hình như là ngọn đèn vì nó hoàn
toàn khác biệt với ánh sao, đó là ánh lửa
xa xôi, dập dùi như ma trôi.

Trong lòng đang chất chứa những suy nghĩ nặng nề, nhất thời không thể phân rõ là sự thật hay ảo giác.

Khi ánh lửa càng tới gần, tôi mới từ từ tỉnh ngộ, xa xa truyền tới tiếng bước chân, trong lòng dần hoang mang.

Nếu là Bàn tử và Tiểu Hoa, thì theo như kế hoạch, không thể xuất hiện ở nơi này. Tại đây trong lòng núi Trường Bạch, sao lại có kẻ cầm đèn mà đi.

Chẳng lẽ là Tiểu ca buồn phiền, ra ngoài đi dạo?

---

(37) tôi thứ ba

Tôi gom từ bên cạnh một đồng đá. Trong bóng tối, chỉ nghĩ rằng hắn không thể nhanh chóng phát hiện ra tôi. Nếu được sẽ dùng đá đập hắn, ít nhất còn có cơ hội phòng thân.

Ngọn đèn dầu chao đảo tiến gần tới.

Trong khe núi đường đi chật hẹp, nhưng rất nhanh, đèn dầu đã tới trước mặt tôi.

Tôi nhìn thấy một kẻ giơ đèn lồng, mặc quần áo rách rưới, đi tới trước mặt. Hắn không nhìn thấy tôi trong bóng tối, cố gắng nín thở, xem xét xung quanh. Sau đó mới ngồi xuống, đặt ngọn đèn trên tảng đá cao cỡ nửa người. Ánh lửa chiếu sáng khuôn mặt hắn.

Trong nháy mắt, tôi cảm thấy hoàn toàn bối rối cùng cảm giác không rõ ràng, lập

tức phát hiện cả hai cảm giác đều đúng, vì tôi đang trông thấy khuôn mặt của chính mình. Kẻ mới tới, giống tôi như đúc.

Cố nheo nheo mắt — Trương Hải Khách? Vẫn là anh ta?—

Trên mặt người ấy lộ rõ vẻ mệt mỏi, mờ màng nhìn bốn phía. Không phải Trương Hải Khách, ánh mắt Trương Hải Khách kiên định và sắc sảo hơn nhiều.

Hắn dường như không định đi tiếp, bắt đầu sửa sang lại balo, lôi ra thứ gì đó ngồi ăn.

Tay tôi phát run, đầu óc trống rỗng, không biết nên phản ứng ra sao. Đột nhiên, người này hình như nghe thấy cái gì đó, thận trọng ngẩng đầu lên. Tôi lập tức nín thở, thấy hướng hắn nhìn tới không phải chỗ mình.

Hắn đang nhìn về phía sau trong khe núi. Tôi quay đầu nhìn, lại thấy một ánh lửa

nhỏ, từ đằng xa đu đưa tiến tới.

Ngô Tà trước mặt tôi, lập tức trở nên căng thẳng, chỉ trong chốc lát, đã một tay móc súng, chưa thấy hành động tiếp.

Tôi nắm chặt tảng đá, chừng nửa giờ sau, lại thấy một người giơ đuốc thật cẩn thận đi tới nơi này.

Người này mặc trang phục leo núi bằng vải bông bó sát, tay giơ đuốc, lưng đeo balo tướng. Đi tới gần chỗ tôi, hình như

người thấy mùi dầu hỏa, liền rút ra cuốc chim. Ngô Tà ngồi cạnh đèn lồng nhìn hẩn, hai người không chút kinh ngạc, sau đó, cởi balo hạ xuống.

Tóc hẩn ta khá dài, so với tôi hay người tới trước đều dài hơn. Râu lâu ngày không cạo. Hẩn cầm cuốc chim, gạt hết đá vụn một góc, cho mình một khoảng có thể nghỉ ngơi.

Tôi nhìn mặt người đó, mồ hôi lạnh không ngừng túa ra, vẫn là khuôn mặt của

tôi.

Sao lại thế này?

Tâm trí tôi khi rõ ràng, lúc rối loạn,
không thể suy xét điều gì.

Vì cái gì mà không chỉ một tôi tới đây?

Sau đó, xa xa trong bóng tối, từng ngọn
đèn dần xuất hiện, sáng đứng lên. Tất
thảy lông trên người tôi đều dựng đứng.

Những kẻ đó, không thềm để ý tới nhau,

sau khi tới gần, đều giống như tôi, tìm một chỗ ngồi, không hề nói chuyện, cũng không nhìn ngó chăm chú, chỉ lặng lẽ ngồi yên. Rất nhanh, ngoài Thanh Đồng môn trong khe núi, nổi lên vô số ánh lửa. Tinh quang xung quang dần biến mất khuất sau ánh đèn lồng, ánh lửa tỏa khắp núi.

Mười năm sau

Chương 30 (38): Vào cửa

Edit: **HangNguyen**

Tôi đợi rất lâu trong bóng tối, mãi cho đến khi nơi này không còn đủ u ám để che dấu mình. Đến lúc kịp phản ứng, thì bản thân cũng đã lẫn vào với họ. Không ai ngẩng đầu nhìn tôi, chỉ mơ màng nhìn bốn phía, nhìn đồ vật trong tay. Có người nhắm mắt dưỡng thần, số khác rõ ràng đang ngủ.

Xiết chặt tảng đá trong tay, tôi không rõ đây là chuyện gì. Nhưng chắc chắn cảnh tượng này, dù tôi có tưởng tượng vô số

lần cũng không hề nghĩ tới.

Giết hết bọn họ. Trong đầu tôi không ngừng hiện lên ý niệm ấy. Mặc kệ đám người này tại sao xuất hiện, tôi không muốn cục diện diễn biến phức tạp.

Cầm tảng đá, đi tới bên cạnh một Ngô Tà đang ngủ, lạnh lùng nhìn hắn. Tôi giương cao tảng đá.

Hắn trở mình, mở to mắt nhìn tôi, trong ánh nhìn không có một tia sợ hãi. Lòng

chợt nhận ra đã từng gặp người này ở đâu.

Hắn mệt mỏi dựa vào tảng đá ngủ, trong tay cầm một chai rượu để không nhỡ mất.

Đây là bộ dạng ban đầu khi tôi mới về Hàng Châu, nằm trước cửa hàng, nhìn Tây Hồ trước mặt. Dòng người như nêm, riêng tôi uống rượu. Căn bản tửu lượng cũng không tốt, vừa tỉnh rượu một chút, uống hai ngụm lại ngất ngư.

Khi đó, bản thân vô cùng mệt mỏi, tuyệt vọng. Mọi thứ đều về vạch xuất phát, tôi mất đi tất cả mà chẳng đổi lại được thứ gì.

Buông tảng đá trong tay, nhìn đám Ngô Tà xung quanh, chợt nhận ra họ đều là hình ảnh của tôi trong mười năm qua. Từng người một, đều chính là tôi.

Mặc quần áo khác nhau, mang tới cảm giác khác nhau, cầm vũ khí cũng khác nhau.

Con người chưa bao giờ có cơ hội nhìn rõ ràng bản thân mình như vậy. Tôi leo lên một tảng đá lớn, lòng bỗng suy đoán phải chăng đây là ảo giác? Vì sao có nhiều tôi tới vậy, tất cả hiện ra trước mắt, chẳng lẽ. Tôi bất giác bước vào trong Thanh Đồng môn, rọi đèn pin lên cánh cửa sáng bóng, là cửa bên trái.

Tôi nghĩ, rồi nhìn ánh lửa quanh người từng chút, từng chút tắt ngấm. Bốn xung quanh khôi phục sự tối tăm ban đầu, chỉ

còn lại một ánh lửa duy nhất. Sau đó, tôi cảm thấy có gì đó đang liếm môi mình.

Ý thức từ từ trở lại, chợt nhận ra mình vừa ngủ mơ. Bên tai có tiếng người nói chuyện, chờ đến khi tỉnh hẳn, tôi mơ màng nhìn thấy lửa trại trước mặt. Tiểu Mãn Ca đang liếm mặt tôi.

Không biết Tiểu Hoa đã cho nó ăn cái gì, miệng thôi muốn chết. Xoay người nhòm dậy, thấy bốn phía có mấy đám lửa trại.

“Đến rồi à? Tôi vừa ngủ sao?”

Có người đưa cho tôi chén trà nóng:

“Cậu không ngủ, là mà bị choáng.”

“Linh tinh.” Tôi uống ngụm trà. Mười năm nay, tôi từng trải qua nhiều hoàn cảnh khắc nghiệt hơn thế này mà còn không sao, giờ lại bị choáng.

Tôi quay đầu, nghĩ rằng sẽ nhìn thấy Bàn tử, Tiểu Hoa hoặc ai đó khác. Nhưng không ngờ lại là một kẻ mặc áo da, đeo

kính râm, cầm chén nhìn tôi.

“Tôi vẫn chưa tỉnh đúng không?” Uống thêm ngụm trà, tôi hỏi. “Nếu không thì sao ông lại xuất hiện ở đây?”

“Đúng thế, tôi ở trong ảo giác của cậu. Cậu sẽ chết sớm thôi.” Hắc Hạt Tử nói với tôi, “Nhiệt độ chỗ này rất thấp. Cậu lại nằm ngủ trên tảng đá. Cơ hội để bọn họ tìm thấy cậu trước khi cậu chết rét là rất thấp.”

“Tôi sẽ không chết. Trong ảo giác trước khi tôi chết, làm sao mà là ông được.”

Tôi nói, rồi nhìn Tiểu Mãn Ca, lòng chợt có dự cảm xấu. Hắc Hạt Tử chắc chắn là ảo giác của tôi, nhưng sao lại có cả con chó thối này.

Tôi mãnh liệt ý thức được bản thân không hề tỉnh táo. Đứng dậy, nhìn về bốn phía, liếc mắt một cái, liền nhìn thấy Bàn tử đã chết đang dựa vào tảng đá sau lưng tôi. Cổ hần đứt lìa, tay chân gãy khúc

rách bướm, lộ ra cả xương cột sống, một con khỉ trong miệng đang gặm đoạn xương sống.

“Lúc cậu ấy xuống đây, rơi khỏi xiềng xích, ngã gãy cổ.” Hắc Hạt Tử tới sau lưng tôi, nắm chặt bả vai tôi, bảo tôi nhìn sang hướng khác.

Quay đầu thì thấy đầu Tiểu Hoa đang nằm trên đồng đá vụn, thân thể không rõ tung tích.

“Cậu mang đầu cậu ấy ra ngoài giao cho Tú Tú. Cô bé nhìn thấy thứ này, chắc chắn về sau không thềm qua lại với cậu.” Hắc Hạt Tử nói, “Cậu ấy bị nhân diện điều xé thành nhiều mảnh. Thủ hạ của cậu chạy đi cứu.....”

Bên cạnh đầu Tiểu Hoa, Khảm Kiên cũng bị đè dưới một tảng đá, tròn mắt lòi ra, não không ngừng chảy ra khỏi hai hốc mắt. “Đám chim nơi này ném đá xuống không khác gì dội bom.”

Tôi bước tới chỗ họ, nhìn thi thể thủ hạ bốn xung quanh, đều bị chia năm xẻ bảy.

Không gian tràn ngập mùi máu tươi và nội tạng thối rữa, làm người ta vô cùng buồn nôn.

Không một ai còn sống.

Tôi lạnh cả người, nhìn Hắc Hạc Tử. Ông ta nói: “Ta và cậu đã từng nói rồi, có lẽ chính là kết cục như vậy. Chỉ cần còn một người có thể đi xuống, thì người bên cạnh hắn sẽ không ngừng rơi vào cảnh

này.”

Tôi không nói gì. Mười năm trước, tôi có thể sẽ vì vậy mà suy sụp, nhưng hiện giờ thì không. Bởi vì bản thân đã nhận ra nhân sinh vô thường.

“Không nói gì sao? Tới đây, đi theo ta.”

Hắc Hạt Tử nhìn tôi.

“Đi đâu?”

Hắn cầm đèn pin, soi về phía trước. Tôi phát hiện, Thanh Đồng môn đã mở. Giữa

hai cánh cửa, xuất hiện một khe hở, đang từ từ khép lại.

Hắn nhặt một khẩu súng từ dưới đất, vút cho tôi. Xong, vọt tới khe hở. Tôi kiểm tra hộp đạn, nhặt đèn pin cạnh thi thể Bàn tử, rồi chạy theo hắn.

Nhân diện điều lao về phía chúng tôi. Tôi đứng sau lưng Hắc Hạt Tử, giương cao súng. Mười viên đạn vút lên như pháo sáng, tạo hình vòng cung trên bầu trời. Trong cảnh hỗn loạn, tôi vọt vào

trong khe hở.

Mười năm sau

Chương 31 (39): Kì quái

Edit: [HangNguyen995](#)

Bên trong khe hở tối om, tôi hướng nòng súng về phía trước bắn pháo sáng. Dưới ánh chớp, thấy được vô số tháp đá, là dùng đá tảng chồng lên nhau mà thành, trên mặt khắc nhiều hoa văn nhỏ xíu.

“Đây là đâu?” Tôi quay người hướng ra cửa bắn, vừa hạ một con nhân diện điều

bay vào, số khác lại bắt đầu tiếp cận.

Hắc Hạt Tử túm lấy cổ tôi, kéo tôi nấp sau một đồng đá, trở tay giật kíp nổ.

Xoay người ném vào không trung.

Một tiếng nổ vang bên trong cánh cửa Thanh Đồng hình thành hiệu quả âm thanh thật kỳ quái. Tôi dường như thấy được sóng âm xẹt qua toàn bộ không gian. Hoa văn trên các tảng đá đều sáng lên, lóe ánh lân tinh, đảo qua tất cả vách động. Trên toàn bộ vách tường huyết

động đều là hoa văn nhỏ xíu.

Sóng âm lướt qua vân lân tinh, truyền vào sâu trong bóng tối.

Đầy trời máu bắn tung tóe. Hắc Hạt Tử kêu to: “Đứng lên.” Tôi cùng hắn đứng dậy, hướng ra cửa không ngừng nổ súng, giết hết lũ khỉ trong miệng chui ra từ vũng máu đầy xác chim.

Trong cánh cửa là như vậy sao? Tôi nhìn bốn phía, lân quang chớp động, giống

như cùng tôi trò chuyện.

“Đây là đâu?” tôi không thể kìm lòng, ngừng bắn, mở miệng hỏi.

“Chính cậu cũng nhìn rõ mà.” Hắc Hạt Tử quát.

Tôi nhìn vách tường huyết động, che đậy dưới lớp hoa văn, đều là từng khối, từng khối người đá khảm vào thạch bích. Đám người đá hoàn toàn trần truồng, làn da giống y màu đá tảng. Nhìn như những

đưa trẻ cuộn mình chôn vào trong vách động, số lượng tới hàng ngàn, hàng vạn. Trên bụng họ có một cái cuống rốn, nối liền vào vách đá.

Gần như đồng thời, tôi cũng nhìn rõ những hoa văn kì quái kia, tất cả đều là các con số.

Đám người đá có lớn có nhỏ, một số chỉ là hài tử, một số đã là thiếu niên, có cả người trưởng thành, trên người đều được đánh số. Tất cả đều mang khuôn mặt của

Muộn Du Bình. Không hề nhúc nhích.

Bọn họ chỉ bình thản nằm đó, trên người bị đánh số. Có thể là dùng côn trùng ở đây làm thuốc nhuộm viết lên. Tôi không thể tính toán số lượng, bởi vì không rõ chỗ này sâu rộng ra sao. Nhưng từ những gì nhìn thấy, trên mọi vách tường đều gắn đầy người đá.

“Uông Tàng Hải ghi lại, đi xuống xuôi theo xích sắt, sẽ gặp Thanh Đồng môn khổng lồ nhập trong vách đá. Bên trong

có hàng nghìn hàng vạn người đá, bào thai đá, cuống rốn nôi vào trong đá, vô tình vô dục, đã được đánh số, chồng chết lên nhau, nhiều không đếm nôi.” Hắc Hạt Tử nói.

“Tiểu ca con mẹ nó là một người đá?”

Hắc Hạt Tử đánh chết con khỉ trong miệng cuối cùng, nhặt một tảng đá từ đồng đá vụn, ném cho tôi. Nó có hình người.

“Cái này là người đá, sau một thời gian ngắn, sẽ trở về là tảng đá. Mỗi đồng đá vụn ở đây, chính là một Trương Khởi Linh. Sau khi cơ thể vỡ vụn, mỗi mười năm mới có thể hình thành lại.”

“Nói bậy.” Toàn thân cảm thấy rét lạnh, tôi nhìn vào các chồng đá, phải chăng Trương Khởi Linh chính là một trong số đó? “Mình đang nằm mơ, phải mau tỉnh lại.”

Hắc Hạt Tử nhìn tôi: “Hắn chỉ là một

tảng đá, giống như mọi khối đá khác ở nơi này.”

“Tôi đang nằm mơ. Chó chết, mau làm cho tôi tỉnh lại.”

Cảm giác chân thật và hư ảo không ngừng đan xen. Tôi cảm thấy buồn nôn ghê gớm. Hắc Hạt Tử trước mắt khi rõ ràng, lúc mờ ảo.

Hắn nhìn tôi: “Có kẻ không về kịp sẽ biến thành pho tượng. Người về được tới

đâu, trong trí nhớ của hắn, mang theo một phần áp ứ.”

Tôi giờ súng chĩa vào Hắc Hạt Tử:

“Câm miệng.”

“Cậu sẽ không nổ súng. Cho dù có nghĩ mình đang mơ, cậu cũng không nổ súng với tôi.”

Tôi buông súng, nhìn ra xung quanh.

Giữa mịt mờ, những người kia tựa như hàng tá cây nấm, sinh sôi trên đá tảng.

Đây rốt cuộc là chỗ nào?

Mười năm, lại xuất hiện một Muộn Du Bình? Tôi cầm đèn pin soi vào người đá. Bỗng nhiên, nhân ảnh Hắc Hạc Tử sau lưng chợt lóe lên, một cây đao đâm ra từ trong ngực hắn.

Tôi rùng mình, chợt hồi tỉnh, xoay người bật dậy.

“Woa, woa, woa, woa, woa!” Bên người truyền tới tiếng người phát cuồng. Tôi

quay đầu thì thấy Bàn tử, Bạch Xà đều bị
tôi dọa cho hết hồn.

“Xác chết vùng dậy.” Bàn tử kinh hãi hất
đổ cả trà lên ngực áo. Tôi vội vàng xem
xét xung quanh, bốn phía đều là ngọn lửa
đượm cháy, vô cùng ấm áp. Trên người
tôi đắp một chồng áo của Bàn tử.

Toàn thân toát mồ hôi lạnh, tôi ngó ngoáy
hai vòng tìm Hắc Hạt Tử, nhưng không
hề thấy hắc hiện diện. Biết hắc không có
ở đây, mới yên tâm.

“Các cậu tới rồi à, tôi đã ngủ bao lâu?”

“Bọn tôi đâu biết. Lúc tìm được thì anh đã hôn mê.” Bạch Xà nói, “Anh hoạt động liên tục dưới nhiệt độ thấp, có thể do tinh thần khá phấn chấn, nên ngay cả khi sự trao đổi chất ngừng lại cũng không biết. Ngô Tà, anh thực làm tôi quá thất vọng. Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Bạch nương tử nói đúng đấy, Bạch nương tử cái gì cũng biết, chúng ta có Bạch nương tử thì đúng là thiên hạ vô

địch.” Bàn tử nói, “Ngay cả Bàn gia ta, nhìn thấy Bạch nương tử cũng phải bái phục.”

Bàn tử thích nói quá, cái tính thật thà của Bạch Xà thực làm hắn chịu không nổi.

Bạch xà chẳng thêm đề ý, nói: “Con người đều bình đẳng. Gọi tên khác đi, làm tôi cảm thấy không ổn.”

Tôi nhìn theo hướng Thanh Đồng môn, hỏi: “Tiểu Hoa đâu?”

“Không liên lạc được với cậu ấy. Nhưng yên tâm đi, người ta bình cường mã tráng.”

Tôi không phải lo lắng cái này. Thời gian không còn nhiều, Quý tử lại ở chỗ cậu ta.

“Cậu có biết, vật kia mở cửa như thế nào không?” Bàn tử đưa tôi điều thuốc, bảo tôi nhai nuốt.

Nhìn Thanh Đồng môn, đem điều thuốc nhai nát, tôi nói: “Con mẹ nó, toàn mùi

mồ hôi thúì hoắc của anh.”

“Bàn gia ta dùng cả thân mình cứu lấy một bao cuối cùng đây. Có mùi hương thân thể của Bàn gia, trước kia cậu nhai đều nhỏ ra, giờ quả nhiên đã tiến bộ.”

Bàn tử soi đèn pin, Thanh Đồng sáng bóng lúc ẩn lúc hiện. Thứ đó lớn như vậy, chẳng mất công tìm.

Tôi phun điếu thuốc ra, nôn khan hai tiếng. Bàn tử nháy mắt, muốn tôi đi cùng hắ.

“Anh đánh hơi thấy cái gì rồi?”

“Lúc cậu gặp ác mộng luôn miệng kêu không được, không được, tôi đã đi xem xét quanh đây một lượt. Thấy một điểm kì quái.” Nói xong hắn đi tới cánh cửa Thanh Đồng.

Mười năm sau

Chương 32 (40 - end)

Edit: **HangNguyen995**

Chương này khá cảm động, thực sự cảm thấy mấy anh già hết rồi: ')

Trong bóng đêm, hai chùm sáng đèn pin

lay động cũng không thể làm giảm nhịp tim bất ổn định trong ngực tôi. Đến gần Thanh Đồng môn làm cho người ta hít thở không thông. Cánh cửa không lồ sáng bóng đưa tới cảm giác cổ xưa vô cùng. Càng tới gần cánh cửa, càng chịu không thấu. Cánh cửa càng lớn dần, càng không thở nổi.

“May mà chúng ta để quỹ tử bên ngoài. Nếu không có khi đến trước cửa, biết đâu nó lại bất chợt mở ra.”

Cụ thể cách dùng quỹ tử ra sao không ai biết. Nhưng lần trước Tiểu ca chính là chỉ cần cầm như vậy liền đi vào.

“Thời điểm chưa đến. Chẳng may cậu đi tới cửa, cánh cửa con mẹ nó lại mở ra. Lỡ như cậu ấy không mặc quần, thật quá xấu hổ.” Bàn tử nói.

“Hắn đâu có quần. Quần của hắn tôi đang mặc đây này.” Tôi chỉ vào quần mình.

“Vậy lại càng thêm xấu hổ.” Bàn tử nói.

“Anh cảm thấy Tiểu ca là người sợ mất thể diện như vậy sao? Nếu như có thể ra sớm một chút thì không mặc quần có là gì. Dù sao nếu là tôi bị giam mười năm, không quần mà có thể giải phóng sớm vài ngày, tôi chắc chắn tình nguyện.”

Bàn tử khịt khịt mũi: “Cậu từng thấy Tiểu ca bẽ mặt bao giờ chưa?.”

“Hình như chưa từng.” tôi cố nhớ lại.

“Thế nên mới nói Tiểu ca là kẻ cực kì

coi trọng mặt mũi, nếu không người bình thường đâu thể không bao giờ bị bẽ mặt. Hơn nữa thời điểm mở cửa sắp đến, nói không chừng sẽ có phản ứng dây chuyền.” Bàn tử diễn tả động tác Tiểu ca bẻ cổ chúng tôi.

Quay đầu nhìn cánh cửa, tôi kinh ngạc phát hiện cho dù đang đứng rất gần, hoa văn trên đó vẫn vô cùng tinh tế. Nghĩ tới giấc mơ lúc rồi, tưởng tượng tình hình khi đó, cảm giác có chút không khỏe.

Hai người đứng nhìn cánh cửa hồi lâu, không nói gì thêm.

“Cậu nói xem, tôi liếm một cái liệu có thể trường sinh bất tử không?” Bàn tử lẩm bẩm.

Tôi hít một hơi, lòng thầm nghĩ, chắc nó lại đơn giản đến mức lố mãng như vậy cho nhà anh liếm.

“Tiểu ca, Tiểu ca, bọn tôi đây, ở trong đó nói một câu xem nào.” Bàn tử căng họng

hét một tiếng.

Mọi thứ hoàn toàn yên tĩnh. Không ai trả lời.

“Cánh cửa quá dày.” Bàn tử vỗ vai tôi.

“Thôi đừng đùa nữa, rốt cuộc anh phát hiện ra cái gì?” Tôi hơi mất kiên nhẫn. Hắn liền lôi một thứ từ trong túi quần đưa cho tôi. Đó là một tảng đá.

“Cái gì đây?”

“Tháp đá.” Bàn tử nói, “Có người xây tháp đá sơ sài trong mộ đạo, bọn tôi đi theo chúng, mới tới đây nhanh như vậy. Có vẻ là dấu hiệu của Tiểu ca.”

Xem ra ở mỗi con đường, hẳn đều lưu lại chỉ dẫn. Tôi mân mê hòn đá: “Rồi sao?”

“Sau đó, theo lẽ thường chỉ dẫn sẽ đưa tới một con đường đúng không?”

Tôi gật đầu, hẳn mới nói tiếp: “Con

đường Tiểu ca chỉ cho bọn này, có lỗi
rẽ.”

Tôi trầm mặc một lúc, bỗng ý thức được
tại sao hắn gọi tôi tới đây. Nghĩ rồi liền
nói: “VẬY anh đã xem xét lỗi rẽ còn lại
chưa?”

“Tôi lo cho cậu, nên tới tìm người
trước.” Bàn tử ngồi xuống trước cửa
Thanh Đồng, “Cậu có muốn tới xem
không?”

Tôi cũng ngồi, lắc lắc đầu. Bàn Tử tỏ vẻ kinh ngạc: “Hớ, cậu mà lại không có hứng thú. Chắc là Tiểu ca để lại vài việc cậu cần biết, cất ở đó.”

“Chắc thế.” Tôi nói, “Có lẽ tất cả mọi chuyện đều ở nơi đó. Nhưng chắc hẳn chỉ muốn thử xem, tôi có còn là kẻ không nhìn rõ chân tướng liên canh cánh trong lòng.”

Bàn tử im lặng, nhìn tôi, tôi cũng nhìn hắn. Một hồi lâu, hắn mới hỏi: “Thật sự

không muốn đi?”

“Tôi chẳng có tí hứng thú nào.”

“Kẻ bạt mạng cũng có thể quay đầu.”

Bàn tử giờ ngón tay cái, “Không phải nói tính tình cậu không tốt, nhưng con người sau khi gặp chuyện, phải biết lúc nào nên dừng lại. Chúng ta sẽ chờ ở đây. Sau khi Tiểu ca đi ra, cậu định làm gì? Đã từng nghĩ tới chưa?”

Tôi nhìn Thanh Đồng môn: “Tôi từng tìm

đến một thôn ở ngọn núi phía nam Phúc Kiến. Phong thủy ở đó rất kỳ quái, tọa lạc ở một thung lũng nửa sườn núi. Có 6 thác nước quanh năm đưa nước về làng, giống như trời mưa vậy. Người già trong thôn nói, trước kia có tăng nhân từng tới đây liền viết một bài thơ, nói nơi này trăm năm khô cạn, ngàn năm mưa.

Chỗ đó rất được, nước khá sạch sẽ. Phụ cận có nhiều đại thụ, người trong thôn rất thuần phác. Tôi sẽ tới đó một thời gian.

Còn Tiểu ca, sau khi anh ấy tự do muốn làm sao, tôi không rõ.”

“Vậy việc kinh doanh của cậu thì sao?”

“Giao cho Tiểu Hoa, tôi nợ cậu ấy. Muốn tiếp tục hoặc đóng cửa, tùy hấn.”

“Con mẹ nó, tôi với cậu huynh đệ bao nhiêu năm, giờ cậu lại để cho Tiểu Hoa, không cho tôi.”

Tôi nắm cái gáy heo của Bàn tử: “Huynh đệ nhiều năm như vậy, tôi nói cho anh

biết, anh nên về hưu là vừa. Vào trong
thôn đi, tôi để anh làm bí thư chi bộ.”

Bàn tử cười cười, đẩy tảng đá trước mặt.
Tôi trông thấy quỉ tử đang để dưới tảng
đá, nơi có một vết hõm Thanh Đồng.

“Tiểu Hoa nói, nếu cậu chọn đi xem lối
rẽ thì số mệnh cậu đã định không thể thay
đổi. Thứ này tốt nhất vĩnh viễn chôn lại
đây. Nếu cậu chọn buông tay, cậu mới
xứng có được tương lai.”

Tôi nhìn hấn, lòng thầm nghĩ, hấn lại bày trò rồi.

“Cậu ấy không xuống.” Bàn tử nói.

Tôi bất chợt có dự cảm xấu, “Tiểu Hoa bị làm sao?”

“Yên tâm, không việc gì. Cậu ấy ở trên đó, chờ chúng ta.” Bàn tử nhún vai đứng dậy, “Cuối cùng cậu cũng cắn câu, sau này chúng ta về hưu thôi. Chỉ có thực sự buông bỏ, mới có thể....”

“Mới có thể thực sự chấm dứt làm một kẻ không có tương lai, không có liên hệ với cuộc đời.” tôi nói tiếp.

Kết thúc

Edit: HangNguyen995

lọ mọ ban đêm trong run rẩy và kích động, không tránh khỏi sai sót. Có gì mình chỉnh sau, nhưng xin chúc mừng. Cả nhà đã đoàn tụ :”)

Rạng sáng tỉnh lại, hôm nay là ngày cuối cùng của giao hẹn. Tôi lay lay Bàn tử. Rửa mặt sạch sẽ.

Hắn sẽ xuất hiện ra sao?

Câu nói đầu tiên sẽ là gì?

Tới bây giờ hấn vẫn là người như vậy chứ? Một đám người, tôi muốn xem hấn sẽ xử lý ra sao? Kiểm tra đạn dược, tôi ngồi chờ trước Thanh Đồng môn, hai tay cầm súng.

Nghĩ ngợi, lại cảm giác không đúng lắm. Kỳ thực cả đêm không chợp mắt, ngáp mạnh một tiếng, tôi đem khẩu súng đặt lại đằng sau.

Bàn tử đi tới, đưa cho tôi chiếc điện thoại: “Nghe nhạc chứ. Hôm nay nên nghe bài gì?”

“Anh có bài gì?” Tôi đón lấy, kiểm tra bên trong ứng dụng. Đầu đuôi toàn bộ đều là nhạc sàn, phát cái này chắc Tiểu Ca sợ mà lại chạy vào mất. Tuy nhiên tôi vẫn cảm thấy có chút hăng hái.

“Không có cái gì hợp tình cảnh sao?”

“Có một bài, cô nhóc nào đó ở Ba Nãi đã cho tôi.” Bàn tử lấy điện thoại, vòng vo nửa ngày mới tìm được: “See you again.”

Tôi bật lên, lắng lắng nghe. Âm thanh không quá lớn, là tiếng anh. Bàn tử cũng im lặng không nói lời nào.

“It’s been along day without you my friend

And I’ll tell you all about it when I see you again”

Bàn tử lẩm bẩm hát theo. Không gian rơi vào trầm mặc, bài hát đã phát xong.

Sẽ không còn nữa. Tôi thở dài một tiếng. Bàn tử đã ngủ, nằm dựa một bên ngáy khò khè.

Tôi cố lấy lại tinh thần, nhưng nghe bài hát này khó tránh khỏi cảm giác mệt mỏi rã rời.

Trong mông lung, Thanh Đồng môn đã hé mở. Tôi giống như cô bé bán diêm, cố công xoa mặt, mở to hai con mắt.

Quả nhiên không có.

Tôi biết chắc không phải như vậy. Vì thế nhìn về phía Bàn tử, bắt đầu nói chuyện với hắn.

“Cái thôn kia, người dân ở đó biết làm một loại điểm tâm, chỉ dùng gạo nếp cùng đường đỏ. Bởi vì nước mưa đầy tràn, trong thôn có một loại cỏ dại đặc thù, gọi là vũ tử tham. Trong món điểm tâm ấy có hoa vũ tử tham, ăn vào có thể cải thiện trí nhớ.” Tôi nói.

Bàn tử âm ừ đáp lời.

“Cây vũ tử tham rất hiếm ra hoa, phải tới đúng thời điểm. Nó có thể làm cho người ta nhớ lại kiếp trước. Tất nhiên, đó cũng chỉ là truyền thuyết của địa phương.”

Tôi nói, rồi ý thức cũng dần rơi vào mơ hồ, nhưng bản thân vẫn cố tiếp tục. Không rõ đã qua bao lâu, bỗng nhiên, tôi lờ mờ cảm thấy, một người chậm rãi ngồi xuống bên cạnh mình.

Chân chừ một lúc, nghiêng đầu qua, đối phương cũng đang nhìn tôi.

Bàn tử từ từ tỉnh lại, nhìn vào cánh cửa.

Tôi đã nhận ra gương mặt thân quen, ánh mắt lạnh nhạt.^^

Người ta nói, quên một người thì đầu tiên phải quên đi giọng nói của hắn. Nhưng khi tiếng nói của người ấy phát ra, không hề có chút xa lạ.

“Cậu đã già rồi.” hắn nói.

Lời nói cất lên, tại đây nơi gần sát địa ngục.

Bàn tử bước tới, ôm lấy bả vai Muộn Du Bình, làm cho hắn lão đảo: “Bọn tôi sao

có thể so với Tiểu Ca cậu. Cậu thử bỏ đi
nửa xem.”

Muộn Du Bình bị lay mức đến cả người
xiêu vẹo.

Tôi kéo tay áo, che hết vết sẹo trên tay
mình, rồi đứng dậy.

Hắn nhìn tôi cười cười.

“Đi thôi.”

Chúng tôi chỉ là,

Đã lâu không gặp.

Tôi ở Bắc Hải, anh Nam Hải. Cánh nhận
đưa thư chẳng đến thăm
Gió xuân lê đào một chén rượu. Đêm
mưa khắp chốn đèn mười năm

END.

Mời bạn ghé thăm **Đào Tiểu Vũ eBook**
để tải nhiều ebooks hơn nữa.

Growing Readers